

ศัพท์ไทย

เล่ม ๑

ตอนที่ ๓

กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๔

โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย

เป็นเจ้าของ

นิคมราชบัณฑิตยสถาน
พระราชบัณฑิตยสถาน

เคี่ยมฮัวเฮง บริษัท จำกัด ลินไช้

ท่าบด สาม แยก

โทรศัพท์ เลขที่ ๘๘๐

รับตัด เครื่องแบบทุก ชนิดโดยฝีมือ อัน ประณีต ในเที่ยว
เมต^๕น ได้รับผ้าสักหลาด อย่างดี สำหรับ ตัดเครื่องแบบ ข้าราชการ
ฝ่ายทหาร, พลเรือน แล เสื้อผ้า เข้ามาใหม่หลายชนิด นอกจากนั้น
ยังได้รับ เสื้อฝน, หมวก, รองเท้า, เครื่องกระโป่ง, บุหรี่
หนังสือโนเวด กับ ของอื่น ๆ อีก ราคาข่อมเขากว่าแต่ก่อนมาก

เชิญไปชม ! เชิญไปชม !! เชิญไปชม !!!

น้ำหอม เกล็ด

น้ำหอม เทพนม

น้ำหอม ส้มฤทัย

ทั้งสาม อย่างนี้เป็นน้ำหอมฝรั่งเสด กลิ่นหอมเย็นต่าง ๆ กัน
มีตัวอย่างให้ทดลอง ได้ผ้าเช็ดหน้าหอมทน ทั้งขวดก็ใหญ่
ราคา ย่อมเยา ขวดละ ๒ บาท ๕๐ สตางค์

น้ำราตรี โกเมศ

เป็นน้ำได้ผลที่มีสรรพคุณดี กลิ่นหอมเย็นเหมือนดอกราตรี
ที่ตั้งกลิ่นหอมระรื่นในเวลาสายันท์

ราคาขวดละ ๓ บาท ๒๕ สตางค์เท่านั้น

มีผู้นิยมกันมาก เชิญทดลอง

บริษัท สยาม อิมพอร์ต ท. จ. ก.

เป็นช่างกล แลรับสั่งสิ่งของ
จากต่างประเทศ กับเป็นพ่อค้าทั่วไป
ลึกก็พระยาศรี ในพระนคร ไตรศัฟต์ ๒๖๘

บริษัท สยาม โมเตอร์เวกซ์ ท. จ. ก.

เป็นโรงซ่อมรถใหญ่ที่ลึกในฝ่ายบูรพาทิศ
รับทำการซ่อมรถยนต์
รถยนต์บรรทุก แลรถจักรยานยนต์ เป็นต้น
ได้ดีกว่าที่อื่น ๆ ทั้งสิ้น
ลึกก็พระยาศรี ในพระนคร ไตรศัฟต์ ๒๐๐

สยาม ภาพยนตร์ บริษัท

โปรแกรม เรื่อง ภาพยนตร์ ประจำ เดือน กันยายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๔

โรงหนัง พัฒนาการ กับ โรงหนัง อ่อง กง ฉาย โปรแกรม เดียว กัน

(๑) เรื่อง เจริญ ภัย สอง คอ ยาว ๓๑ ม้วน คอ

ฉาย โปรแกรม วัน เสาร์ เสมอไป

(๒) เรื่อง เชือก ตาย แทง “แสดงโดย นาย แยก อ็อกซ์

แต นางสาว แอน ดิทีเคิล” ยาว ๓๐ ม้วน คอ

ฉาย โปรแกรม วัน พุธ เสมอไป

โรงหนัง ส้าชว กับ โรงหนัง สิงคโปร์ ฉาย โปรแกรม เดียว กัน

(๑) เรื่อง นาง พญามณีน “แสดงโดย นาย ย็อช แซดโบว์”

ยาว ๓๖ ม้วน คอ ฉาย โปรแกรม วัน จันทร์ เสมอไป

(๒) ส่วน เรื่อง ที่จะฉาย แทน เจ้าหญิง เอลยาตา แสดงโดย
“นาย ย็อช แซดโบว์ หรือ ตัว แ่นลับ ใน เรื่อง คำ ทมิฬ”

ยาว ๓๑ ม้วน คอ นั้น จะได้ ประกาศ ให้ทราบ

ฉาย โปรแกรม วัน ศุกร์ เสมอไป

นอกจาก ภาพยนตร์ เรื่อง ใหญ่ แล้ว ยังมี เรื่อง ขนาด ต่ำ แต่

๕ - ๖ - ๗ ม้วน คอ ควบ ฉาย ไป ด้วย ทุก ๆ โปรแกรม จะ ไม่ ต้อง

ให้ เข้า เรื่อง กัน เลย

ถ้า ต้องการ จะ สั่ง ซื้อ ที่นั่ง ชั้น ที่ ๑ ถัด หน้า ไว้ แล้ว โปรด ตก ลง
กับ ดำเนินงาน ของ บริษัท ตั้ง อยู่ ที่ โรงหนัง พัฒนาการ โทรศัพท เลข
ที่ ๖๓๖ ได้ ทุก เวลา

กับ รับจ้าง ไป ฉาย ภาพยนตร์ ในการ มหรสพ ใน ที่ ต่าง ๆ และ จะ ใช้
ไฟ พว าระดับ ในการ นั้น ด้วย ก็ได้ โดย ราคา ย่อมเยา หรือ จะ ผูก
ขาด ไป ฉาย ตาม จังหวัด ต่าง ๆ เป็น ราย เดือน ก็ได้

แจ้งความ

ศัพท์ไทย เป็นหนังสือรายเดือนของโรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย ได้จัดทําขึ้น
กรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติและทะเบียนไปรษณีย์ฯ เลขที่ ๖๐ แล้ว ปีหนึ่งมี

๑๒ ตอน อัตราค่าบำรุงปีละ ๑๐ บาท การรับจะลงนามรับแต่คนเดียว ๆ ก็ได้

บรรดาข้อบุคคล ตลอดจนนิสัยและจรรยาวัตรของผู้ที่นำมาในท้องเรื่องอันมี
ปรากฏในหนังสือศัพท์ไทยเล่มนี้เป็นแต่สมมุติขึ้นทั้งสิ้น และถ้าจะไปฟ้องกับบุคคล
ตัวจริงเขาก็เพราะตะเพาะมาประจบกันเข้าเอง ซึ่งผู้วิสัยที่จะแก้ไขหัดเคียงได้
แต่ขอให้พึงเข้าใจว่า มิได้มีความเจตนาเสียชื่อเสียงหรือเพ่งเล็งถึงบุคคลผู้หนึ่งผู้ใด
เลยเป็นอันขาด หากบังเอิญไปฟ้องกันเข้าบ้างก็ต้องขออภัยประทานอภัย

บรรณาธิการมีความยินดีรับเรื่องทุกชนิดของท่านทั้งหลายที่จะส่งไปออกหนังสือ
แต่ขอให้เป็นเรื่องสั้น ๆ ไม่ยาวเกินสมควร ผู้ส่งเรื่องต้องบอกทั้งนามจริงนาม
สมมุติแต่คำบดไปให้ทราบ เมื่อต้องการปกปิดนามจริงอย่างไร ต้องทำความ
เข้าใจกันก่อน หากเป็นเรื่องแปด ขอได้โปรดบอกชื่อเรื่อง, นามผู้แต่งเดิม
แต่ขอหนังสือต้นฉบับกำกับบอกไปด้วย การเขียนเรื่องขอให้เขียนแต่หน้าเดียว
ยังเป็นอักษรพิมพ์ดีดก็จะดีมาก ถ้าจะส่งไปเป็นการออกหนังสือ บรรณาธิการ
จะส่งหนังสือศัพท์ไทยเล่มที่ลงเรื่องนั้น ๆ มาให้ท่านเป็นการตอบแทน แต่หาก
จะคิดราคา จะต้องตกลงกันก่อน

บรรณาธิการไม่รับรองต่อการส่งว่าจะไปถึงหรือไม่ถึง หรือชำรุดสูญหาย
อย่างไร ต้องอยู่ในความบ่อนกันรอบคอบของผู้ส่งเรื่องทั้งสิ้น แต่ไม่รับรอง
ว่าจะนำลงให้ในครั้งใด แต่เมื่อตรวจดูแล้วก็จะแจ้งให้ทราบทันที

ท่านที่เป็นสมาชิกของศัพท์ไทย ถ้าได้ย้ายคำบดหรือเลื่อนยศบรรดาศักดิ์
แต่ตำแหน่งหน้าที่ หรือหากหนังสือส่งไม่ถึงท่านอย่างไร โปรดรีบแจ้งให้ผู้จัดการ
ทราบโดยเร็ว เพื่อสะดวกต่อการส่งหนังสือมายังท่าน หรือจะได้ตอบสวนต่อไป

กิจการใด ๆ ที่เกี่ยวแก่แผนกเรื่องแต่ข่าว ให้ส่งถึง บรรณาธิการ ส่วน
กิจการใด ๆ ที่เกี่ยวแก่แผนกธุระการ ให้ส่งถึง ผู้จัดการ ณที่โรงพิมพ์หนังสือ
พิมพ์ไทย ถนนพลับพลาไชย จังหวัดพระนคร (โทรศัพท์เลขที่ ๔๘๒)

ศัพท์ไทย เล่ม ๑ ตอนที่ ๒ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๔

	หน้า
พระมหาสมณานุกรมวชิร (โคตง & สุภาพ)	๑๑๑
ขง กระบี่ ชุขครุทพาลี (บทดอกสร้อย)	๑๑๒
คดี ตักดับแห่งมหานคร (คดีที่ ๑) ...	๑๑๗
รายนคร แตรจกักรยานยนต์ในอังกฤษ	๑๕๓
ทำไม ?	๑๕๖
กักโฮ	๑๕๘
ลูกเรือ "ทมิ"	๑๗๓
ระยะทางไปเชียงใหม่ (กตอนตลาด) ...	๑๗๘
พิศุจน์ความรัก	๑๘๖
กัณณะคดี	๒๑๗
กระจุมกระจิม	๒๒๓
บจฉิมฉิม	๒๒๖
นายชิต บุรทัต	๑๑๑
"โกฟ้า"	๑๑๒
รามจิตติ	๑๑๗
หลวงวิจิตรพันธุการ	๑๕๓
พระอรพตวิชัยรัฐ	๑๕๖
หลวงสันตติอักษรสาร	๑๕๘
พระพนิชย์ ศาสตร์วิธาน	๑๗๓
หลวงอรพตเกษมภาษา	๑๗๘
ด. ป. จ. หิรัณยชาติ	๑๘๖
นายแช เศรษฐบุตร	๒๑๗
"แต่งเงิน"	๒๒๓
บรรณาธิการ	๒๒๖

คำบำรุงบิลละ ๑๐ บาท ที่ทำการโรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย ไทรศัพท ๔๘๒

สมเด็จพระมหาสมณเจ้า
กรมพระยาวชิรญาณวโรรส
พระราชอุปัธยาจารย์

พ. ศ. ๒๔๐๒ - ๒๔๖๔

พระมหาสมณานุสาวรีย์

๑ โคลง ๔ สุกภาพ ฯ

๑ พระมหาสมณะเจ้า
สมเด็จบรมพงศ์
ราชบุรณายองค์
ณัฐราชย์รามราชว

เจษฎ์สังฆ์ ดยามฤ
พฤตมิ
อธิปัต
วดีกไฉฉาน ถวดี ๑

๑ ราชทินฐานะชว้อง
กรมพระยาภยโย
ฉวีรญาณะวโร
เสวตรฉัตรเบญจะกัง

สฤตติไฉ ภณเช
ยศตง
รตเลต คักตแด
ก้องชน เกยวดีเลตม ๑

๑ เริ่มเสด็จสมภพพน
ต่องตตตตตตตตต
ต่องตตตตตตตต
เรียงหกสิบต่องชว้อง

ภาคมนษ โตกนอ
ศกพ้อง
กษยชีพ พระเอย
ตวปได้โดยฉนำ ๑

๑ คำ^{นี้}นง^{นี้}พระ^{นี้}ประ^{นี้}วัติ^{นี้}ให้^{นี้} เห็น^{นี้}ผล^{นี้}
 เพ็ญ^{นี้}พระ^{นี้}ญาณ^{นี้}ยอด^{นี้}ยด^{นี้} ยิ่ง^{นี้}แผ้ว^{นี้}
 วชิร^{นี้}ญาณ^{นี้}เยี่ยม^{นี้}ญาณ^{นี้}กต^{นี้} กับ^{นี้}เพชร^{นี้}รัตน^{นี้}แด^{นี้}
 พระ^{นี้}คัม^{นี้}จุ^{นี้}แฉ่น^{นี้}แก้ว^{นี้} โกฎิ^{นี้}ดำ^{นี้}แสง^{นี้}ศต^{นี้}าย^{นี้} ฯ

๑ พระ^{นี้}หทัย^{นี้}หมาย^{นี้}มัน^{นี้}น้อม^{นี้} ใน^{นี้}คำ^{นี้}สน^{นี้}หา^{นี้}
 เป็น^{นี้}อจ^{นี้}ตะ^{นี้}ศรั^{นี้}ทธา^{นี้} เทอ^{นี้}ด^{นี้}เชอ^{นี้}
 ชิน^{นี้}บุ^{นี้}คร^{นี้}ปฏิ^{นี้}บัติ^{นี้}ป^{นี้}รา^{นี้} รพ^{นี้}ภ^{นี้}พ^{นี้}ท^{นี้}ท^{นี้}ก^{นี้}ิ^{นี้}จ^{นี้}แ^{นี้}
 เสด็จ^{นี้}บว^{นี้}ช^{นี้}โดย^{นี้}บ^{นี้}เื่อ^{นี้} ดุ^{นี้}ช^{นี้}ผู้^{นี้}ครอง^{นี้}เรื่อ^{นี้}น^{นี้} ฯ

๑ หา^{นี้}เหมือน^{นี้}ไต่^{นี้}ยา^{นี้}ก^{นี้}ผู้^{นี้} พง^{นี้}เพย^{นี้}ร^{นี้}
 เพียบ^{นี้}พระ^{นี้}ป^{นี้}ร^{นี้}ชา^{นี้}เรื่อ^{นี้}น^{นี้} ร^{นี้}อบ^{นี้}ร^{นี้}
 เปน^{นี้}บ^{นี้}น^{นี้}ป^{นี้}ระ^{นี้}ชา^{นี้}น^{นี้}เชย^{นี้}ร^{นี้} ค^{นี้}ัน^{นี้}ทะ^{นี้}ฐ^{นี้}ร^{นี้}น^{นี้}อ^{นี้}
 ทรง^{นี้}ผ^{นี้}ก^{นี้}พร^{นี้}อ^{นี้}ง^{นี้}ษ^{นี้}ผู้^{นี้} ท^{นี้}ร^{นี้}า^{นี้}บ^{นี้}พ^{นี้}น^{นี้}ช^{นี้}ร^{นี้}ร^{นี้}ม^{นี้}แ^{นี้}ด^{นี้}ง^{นี้} ฯ

๑ พระ^{นี้}ร^{นี้}าง^{นี้}พ^{นี้}ริ^{นี้}ย^{นี้}ภ^{นี้}า^{นี้}พ^{นี้}บ^{นี้}อง^{นี้} ป^{นี้}วง^{นี้}ก^{นี้}ิ^{นี้}จ^{นี้}
 เกย^{นี้}ว^{นี้}ค^{นี้}ณ^{นี้}ะ^{นี้}ง^{นี้}ษ^{นี้}ส^{นี้}ก^{นี้}ิ^{นี้}ค^{นี้}ย^{นี้} ท^{นี้}ก^{นี้}พ^{นี้}ร^{นี้}้อม^{นี้}
 จ^{นี้}ำ^{นี้}น^{นี้}ง^{นี้}ว^{นี้}ด^{นี้}ร^{นี้}ว^{นี้}ิน^{นี้}ย^{นี้}ส^{นี้}ก^{นี้}ิ^{นี้}ท^{นี้}ิ^{นี้} ธ^{นี้}ม^{นี้}ณ^{นี้}ะ^{นี้}เพ^{นี้}ศ^{นี้}นา^{นี้}
 โดย^{นี้}ย^{นี้}ด^{นี้}ช^{นี้}ร^{นี้}ร^{นี้}ม^{นี้}ย^{นี้}ด^{นี้}ค^{นี้}ัน^{นี้}น^{นี้}อม^{นี้} น^{นี้}ระ^{นี้}ป^{นี้}ด^{นี้}ม^{นี้}เป^{นี้}ร^{นี้}ม^{นี้}ค^{นี้}ุ^{นี้}ณ^{นี้} ฯ

๑ สุนทร ชรรณ กถิก ตา

ฉลาด คอ พระแด

อาจ เทอด ธรรม ธรรม รบอ

บท แจ้ง

จำแนก แยก นัย ฤา

รวม เหตุ ผล แด

ข้อ เกิดอบ คณม คำน แยัง

หยั่ง สัน สังสัย ฯ

๑ ไพศาด พากย์ โคตก ร้อย

รจนา เรือง ฤา

เพราะ โสศ พัง สดับ ปรา

โมทย์ แท้

พระเกษรต์ เปื้อง ปรัชชา

ชม ตลอดจน

ชน พิรัช เทศ แม่

ไม่ คูน เพียง ยิน ฯ

๑ เปน ชิน พร เพศ เจ้า

จอม ชี

เชษฐ ะอุปจายี

ยัง ยิง

ควร เคารพ ปุชนัย

ใน หมู

พงศ์ ราช ชำ ราช ทง

ทอ ชน ชน สกุด ฯ

๑ พระการุญ รอบ เออ

อุปการ

โอภาทโปรด ประทาน

สุด แท้

แต่ สัมมรรต พด ญาณ

ยัง ยิง หย่อน นอ

มิ ปด้อย โอภาศ แม่

มาก น้อย ทรง มี ฯ

- ๑ เปน คีร^๕ สัท^๕ เพศ^๕ อ่าง อติเรก บุญญา
มหา สัมณ^๕คมา^๕ภิเชก คัก^๕ค^๕ ฌู^๕
ยอดปราชญ์^๕ คุรุ^๕นาถ^๕ เอก องค์^๕ แน^๕ นิน^๕นา
โธ^๕มฤตย^๕ราช^๕ วั รอบ^๕ แด^๕ด^๕ใด^๕น ๑
- ๑ เยี้ย^๕ใด^๕จิง^๕ได^๕บัง บั^๕ทา
สัง^๕มัจจุ^๕เสนา เนือง^๕เรา
วรวร^๕นโรค^๕อพนัน^๕ตรา พาช^๕พะ พาน^๕เฮย
พรวาก^๕พระชนม^๕เชิ^๕ญ^๕เข้า เขต^๕ม้วย^๕เมื่อง^๕ไก่อ^๕ ๑
- ๑ กษัย^๕ไท^๕สัง^๕ฆ^๕ราช^๕แท^๕ ชั^๕ระ^๕องค์^๕ เอก^๕เฮย
กษัย^๕เพช^๕ร^๕คโค^๕ณ^๕าณ^๕ขง^๕ เยี่ยม^๕แพรว^๕
กษัย^๕อร^๕ร^๕ด^๕พระ^๕ต^๕ร^๕ดี^๕ทรง^๕ ด่อน^๕ดืบ^๕ไป^๕แต
กษัย^๕แห^๕ตัง^๕ห^๕ตัก^๕ช^๕รร^๕ม^๕แก^๕ว^๕ แก^๕น^๕พ^๕น^๕ภู^๕ม^๕ด^๕ย^๕าม ๑
- ๑ ยัง^๕ค^๕ง^๕ห^๕ว^๕าม^๕ว^๕ิโย^๕ค^๕ซ^๕ง^๕ ดุด^๕ป^๕ต^๕ง^๕ ตัม^๕เดย
ยัง^๕โกษ^๕ฐ^๕พระ^๕ศ^๕พ^๕ข^๕ง^๕ บัด^๕นี้^๕
ยัง^๕พระ^๕ก^๕ฤ^๕ติ^๕คุ^๕ณ^๕ค^๕ง^๕ คำ^๕จ^๕ร^๕ด^๕ เรียง^๕ฤ^๕
ยัง^๕ส^๕ม^๕ณ^๕คำ^๕ส^๕น^๕ช^๕ ครอบ^๕วัง^๕เรา^๕เจ^๕ริ^๕ญ^๕ ๑

๑ เชิญ พระผู้เด็จ เบื้อง บรภาพ

เสวย ทิพย์ ดุจ ดม

แห่ดัง หด้า

อนันต์ ตำววย นบ

นอบ สฤษดิ์ นี ฤา

ยง อยู่ คู่ ดิน พ้า

เด่น พุ่ง พู่ เกียรติ พระ เทอญ ฯ

นาย ขิต บุรทัต.

๑ โคดงโคก ฯ

๑ พระ มหา สมณะ เจ้า

วชิรญาณ

เด็จ ติบ ขนธิ รมกาต

เกือบ แผ้ว

ต้อง ถึง หัย ดี ผสาน

หก ดี

ดี กิ่ง ก. ท. แดว

โคก ต้อม รุม สยาม ฯ

“ไก่ฟ้า”

อิง กระบี่ ชูช คุรุท พ่าห์

(บท ดอก สร้อย)

๑ . กระบี่ เอย กระบี่ ชูช ถึง เป็น รูป ส้มมุติ ใน ผืนผ้า
ยัง เป็น ชง คู่ องค์ พระ ราชา เสด็จ พยุหยาตรา ได้นำจร
เรา ก็ ชาย มี กมล เป็น คน อยู่ สืบ สักตไทย ผู้เจริญ ก่อน
คง รักดี เป็น ข้า ไม่ รากร คุรุ กระบี่ ที่ ขจร ปราบ มาร เอย ฯ

*

*

*

๑ คุรุท เอย คุรุท พ่าห์ สอง กร อ้า ปีก ทาง อย่าง อาจ หมาย
คอย นารายณ์ สถิตย บ่า ว่า ทยาน บิน บันดาล โดย เสด็จ ระเห็จ พ่า
เรา ก็ ข้า รามา ชิบดี เฉลิม วงศ์จักรกร อยู่ ใน หัตถ์
คง มอบ ภาย ถวายไว้ ได้ บำทา เช่น คุรุทพ่าห์ของนารายณ์ ไม่น่ายเอย ฯ

“ไท่ พ่า”

เป็น ประวัติการ ของ มองสีเออร์ ราอูล เบค, ผู้เคย
เป็น รอง อธิบดี กรมตำรวจ นครปารีส. วิดเลียม เลอะคิวซ์
รวบรวม เรื่อง และ แต่ง เป็น ภาษา อังกฤษ.

รวม จิตติ

แปล เป็น ภาษาไทย

คำนำ

ใน คำนำ ของ เขา ใน ภาษา อังกฤษ, วิดเลียม เลอะคิวซ์ กล่าว
ว่า เรื่อง เหล่านี้ เขา ได้ มา จาก มองสีเออร์ ราอูล เบค, ซึ่ง เมื่อ
เรื่วๆ นี้ ได้ เคย เป็น รอง อธิบดี กรม ตำรวจ นครปารีส, และ เป็น
ผู้มขอ เตี้ยง โต่ง ตั้ง ผู้ด ใน พกกเจ้า หน้าที่ ใน กรม ตำรวจ นคร บาด. เขา
กล่าว ต่อ ไป ว่า :-

“ใน หน้า ส่มดน ข้าพเจ้า ได้ จด ข้อความ อัน ประหลาด, และ บาง
ที่ ก็น่า พิศวง, ตาม ที่ เขา ได้ เดา ให้ ข้าพเจ้า พัง ใน เวลา ที่ นัง ดูปหร
อยู่ ด้วย กัน ไม่ ก่ เดอน ถวง มานี้. เขา เดา ให้ ข้าพเจ้า พัง ข้าม โต๊ะกินอาหาร
ที่ ใน เรอน ของ เขาเอง ที่ คาบด ของ ตัวได้, เป็น ที่ หน้าที่ ตำราญ รีม ซาย
บ่า ฟองคนโบด, ที่ เขา ได้ ไป อยู่ เมื่อ ออกจาก หน้าที่ ราชการ ใน กรม

ตำรวจนครบาล, ซึ่งเขาได้ประจำอยู่หลายปี. ส่วนหนังสือสำคัญ และรายงานต่าง ๆ ที่คิดมาลงในที่นี้, เขาได้ให้ข้าพเจ้าดูต้นฉบับ, และข้าพเจ้าได้คัดสำเนามาโดยตรง.

“ประวัติการ เหล่านี้ เป็นคดีที่หนักที่สุดของเขา ภายในปี ห้าปีแห่งสงคราม — และภายหลังนั้น.”

เดอะคิวิซ์กล่าวต่อไปว่า ตำรวจ โรเจอร์ ที่ออกนามบ่อย ๆ ใน เรื่องต่อไปนี้นั้นยังคงรับราชการอยู่ในกรมตำรวจนครบาล, แต่ มองดีเออร์ เบค ออกจากราชการแล้วจึงเล่าเรื่องเหล่านี้ได้, เป็น แต่ขอให้แปลงนามบุคคลที่เกี่ยวข้องในคดีนั้น ๆ เสีย.

ข้าพเจ้าผู้แปลเข้าใจว่า แท้จริงเดอะคิวิซ์ ได้แต่งเรื่องเหล่านี้ขึ้นโดยใช้ความจริงเป็นโครงเท่านั้น, แต่คงไม่ทำให้เรื่องสั้นกล้นลงเป็นแน่.

อนึ่ง ในเรื่องนิทานต่าง ๆ ที่รวบรวมไว้ในที่นี้ ท่านผู้อ่านคงจะได้สังเกตเห็นต่อไปว่า ผู้แต่งข้างแต่ให้กิจการเป็นไปคล้ายความจริงมากที่สุด, คือกล่าวจะถึงที่สุดแห่งความตึงเครียดแต่ละคดี มองดีเออร์ เบค ต้องสืบตัวสืบเต่า, และต้องรอคอยนาน ๆ กว่าจะได้เรื่อง ครึ่ง ๑, ซึ่งผิดกับวิธีการของพวกนักสืบสำคัญโดยมากในเรื่องนิทานที่แต่ง ๆ กัน, หรือที่แสดงในภาพยนตร์. พวกนักสืบสำคัญเหล่านี้โดยมากดูเหมือนว่าใครจะต้องสืบตัวราวเรื่องอะไรนัก, เป็นแต่ใช้ความสันนิษฐานด้วยปรัชญาญาณเป็นพื้น, แต่มองดีเออร์ เบคสืบจริง ๆ, ใช้ความอุตสาหะไม่ย่อหย่อน, กับอาศัยความช่วยเหลือของนักวิทยาศาสตร์, เป็นวิธีจับผู้ร้ายอย่างที่ใช้อยู่จริง ๆ ในประเทศฝรั่งเศส, จึงเป็นของน่าอ่าน น่ารู้มาก, ดังท่านจะได้เห็นเองต่อไป.

คดี ที่ ๑

เรื่อง มาตรการ ดี น้ำ เงิน

คดี มาตรการ ดี น้ำ เงิน ได้ มี ก่อ ก่อ ถึง แต่ เพียง เด็ก น้อย เท่านั้น ใน
หนังสือ พิมพ์ กรุง ปารต์. หนังสือ พิมพ์ ใน ฤดูร้อน ปี ๑๙๑๗ (พ.ศ. ๒๔๖๐)
เต็มไป ด้วย ข่าว สงคราม, และ มี ที่ เหลือ น้อย สำหรับ ก่อ ก่อ ถึง เรื่อง
การ ประทุษร้าย.

ถึง กระนั้น ก็ ดี, ความ ถก ถบ แห่ง มาตรการ ดี น้ำ เงิน เป็น ความ
ดี อัน หนึ่ง ของ กรม ตำรวจ ถบ, และ โดย เหตุ นั้น บรรดา ข้อ ความ
ทั้ง ปวง ก็ ได้ จด ไว้ ใน ปุ่ม ของ เรา, ก่อ ก่อ ที่ ข้าพเจ้า จะ ได้ เฝ้า ให้ ท่าน
ทั้ง หลาย ฟัง ต่อ ไป นี้.

ก่อน อัน ข้าพเจ้า ขอให้ ท่าน เข้าใจ ว่า ข้าพเจ้า นี้ ได้ เคย เป็น
เจ้า หน้า ที่ ใน กรม ตำรวจ นคร บาต, ผู้ ซึ่ง อย่างไร ๆ ก็ ต้อง เป็น ผู้
พิจารณา บรรดา ความ ยุ่ง ยาก ถก ถบ ทั้ง ปวง ใน ทาง การ ผู้ร้าย, ทั้ง
ใน กรุง ปารต์ และ ใน มณฑล ต่าง ๆ. ใน ชัน ต้น ข้าพเจ้า ก็ เป็น เพียง
ตำรวจ ถบ ผู้ ๑ ใน บังคับ บัญชา ของ โกรธ ผู้ มี ชื่อ เสียง—เมื่อ ข้าพเจ้า

ได้ช่วยในการ คืบ ส่วนใน คืบ ปรานชน — แล้ว ข้าพเจ้า ก็ได้เลื่อน ขึ้น เป็น ลำดับ, รับ ตำแหน่ง ต่าง ๆ, จน ในที่สุดได้รับ ตำแหน่ง รอง อธิบดี.

บาง ที่ ท่าน จะยัง ว่า ตกได้ ถึง คืบ ปรานชน, ซึ่ง เป็น คืบ ลำคัญ มาก อัน ๓ ใน สมัย ของ เรา นี้.

นั่น เป็น คืบ ลำคัญ อัน ที่ ๓ ของ ข้าพเจ้า, และ ข้าพเจ้า ได้ ทำการ ด้วย ความ อุตสาหะ มาก, พร้อม ด้วย มงตืเออร์ โกรง ผู้เป็น หัวหน้า, กับ นาย สารวัด ตวั และ นาย สารวัด โรเจอร์ ผู้มี ชื่อ เดียง. ข้าพเจ้า ไม่ จำ จะ ต้อง แลดู ข้อ ความ พิสดาร, เป็น แต่ จะ กล่าว เพียง ว่า เมื่อ ได้ คืบ ส่วน ด้วย วรยะภาพ หดาย เดือน แล้ว เรา จึง ได้ สามารถ เอา ตัว อ้าย ผู้ร้าย ชาติ ศเปญ ชื่อ ปรานชน, ผู้ ที่ สามารถ เรน โยดด้ ไป ถึง กัด โยค่น (ตัด หัว) ได้.

ตั้งแต่ นั้น มาจน บัดนี้ ข้าพเจ้า ได้ ประคับ คืบอัน ยิ่งยาก เป็น อันมาก, ซึ่ง ข้าพเจ้า จะ ได้ เลอก สรรมา แลดู ให้ ท่าน ทราบ บาง เรื่อง ใน ทน.

เมื่อ บ่าย วัน ๑ ใน เดือน สิงหาคม, ๑๘๙๗, ข้าพเจ้า กำลัง จะ ออก จาก สำนักงาน ไป ขึ้น รถไฟ ที่ สถานี ดยอ้ง เพื่อไป ค่ำบต มอญ คินย — มารตอคค, ตาม ทาง ที่ ไป เมือง มอญ คารยดี — เพราะ เวลานั้น ข้าพเจ้า พก อยู่ ที่ โยเค็ด เคอะตา เรน สดอ้งชช มารตอคค, อัน เป็น ค่ำบต บ้าน นอก เงียบ สบาย อยู่ ชาย บ้ำ ฟองเคนโบต ซึ่ง พวก ข้าง เขียน ชอบ มาก. ข้าพเจ้า ไม่ ไคร่ จะมี โอกาส ได้ แปร สถาน พักผ่อน ได้ จริง จัง, และ

ข้าพเจ้า มี โอกาส จะ ทำ ได้ ก็ แต่ เพียง หา ที่ พัก แห่งใด แห่ง ๑ ใน ที่ ใกล้ ๆ
สำนักงาน และ เดินทาง ไป ทำงาน ทุก ๆ วัน เช่น นั้น ตั้ง เดือน ๑ หรือ
๒ ปีคาเห.

ข้าพเจ้า ได้ ตั้ง นาม ใน หนังสือ สุด สุด ท้าย ที่ ได้ ตั้ง มา ยัง ข้าพเจ้า,
และ ได้ ออก คำสั่ง ต่าง ๆ ไป ยัง พวก ต่าง ๆ โดย ทาง โทรศัพท ซึ่ง อยู่
บน โต๊ะ ของ ข้าพเจ้า, และ โดย ทาง โทรศัพท ทางไกล ได้ พัง รายงาน ของ
เจ้าหน้าที่ ผู้ ที่ ข้าพเจ้า ไว้วางใจ มาก ที่ สุด ผู้ ๑, ชื่อ ของ ร. ฟาเวอร์โร,
ซึ่ง อยู่ ที่ เมือง มาร์เตดีย์ คอย ตรวจดู เรือ ที่ ออก จาก ท่า นั้น ไป เพื่อ
คอย จับ ตัว คน ทำ ขนบัตร ปลอม ชื่อ เปเรซ, ชาว บูลเอนโซยาเวส.
ขณะ นั้น ตำรวจ ใหญ่ โปต ชาเดต, รูป ร่าง สูง, แดง ตัว คดี, อายุ
กลาง คน, หัว ถัน, ซึ่ง ได้ เคย ทำ การ มา มาก ใน ทาง ตำรวจ จับ
และ เปน ผู้ชำนาญ มาก ใน ทาง กด อุบาย และ ลักษณะ ของ พวก ผู้ร้าย ย่อง
เบา, ได้ เข้า ไป ใน ห้อง.

เขา แด เห็น ว่า ข้าพเจ้า ได้ ไล่ หมวก แล้ว และไม่ ทำ อยู่ ใน มือ
แล้ว และ เลขาการ ของ ข้าพเจ้า กำลัง เก็บ หนังสือ บน โต๊ะ, เขา
จึง ขอร้อง, และ พูด ว่า:

“มี คดี ประหลาด รายหนึ่ง, ขอ รับ, ได้ เกิด ขึ้น ที่ ถนน ฟร็อง
ซัวส์. ตำรวจ โรแคร้, ผู้ ที่ ได้ ไป ตรวจ ชน ดัน, นำ รายงาน มา
ที่ นั แด.”

ข้าพเจ้าตอบว่า, “ให้ ชน มา เกิด,” และ ถอด หมวก ด้วย
ความไม่ ตั้ จะ เต็ม ใจ นั้, เพราะ ข้าพเจ้า ได้ คิด ไว้ ว่า ใน ยี่ น วั น นั้ จะ
ชน ทรย น ทร ชิบ ผ่าน ไป ใน บั่ ฟอง เตน โบ ต. ข้าพเจ้า กลับ นั้ ด ง ท
เกา อ เชย น ห นั้ ส ือ.

โร แคร้, ชั้ ง เป น ค น ม อ ม, ผิ ว ชั้ ด, โ ก น ห น ว ด เค ร าะ เกล ย ง,
คั้ ง เค ร าะ ง ดั้ เท าะ และ ถิ อ หม ว ก ดั้ น กั บ มั้ เท าะ, ได้ เ ช้ มา พร อ ม ดั้ ย
หวั น ำ ของ เชา, และ ดั้ ย วิ ช พ ด หวั น ตาม แ บ บ ของ เชา นั้ เชา ได้
ร าย ง าน ดั้ ย ป าก ให้ ข้า พ จ ำ พื ง, ชั้ ง สั ร บ ค ว าม ว่า เมื่ อ เชา
๒.๓๐ บั่ ย วั น นั้, ม อ ง ดิ เ อ ร ช าร ด สั ด ุ ด เเล้ ด, หวั น ำ บ ริ ช ิต ถิ ด เเล้ ด
แพ้ ร ดิ, ชั้ ง ท ่อ ไ ม ะ ณ เมิ อ ง ดิ ย อ ง, ชั้ ง ได้ อ อ ก ไป จ าก บ ำ น เมื่ อ
เชา ประ มา ณ ๑๑ น ำ พิก ำ, ได้ กั ด บั และ ช น ไป ยั ง ห อ ง ที่ ยั อยู่ ของ เชา.
ช ณะ เมื่ อ เชา เติ น ผ่าน น ำ ย ป ระ ตู - ช ำ ย แ ก่ ช อ คิ บ อ สั ค - เชา ได้ กั ด ำ ว่า บั่ ย
นั น ช น. ค ่อ นั น มา อ ก ส ำ ม น ำ ท เชา ได้ วิ ง ด ง บ ร ร ิ ต มา ห ำ คิ บ อ สั ค,
ร อ ง บ อ ก ว่า, “เมื่ ย ฉ น ! ฉ น — ฉ น เ ช้ ำ จิ ว่า ต ำ ย เเล้ ย แด้ ว ! ไป
ตาม หม อ เเว ร ย เย ร มา เติ ย ฉ น !”

ได้ ค ว าม ว่า หม อ นั้ อยู่ โ ก ด คั้ ย ง, และ ต ำ แ ก่ ร บ ไป ตาม หม อ,
ฝ ำ ย ผิ ว นั ก กั บ ช น ไป ห อ ง. เมื่ อ หม อ ไป ถึ ง ใน เชา ต ่อน นั้ ไป ๑๐ น ำ ท
หม อ เติ น หิ ง นั น ต ำ ย เเล้ ย แด้ ว. เมื่ อ หม อ บ อ ก ว่า มั้ ม ชิ ว ด แด้ ว นั้,
ฝ ำ ย ผิ ว แด้ ง อ ำ ก ำ ก ระ ว น ก ระ ว าย ม ำ ก, ร อ ง ว่า, “ห ล ่อ น ถู ก ว ำ ง
ย ำ พื ช.”

แต่ก็ไม่มียี่สิบสองรอยเลยว่าได้ถูกวางยาพิษ, และหมอเข้าใจว่าหญิงนั้นได้ตายโดยหัวใจหยุด.

ข้าพเจ้าพูดต่อหน้าทนายของโรแคว์ว่า, “ออกจะแปลก! ทำไมชายคนนั้นจึงได้มั่นใจนักว่าเมียได้ถูกวางยาพิษ แม้เมื่อหมอยังมิได้ออกความเห็นเช่นนั้นเลย?”

ผู้ช่วยของข้าพเจ้ารับว่า, “จริงขอรับ. บางทีเราจะได้ทราบข้อความอื่นๆอีกเมื่อได้ชันสูตรศพแล้ว.”

ข้าพเจ้านั่งอยู่ครู่. แต่ดูเหมือนทุกสิ่งดูเหมือนว่าเป็นเรื่องคนตายลงโดยปัจจุบัน, ไม่มีข้อควรระวังในทางประทุษร้าย—นอกจากคำพูดอันแปลกของสามี. ขอนทำให้ข้าพเจ้านึกระวัง.

ในที่สุดข้าพเจ้าจึงพูดว่า, “ฉันเห็นว่าเราควรจะไปที่ถนนฟร็องซัวส์.” ข้าพเจ้าเกิดอยากรู้อะไรขึ้นมา, แต่แม้ในเวลานั้นข้าพเจ้าก็อธิบายไม่ได้ว่าเพราะเหตุไร. บางทีจะเป็นเพราะความสงสัยหรืออย่างพิสดารของข้าพเจ้าในเรื่องการประทุษร้ายทั้งปวง, หรือบางทีจะเป็นเพราะความอยากรู้อะไรโดยธรรมดาของข้าพเจ้าในสิ่งซึ่งเป็นการถกถัมภ์.

เมื่อได้ตกลงใจแล้วว่า จะกลับไปบ้านนอกโดยรถไฟค่ำๆ, ข้าพเจ้าจึงชวนภรรยาพร้อมด้วยโรแคว์ไปยังบ้านที่เกิดเหตุในถนนฟร็องซัวส์, ใกล้ถนนมอญ. เราพบคาเฟ่บอดี้คองอยู่ใน

กฎของแก๊สข้างหลังประตูตก, ไล่แวนตาและอ่านหนังสือพิมพ์
“ ยูนิต.”

ข้าพเจ้าบอกแกว่าข้าพเจ้าคือใคร, และเริ่มซักแด้วย
คดีนั้น.

แต่เห็นได้ว่าการที่ข้าพเจ้าไปนั้นทำให้แกใจคอไม่ดี, เพราะ
แกแสดงกิริยาสะทกสะท้านและทรมทวาย, ถอดแวนตาออกเส็ด, เมื่อ
แกแลดูข้าพเจ้าด้วยตาอันขยิบถ.

ในที่สุดข้าพเจ้าจึงพูดว่า, “ ดบอัสค, แกไม่ตอบคำถาม
ของฉินโดยทันทีทันใจเท่าที่ฉินปรารถนา. เพราะเหตุไร? ” และ
ข้าพเจ้าจึงดูแกอย่างจริงจัง, และพูดต่อไปว่า, “ คราวนี้ขอให้
ตอบคำถามของฉินสักสองสามคำ. พวกตัวเส็ดนี้มีผู้มาเยี่ยม
มากอยู่หรือ? ”

“ บางทีมาตามกัมมูมาหาหตายคนเวตากินาซาบาย ๕ นาฬิกา ”

“ ฉินได้ทราบว่ามีองดีเออร์ตัวเส็ดได้ไปจากบ้านเมื่อเวลา
ประมาณ ๑๑ นาฬิกา และกลับมากพบเหตุการณ์เมื่อบาย ๒ นาฬิกาเศษ.
ได้มีผู้ใดขึ้นไปห้องของนายคนนั้นในระหว่างเวลาที่เขาไม่อยู่บ้าง
หรือเปล่า? ”

“ ไม่มีใครขึ้นไปในเวลาที่ผมอยู่ที่นี่! เมื่อ ๑๒ นาฬิกาผม
ได้ขึ้นไปชั้นยอด, ที่ห้องของมาตามโทมาส์, เพื่อบูพรหม, และ
ผมทำธุระนั้นอยู่เกือบชั่วโมงหนึ่ง.”

ข้าพเจ้าว่า, “อ้อ!” แล้วหันไปพูดกับโรเจอร์ว่า, “ถ้า
ฉันท่านไปพบกับมอติเออร์ ดัวเลต์ ดังกล่าว!”

เมื่อเกิดกระดิ่งที่ประตูชั้นที่ ๒, พลตำรวจแต่งเครื่องแบบ ซึ่ง
หมอบเวรเฝ้าได้ให้ไปตามมานั้น เป็นผู้เปิดประตู.

พอเขาจำข้าพเจ้าได้ เขาก็คำนับ, และพูดว่า: “มอติเออร์
ดัวเลต์ อยู่ในชั้นขอรับ.”

ข้าพเจ้าถามทันทีว่า, “ยังไม่ได้แตะต้องอะไรนะ?”

พลตำรวจตอบว่า, “ยังเฉยขอรับ. มอติเออร์ ดัวเลต์ อยาก
จะยกศพขึ้นจากพน, แต่ผมได้ห้ามไว้ว่าไม่ให้โยกย้ายอะไร
ทั้งสิ้น.”

อีกข้อใจเดียวหมอบเวรเฝ้าก็ออกมาและนำข้าพเจ้าเข้าไปใน
ห้องนอน, และที่พนห้องนั้นข้าพเจ้าเห็นศพมาตามดัวเลต์, ซึ่ง
เป็นหญิงผมสีแก่, รูปร่างงาม, อายุประมาณ ๓๐, แต่งตัว
อยู่บริบูรณ์. ดังเกิดได้ว่าหล่อนได้ล้มลงเมื่อขณะที่ยืนอยู่หน้ากระจก
ดูเสื้อและกำลังได้หมวกอยู่.

ตามของผู้ตายได้เข้าไปในเมื่อข้าพเจ้าดูศพอยู่, และพูดว่า,
“อ้อ! นาย! นี่เป็นการร้ายแรง—ร้ายแรงมาก, ดั่งตำแยเมียนั้น!
หล่อนถูกวางยาพิษ.”

ข้าพเจ้าพูดว่า, “ถูกวางยาพิษหรือ? นายทราบอย่างไร
ว่าหล่อนถูกวางยาพิษ?” ข้าพเจ้าถามขึ้นอย่างจริงจัง.

เขาตอบว่า, “ฉันเชื่อแน่เช่นนั้น!”

ข้าพเจ้าจึงถามเขาพดางทางถามว่า, “ใครเป็นผู้วางยา?”

ตาของเขาหลบไป, และหน้าซัดถึงริมฝีปาก.

เขาตอบเบา ๆ ว่า, “ฉันจะทราบอย่างไรได้?”

ข้าพเจ้าพูดว่า, “นายรูอะไร อยู่บ้างละ, มองดีเออร์ ตัวเล็ก.
รูอะไร? ขอให้บอกฉัน.” ข้าพเจ้าจึงดูเขาแข็ง.

เขาร้องว่า, “ฉันไม่รู้อะไรเลย!—ไม่รู้จริง ๆ!”

ข้าพเจ้ายิ้มและถามข้ออื่นๆอีก, แต่เขาก็กล่าวว่า ข้อความ
เท่าที่เขารู้เขาก็ได้แสดงหมดแล้ว, และหมอเวรวิเยร์, หันมาทาง
ข้าพเจ้า, ก็ชี้ให้ข้าพเจ้าดูอาการต่างๆที่ศพ ซึ่งทำให้หมอ
สันนิษฐานว่าผู้ตายได้ตายโดยธรรมชาติ.

ต่อนั้นมา ข้าพเจ้าได้เชิญตัวเล็กเข้าไปในห้องกินอาหารซึ่งอยู่
ติดๆกัน, เป็นห้องอันประดับด้วยเครื่องไม้โอ๊กสลักแบบสมัย
เรอเนส์ซองซ์อิตาลี. ห้องนี้เป็นห้องสบายมากทีเดียว, มีโต๊ะ
กับเก้าอี้ใหญ่, ซึ่งมีเครื่องเงินงามๆตั้งอยู่บนนั้นหลายชิ้น. ที่
ผนังด้านหนึ่งติดภาพซึ่งเป็นฝีมือช่างเขียนฝีมือดีเยี่ยม เขียนเรื่อง
ต่างๆเนื่องด้วยประเทศไอยคุปต์, และในตู้กระจกย่อมๆ, แวดวน
ที่ผนังตรงข้ามกับหน้าต่าง, มีตู้การบไอยคุปต์โบราณ, คือรูป
จำลองต้นตาล และเสาแห่งคัวแมตังทบทนับถือของชนที่อยู่วิม

ฝั่งแม่น้ำไนต์ใน อดีตสมัย. บางตัว ก็ เป็น เงิน สัตว์ ชนิด ที่พวก นักเตง
ถือ ว่า เป็น ของ ดินนี้.

สถานที่ เกิดเหตุ ย่อม เป็น ของ สำคัญ ที่สุด อย่าง ๑ ใน การสืบ
สวน ทั้ง ของ สก็อตแลนด์ ยาร์ด (กรม ตำรวจ นครบาต อังกฤษ) และ
ของ กรม ตำรวจ ดับ ฝรั่งเศส.

เมื่อใด มี ลักษณะ ดัง นั้น บังเกิด ขึ้น แม้ แต่ เด็ก น้อย ใน คดีใด, เรา
ก็ต้อง รับ จัดการ บ่งกัน มาก ที่สุด เพื่อ ให้ สิ่งใด ย้ายที่, ไม่ ให้ ผู้ที่
เข้าไป ใน ห้อง นั้น จับ ต้อง สิ่งใด ๆ, และ ต้อง ให้ ทุก ๆ สิ่ง คง ที่ อยู่ อย่าง
เช่น เมื่อ แรก พบ จน กว่า ผู้ช่วย ของ ข้าพเจ้า จะ ได้ พิจารณา และ ค้น
โดยละเอียด เพื่อ หา สิ่ง ซึ่ง อาจ ถือ เป็น ร่อง รอยได้. สิ่ง สำคัญ ที่ สุด
ที่ได้ พบ อาจ ที่ จะ กำบัง ความ ประทุษร้าย อย่าง ฉกรรจ์ ที่สุด ก็ได้.

เราทราบ อยู่ดี ที่เดียว ว่า มี วิธี ทำให้ คน ตาย, ทั้ง โดย ยาพิษ
และ โดย ศัสตราวุธ, ซึ่ง เป็น ของ ดัง นั้น มาก จน เหตุ ที่ จะ จับ ได้
ทีเดียว. จึง อยู่ แพทย์ ผู้ชำนาญ ในทาง ตรวจอาการ ของ โรค กับ ผู้
ชำนาญ ในการ ตรวจ ศัสตราวุธ นับว่า เป็น สำคัญ สำคัญ ที่สุด สำหรับ ผู้
ร้าย ส่วน ๑, แต่ ผู้ร้าย นั้น, ถ้า รบ รวน ในทาง ดำเนิน การ ของ พวก
แพทย์ ผู้เป็น พนักงาน ช่วย ในทาง สืบ การ ประทุษร้าย, ก็ อาจ ที่ จะ เอา
ชนะ แพทย์ ได้ บ่อย ๆ, ดัง ได้ ปรากฏ แล้ว เป็น ครั้ง คราว ใน ศาล ฝรั่งเศส.

ห้อง ที่ มาตาม ตู๊ดเต๋ ได้ สั้น ชัดตง นน เปน ห้อง กว้าง ขวาง และ ตก แต่ง อย่าง สบาย, มี น้ำ ต่าง ยาว ๆ ล่อง ช่อง เปิด ออกไป ทาง ถนน หลวง. ข้าพเจ้า ถึงเกิด ว่า ข้างนอก น้ำต่าง ไม่ มี เกย, ฉนั้น ถ้า แม่ ว่า หล่อน ได้ ถูก วาง ยา อย่าง เช่น ที่ สามี ยินยอม อยู่ นน — ผู้ร้าย ก็ คง มี ญุญแจ ไข ประตู ห้อง เข้ามาได้, หรือ มี ฉนั้น ก็ ได้ มี ผู้เปิด ประตู รับ ใน ระหว่ง เวลา ที่ นาย ประตู ไม่ อยู่ ที่ ประตู ตึก.

ห้อง กิน อาหาร ที่ ข้าพเจ้า ได้ เข้า ไป ยืน อยู่ พร้อม ด้วย สามี ของ หมิง ผู้ตาย ก่อน ที่ จะ ซัก ถาม ต่อ ไป นน เปน แน่ ตะ เปน ห้อง ของ ผู้มี เงิน, ซึ่ง เห็น ได้ ว่า พอใจ ใน กิจการ เนื่อง ด้วย โยคุคุต.

ข้าพเจ้า ชี้ แก้ว ให้ เขา ตัว ๑ และ นึ่ง เอง อีก ตัว ๑, แล้ว พูด ว่า, “นี่ แน่, มงตือเออร์ ตู๊ดเต๋, ถ้า ท่าน แน่ใจ ว่า มาตาม ได้ ถูก วาง ยาพิษ ละ ก็ ฉนั้น จะ ยินดี ถ้า ท่าน จะ ตอบ คำถาม ของ ฉนั้น ตัก ต้อง ตาม คำ.” ข้าพเจ้า จ้อง หน้า เขา อย่าง จริงจัง แล้ว ถาม ว่า, “เท่า ที่ ท่าน ทราบ, มาตาม มี อริบ้าง หรือ เปล่า?”

เขา ตอบ ว่า, “เท่า ที่ ฉนั้น ทราบ, ไม่ มี เลย.”

ข้าพเจ้า ถาม ว่า, “และ ท่าน กับ ภรรยา ก็ ได้ ปองคอง กัน เสมอ มา หรือ?”

เขา ตอบ ว่า, “เสมอ.” แล้ว เขา จ้อง ด ข้าพเจ้า เบิ่ง, และ ถาม ว่า, “นี่ นาย ไม่ ได้ ตั้งดี ฉนั้นเอง แน่ ตะ?”

ข้าพเจ้า ตอบโดยจงใจ และ จัง ๆ ว่า, “ฉัน ไม่ ส่งสัยใคร ที่ ไม่
มีความผิด.”

เขา พูดว่า, “ฉัน ไม่ มีความผิด เหนย. ฉัน ไม่ ได้ รั เห็น
เคย ใน คดี ร้าย อันนี้, นอก จาก ที่ ได้ ถกถัมภ์ มา พบ ของ ริเอตต์ คาย
อยู่ แล้ว.”

ข้าพเจ้า พูด เปลี่ยน เรื่อง เสีย ว่า, “ท่าน พอ ใจ ใน เรื่อง เมือง โยโยคุบต์
มาก อยู่ หนึ่ง.”

เขา ตอบว่า, “จริง เช่น นั้น. ฉัน ได้ เคย ไป โยโยคุบต์ หลาย ครั้ง
แล้ว. ฉัน ได้ เคย มี กิจ ชุระ ที่ เมือง ไคโร หลาย ปี และได้ เคย ขึ้น ไป
ถึง แก่ง ที่ ๑๓ สอง ครั้ง. โน้น ฉัน ได้ ควบคุม รวม สภาราบ สมัย ราชวงศ์ ที่ ๘,
ที่ ๑๔, ที่ ๑๕, และ ที่ ๑๖ ไว้.” และ เขา ถูก ขึ้น เดิน ไป ที่ คุ กระจก เด็ก
ที่ คิด ผันง.

เขา ขพลาง ทาง พูด ต่อ ไป ว่า, “รูป จำ ต้อง แมดง ทับ ลำ คัญ
เหล่านี้ เก่ง อยู่ ไม่ ใช่ หรือนาย? ตาม ที่ ท่าน เห็น, ที่ กัน ทุก ๆ ตัว มี
หนังสือ โยโยคุบต์ โบราณ, โดย มาก เปน มนตร์ นมัสการ เทวราช รา,
คือ พระอาทิตย์, หรือ เทพบุตร อมนุษย์, หรือ เทว ไอลัสต์.”

ข้าพเจ้า ตรวจ ดู รูป แมดง นั้น โดย ละเอียด และได้ เห็น คำ แปล หนังสือ
นั้น ๆ บิด ไว้ ได้ รูป ทุก อัน. ข้าพเจ้า พูดว่า, “รวม รวม ไว้ ได้ อย่าง
น่า ดู ที่ เดียว, เห็น จะ ราคา มาก กระมัง ?”

เขาตอบว่า, “ศาสตราจารย์ เคตติเยร์, ผู้รักษาของโฮยคุปต์
ที่พิพิธภัณฑ์สัตว์, ได้ดูแล้วและได้พบ บางตัวที่หายากมาก. ฉัน
ได้ซื้อ เป็นครั้งแรกจากผู้ขายในโคโร, หรือจากพวกนำทางที่ย่าน
บนๆแห่งดำนานไนด์, และจากตาแก่ชื่อมะหะมัด ยูสส์ฟ, คนขาย
มีชื่อเสียงที่เมืองตุซอร์. ในโตกนีมีสัตว์ราว ปดอม เทียว เว่ชขาย
อยู่มาก, แต่ของฉัน ศาสตราจารย์ เคตติเยร์ รับรองแต่ว่าเป็น
ของแท้.”

กล่าวตามจริง, ข้าพเจ้าไม่รู้สิ่งทั้ง ในเรื่องสัตว์ราวเลยจนบัด
นี้. แต่ตัวสัตว์เองนั้นแหละทำให้ข้าพเจ้าทั้ง—ทั้ง อย่างมากมาย
ทีเดียว. ข้าพเจ้าแน่ใจว่าเรารู้อะไรเรื่องสัตว์นั้น—ถ้ามันเป็นสัตว์
ธรรมดา มากกว่าที่เราชอบรับ. ตามความจริง, ข้าพเจ้าได้เกิดมี
ความสงสัยมากที่คิดว่า ถ้าภรรยาของเขาได้ถูกวางยาพิษจริงละก็
เขาเองแหละคงได้รู้เห็นด้วย.

ปัญหาที่อยู่จำเพาะหน้าเราคือ, หนึ่ง, การสืบให้ทราบเหตุแห่ง
ความตาย, และสอง, การจับพิรุธแห่งผู้ร้าย.

ข้าพเจ้าพูดทางโทรศัพท์ไปถึงซาเลต์ที่กรม, สั่งให้พาเจ้า
พนักงานมาสองคนโดยทันทีเพื่อค้นหาตาย นวมือ. แล้วข้าพเจ้าจึง
หันไปพูดกับสัตว์เดี๋ย่ว่า:

“ท่านคงจะไม่รังเกียจแน่ะ ในการที่จะพิมพ์ตาย นวมือของ
ท่าน, เพราะ อย่างแน่นอน ผู้ช่วยของฉันคงจะต้องพบตาย นวมือ

ของท่าน คิด อยู่ กับ เครื่อง แต่ง เรือน หาดย อย่าง, แล้ว เขาก็ จะ ได้ ไม่
 สืบสวน ถ้า เขา ได้ พมพ นวมอ ของ ท่าน ไว้ แล้ว."

แต่ ความ ปรารถนา แท้จริง ของ ข้าพเจ้า นั้น คือ จะ ใคร ได้ พมพ ดาย
 นวมอ ของ เขา เพื่อ จะ ได้ ไป คน บ่ม ดู ว่า เขา ได้ เคย ผ่าน มา ใน มือ
 ตำรวจ นครบาด บาง หรือ เปล่า.

เขา ตอบ ว่า, "ไม่ รัง เกย จ เถย นาย."

ณ น เมื่อ ซา เตด กับ ผู้ ช่วย สืบ คน ไป ถึง, ข้าพเจ้า จึง ตั้ง ให้
 เขา พมพ ดาย มือ ของ ตัว เตด.

ข้าพเจ้า ออก คำ สั่ง แก่ หมอ เหว รยร ว่า เมื่อ เจ้านาท ได้ ตรวจ
 ค้น ถากน ที่ โดย ทัว แล้ว, ให้ นำ เขา ศพ ไป และ ทำ การ ชันสูตร.

ข้าพเจ้า พูด ต่อ ไป ว่า, "ฉัน จะ ขอให้ ศาสตราจารย์ ฉาเคร เตด
 ช่วย หมอ ด้วย." ข้าพเจ้า ออก นาม นาย แพทย์ ผู้ ช่วย ทาง การ จับ
 ประทุษร้าย ผู้ มี ชื่อ เสียง มาก ที่ สุด. ข้าพเจ้า กล่าว อีก ว่า, "ถ้า หมอ
 พม ยา พษ คดี นี้ ก็ จะ เปน คดี อน ต้า คณิ ยง ชน."

อีก ครู่ หนึ่ง ข้าพเจ้า เรียก ตัว เตด ไป ข้าง ๑ และ พูด ว่า, "ฉัน
 ถ่ม ถาม ไป ว่า ท่าน มี คน ใช้ กี่ คน."

เขา ตอบ ว่า มี สอง คน, แม่ ครว คน ๑, ถ้า ใช้ คน ๑, เปน
 พ้อง กัน. เมื่อ ข้าพเจ้า ถาม ว่า คน ใช้ นั้น อยู่ ที่ ไหน, เขา ตอบ ว่า,
 คน ที่, ที่ เปน แม่ ครว, ได้ รับ โทรม เมื่อ เย็น วัน ก่อน จาก บ้าน ของ

เขาที่เมือง อาร คะซ็อง บอกข่าวว่าน้องสาวเจ็บจะตาย, และขอให้พี่สาวทั้งสองคน กลับไปบ้าน เพื่อไปเยี่ยม โดยทันที.

ตัวเสียดกล่าว, “แน่ทีเดียว, ฉันอนุญาตให้เขาไป.”

เขาบอกข้าพเจ้าว่า หญิงสาวทั้งสองนั้นชื่อ สเตฟานี และ มาร์คอรีน, และว่าบ้านอยู่ที่ถนนสถานี่, อาร คะซ็อง.

พวกเราได้ตรวจค้นในห้องนั้นๆโดยถี่ถ้วนถึงสองชั่วโมง, แต่ก็ได้อะไรที่จะหยิบเอาเป็นร่องรอยได้เลย. ฉะนั้น, เมื่อได้ตรวจหาตายนี้ด้วยมือโดยละเอียดแล้ว, ข้าพเจ้าจึงได้อนุญาตให้เขานำศพไป, และต่อเวลา ๑๐ นาฬิกา ข้าพเจ้าจึงได้ไปสถานที่ต้องเพื่อขนรถไฟไปมารัดอก.

ในรถไฟข้าพเจ้าได้ตรวจ, ง่ายง่ายมาก, ข้าพเจ้าแน่ใจอยู่ว่ามีความผิดปกติอย่างแปลกอะไรอื่น ๑ แห่งอยู่ในความตายแห่งหญิงสาวรูปงามผู้นั้น. ข้าพเจ้าเห็นว่า, ตัวเสียดมีอายุแก่กว่าผู้ตายประมาณ ๑๗ ปี, หัวล้าน, มีเคราสีน้ำตาลโกวัน. แม้เขาได้ปฏิเสธมากอยู่ก็จริง, แต่กิริยาอาการของเขาดูไม่สมกับผู้ที่ปราศจากความผิดเลย.

ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะคอยฟังผลแห่งการชันสูตรศพก่อน, และ, ถ้าปรากฏว่าความตายนั้นเป็นเพราะยาพิษ, ก็จะได้หยั่งดูความผิดปกตินั้นต่อไป.

รุ่งขึ้น เวลาเที่ยง เขาได้นำ รายงาน ของ นาย แพทย์ ทง ต้อง ที่ ได้
ทำการชันสูตร นั้น มาให้ข้าพเจ้า.

เมื่อได้ แลดู การ ชันสูตร ตาม ภาษา วิทยาศาสตร์ แล้ว, รายงาน
นั้น มี ข้อ ความ บันทาย ว่า :—

“ ตาม ที่ สังเกต ได้ ด้วย ประการ ทั้งปวง ชี้ให้เห็น ว่าตายโดย หัวใจ
หยุด, แต่ยังสามารถ ทำการ ชันสูตร สิ่ง ที่ อยู่ ในกระเพาะโดย พิสตารไม่.
จนกว่าจะได้ ทำการ อันนี้, และ จะ ทำ สำเร็จไม่ได้ จน เวลา ดังอีก ๒๔
ชั่วโมง, เป็น การ พัน วิสัย ที่ จะกล่าว ได้ ว่า ผู้ตายได้ ตาย เพราะ ยาพิษ
หรือไม่. การ ทดสอบ ตาม ขรรคมดา ทั้ง ปวง มิได้ ให้ผล อย่าง ไດเลย,
เมื่อ ข้าพเจ้า ได้ ทำการ ทดสอบ ต่อไป ตลอด แล้ว เมื่อใด จึง จะ รายงาน มา
อีก ภายหลัง.”

ข้าพเจ้า พูด กับ ผู้ ที่ นำ รายงาน นั้น มา ดังว่า, “โรเคร์, ไป
โทรศัพท์ ถึง ผู้ บังคับ การ ดำรง ที่ อาร คะ ช้อง, บอก ว่า ฉัน อยาก
พูด กับ เขา.”

โรเคร์ ผู้ ใจ วางใจ ของ ข้าพเจ้า ก็ ไป โทรศัพท์ พูด ขอให้ ค่อย ส่าย ไป
ถึง เมือง เล็ก ริมทะเล ตำบล ใน แคว้นตองตัส. เมื่อ ได้ ทำ เช่น นั้น แล้ว,
ข้าพเจ้า จึง เรียกเอา รายงาน เรื่อง พมพ์ ดายนว มอ ทพบ ในห้อง ของ ตัวเอง.

โรเคร์ ตอบ ว่า, “มี ของ ผู้ ตาย เอง หหลายอัน, มี ดายนว
ผู้ หญิง ๒ อัน, ซึ่ง น่าจะเป็นของ หญิง คนใช้, กับ ดายนว
ของ ตำม.”

สาม บ. มานแล้ว — เมื่อ ภรรยา คน ที่ หนึ่ง สิ้น ชีวิต แล้ว — เขา ได้ ประกอบ
อาชีพ โดย ส่ง มา เติบโต และ เติบโต รวย, โดย ได้ จัด ตั้ง บริษัท ท่อ โหม ขน
ที่ เมือง ดิยง. แหม มา ใน นี้น คือ รูป ที่ สัก คัด แตน คี ยาร์ ตินาย, พร้อม ด้วย
ตัว อย่าง ตาย มือ ของ เขา, เพราะ คน เขา อาจ จะ พยายาม ปลอม ตาย มือ.

และ ต่อ นี้น ข้อ ความ บอก รูป พรณ ของ เขา โดย พิสดาร, ซึ่ง
สัก คัด แตน คี ยาร์ ติน ได้ ส่ง มา เมื่อ เขา ถก เนรเทศ จาก ประเทศ อังกฤษ.

เมื่อ ข้าพเจ้า ได้ อ่าน แล้ว ข้าพเจ้า ถอนใจ, และ พูด ว่า,
“อ้อ! เพื่อน เรา ไม่ใช่ เป็น คน ปราศ จาก มลทิน เช่น ที่ วาง ทำ คอก นี้นะ!”

โรเคร้ ตอบ ว่า, “ไม่ใช่ ขอรับ. คดี ออก จะ สิ้น กุ ขน บาง แล้ว.”

ข้าพเจ้า พูด ว่า, “เออ. เรา ค่อย พัง ผด แห่ง การ ชัน ดุ คร
พ่วง นี้น ก่อน แล้ว จึง ค่อย ทำ การ ต่อ ไป คัก ว่า.”

ต่อ นี้น มา อีก ๑๐ นาที กระดัง ไทรี ศัพ ทิน, และ ข้าพเจ้า ได้ พูด
กับ ผู้ บังคับ การ คำนวณ ที่ อาร คะ ชอง, ขอให้ เขา ส่ง เจ้า นาค ไป หา ตัว
สั เต ฟาน และ มาร คอริน, ซึ่ง คง บาน เรือน อยู่ ที่ ถนน สัก ถาน. ข้าพเจ้า
แสดง เหตุ การณ ที่ ได้ เป็น มา แล้ว โดย ย่อ, และ ขอให้ รายงาน คำ ตอบ
ของ หญิง ทง สอง นี้น มา.

เสียง พูด มา ทาง สาย ว่า, “เข้าใจ แล้ว, มอง ซี เออร์ เบค.
ผม จะ ให้ คน ไป เติบโต แล้ว จะ รายงาน มา เวลา บ่าย ๓ นาฬิกา.”

พอ บ่าย ๓ นาฬิกา ข้าพเจ้า ก็ ถก ไป ที่ ใน สำนักงาน, และ เมื่อ
เวลา ราว ๓๐ นาที ภาย หลัง เวลา นี้น กระดัง ไทรี ศัพ ทิน ก็ มา อีก.

เสียง ผู้ บังคับ การ ตำรวจ พูด มา ว่า, “ ผด แห่ง การ สืบ ส่วน
เรื่อง นางสาว คอริน ทง ต้อง นั้น ประ หลาดอยู่. ผม ได้ ไป พบ เขาเอง.
เขา พูด จา สวรรค์ ฌริณ มงติเออร์ และ มา ตาม ตัว เล็ด มาก ที่เดียว, และ
ตั้งใจ มาก เมื่อ ทราบ ว่า มา ตาม ตาย, แต่ เมื่อ เขา มา ถึง ที่
เมื่อ ฉะนั้น, เขา มา พบ น้อง สาว สบาย เปน ปกติอยู่, และ ว่า ไม่ได้
มี ผู้ใด ใน ครอบครัว ของ เขา ส่ง โทรเลข ไป เลย - เปน การ หลุด ถอด โดย แท้.”

ข้าพเจ้า ถอนใจ อีก ครั้ง ๑ ด้วย ความ ประหลาดใจ, แล้ว จึง พูด
ไป ว่า, “ โปรด ไป ที่ ที่ ทำ การ ไปรสนัย โทรเลข และ ขอ ฉบับ เดิม แห่ง
โทรเลข นั้น, ใน นาม ของ ฉัน, และ บิด ผัน กส่ง มา ให้ ฉัน ที่ นี ได้ ไหม ?”

มี คำ ตอบ มา ว่า, “ ได้ สั ขอ รับ. ” และ เมื่อ ได้ บอก เขา ให้
ส่ง หนังสือ ของ คน พ้อง ให้ กลับ มา ปาร์ต โดย ทันที, และ ให้ เสีย ค่า โดย สાર
ให้ ถ้า เปน การ จำ เปน ฉนั้น แล้ว, ข้าพเจ้า ก็ วาง เครื่อง พัง.

ได้ มี ผู้ ส่ง โทร เลข มา ถึง หนังสือ คน ใช้ ทั้ง สอง นั้น เพื่อให้ ไป เสีย ให้
พ้น ! ถ้า มา ตาม ตัว เล็ด ได้ ถูก วาง ยา พิษ จริง ละ ก็ ผู้ ร้าย ได้ คิด การ
อย่าง ฉลาด เทียว ละ.

รุ่ง ฌน, คำ ยืนยัน อย่าง ประ หลาด ของ ตัว เล็ด ได้ ปรากฏ ฌน ว่า
เปน ความ จริง, โดย ข้าพเจ้า ได้รับ รายงาน ของ แพทย์ ใน เวลา บ่าย
ฉวนเย็น. ศาสตราจารย์ ตาเครเค็ดต ได้ นำ รายงาน มาเอง.

ข้าพเจ้า พูด ว่า, “ท่านได้ตรวจพบ ยาพิษหรือ? ขอให้แสดง
ความเห็น ของ ท่านให้ผมฟังโดย แจ่มแจ้ง เกิด.”

ศาสตราจารย์ ตอบ ว่า: “ข้อ ที่ มี ยาพิษ อยู่ใน ร่างกาย นั้น
เป็น ของ แน่ นอน. มาตามดัดเส็ดได้ตาย โดย ยาพิษ, แต่เราก็ ค้น
ไม่พบ ที่ไหน กระเพาะ.”

ข้าพเจ้า ถาม อย่าง ใคร รู้ ว่า, “ยาพิษ ชนิดใด ที่ ได้ ใช้?”

“เรา ตอบ ไม่ได้ ความ — ไม่ได้ ไ้เคย — ว่า เป็น ยาอะไร. ยา
นั้น, จะ เป็น อะไร ก็ตาม, มันได้ ให้ บังเกิดอาการ เช่นเดียวกับ หัวใจหยุด
(สิ้น คอปี).”

ข้าพเจ้า ถาม ด้วย ความฉงน ว่า, “ถ้า คุณ มาตาม ได้ ตาย
เพราะ ยาพิษ อย่าง หนึ่ง ซึ่ง ท่าน บอกไม่ถูก ว่า เป็น อะไร หรือ?”

“เช่น นั้น.”

“และ คำกล่าว ของ ตำมี้ ของ ผู้ตาย เป็น ความจริง ฉนั้นหรือ?”

“เป็น ความจริง แน่ นอน. หญิง คนนั้น ได้ ตาย เพราะ ยาพิษ ที่ ผู้
ชำนาญใน ทาง ยาพิษ ไม่ รู้จัก เลยทีเดียว.”

“ท่าน แน่ใจ ใน ข้อนี้ หรือ, ท่าน ศาสตราจารย์?”

ท่าน นักปราชญ์ ตอบ อย่าง จริงจัง ว่า, “ฉัน ย่อม เอา ชื่อเสียง
ของ ฉัน แดก ที่ เดียว. ใน ชัน ต้น อาการ ที่ ปวด เป็น อย่าง อา การ ตาย
โดย ธรรมดา. การ ตาย เช่น นั้น อาจ จะ เป็น ไป ได้ โดย ลักษณะ ต่าง ๆ
ทั้ง ร้อย อย่าง, และ เวิร์เอร์ กับฉัน ใน ชัน ต้น ได้ ทำนาย ไว้ อย่าง หนึ่ง

ซึ่ง, โดยความพะเนิน เปน อย่าง ประหลาด, เราได้สามารถยกเลิกเสีย.
บัดนี้เรา รู้ แล้วว่า เปน ฆาฏะ กรรม."

"คือ อย่างไร?"

"คือ เมื่อ กำลัง ทำการ ชัณดูตร์ ศัพ อยู่ นั้น, เมื่อ ตรวจ ดูณมอ
ซ้าย ของ ผู้ตาย ด้วย กติ้อง ปริมาณ (ไมโครสโคป), ฉันได้พบ
ผง สีเงิน ติด อยู่, ซึ่ง ใน ชัน ต้น ฉันเข้าใจว่า เปน สัตว์เพต แห่งทองแดง.
แต่ พอ แยก ชาติ ทดลอง ก็ทราบ ว่าไม่ใช่ เช่น นั้น. การ พบ ดัง นั้น ทำให้
ฉัน หงุดหงิด มาก ที่สุด, และ เราได้ ตรวจ ต่อไป, จน ถึง เห็น ตาม ที่ฉัน
ได้กล่าว มา ใน รายงาน."

"ฉัน มาตาม ไม่ได้ ตาม โดย ธรรมดา หรือ?"

"ห้ามได้, มอติเออร์ เบค."

"ท่าน ได้ ตรวจ ดูผง นั้น ต่อไป อีกหรือ เปตา?"

"เปตา. ผง นั้น มติด อยู่ น้อย เคมีท, ฉันนั้น, เปน เพราะหว่าย
ฉัน ต้อง ใช้ เสียหมด ใน การ ทดลอง ๓ ครั้ง."

ครั้น วัน รุ่งขึ้น โรแคว ได้ ไปพบหญิงคน ไข้ ทั้ง สอง เมื่อ กลับจากอาร์
คะซ็อง มา ถึง ปาร์ดี, และ นำ ตัว มา หา ข้าพเจ้า.

ข้าพเจ้า ได้ ซัก ทั้ง ๒ คน โดยละเอียด ถึง เรื่อง นาย ผู้ชาย และ นาย
ผู้หญิง ของ เขา. เปน ธรรมดา ที่ เดียว, เขา พิศวง มาก ว่า เหตุใด
จึง ได้ มี ผู้ส่ง โทรเลข ปลอม ถึง เขา, แต่ คำตอบ ของ เขา ดู ตรง ๆ ดั,

และเขา นมถือ ถัดเสด็จ กับ ภรรยา อย่างมาก, จนข้าพเจ้า ต้อง ตำราภาพ ว่า ข้าพเจ้า ตก อยู่ใน ความ ลำบาก ไม่น้อย.

เวลาเช้า วัน ค่ำ นั้น มา, ข้าพเจ้าได้ รับ ต้น กล้วย โทเรตซ์ ที่ ส่ง มา จาก อารักษ์ชอง ถึง นาง สาว สดเผ่านี้ คอรัน. โทเรตซ์ นั้น เขียน บน กระดาษ แบบ หลวง, แต่ เขียน เป็น อย่าง ตัว พิมพ์ อย่าง ประจักษ์, โดย เกรง ว่า จะ มี ผู้ ลอบ ตาย มี.

นี่ ถัดเสด็จ ได้ เขียน โทเรตซ์ นี้ แล้ว และ ใช้ ส่ง หาย คน ไต คน ๑ ไป อารักษ์ชอง ให้ ส่ง มา, เพื่อ ถ่อ หญิง ทั้ง สอง นั้น ไป ถิ่น หรือ ?

วัน นั้น มี ชุระ มาก. ได้ มี ขาฏะกรรม อย่าง เถร ทรมาน ใน อำเภอมองต์ มาร์ตร; และ ชาย แก่ คน ๑ ได้ ขำ เมีย สาว, เพราะ ความ หึงส์, ที่ ทาง ค่ำบด แสง คคลุค. และ เพราะ เหตุ ที่ การ ประทุษร้าย สำคัญ ๆ ทุก ราย ใน เขต ปาร์ต ต้อง มา เสนอ ข้าพเจ้า, ท่าน ก็ คง จะ พอ ได้ ว่า บาง ที่ ข้าพเจ้า มี ชุระ มาก ปานใด.

เมื่อ เวลา ถ่วง จาก วัน เกิด เหตุ ร้าย มา แล้ว ได้ ๓๐ วัน - ใน ระหว่าง นี้ ถัดเสด็จ ได้ ถูก เจ้า นำ ที่ สกต รอย อยู่ โดย ความ กวดขัน, แต่ แน่ ที่ เดียว โดย ไม่ รู้ ตัว - ข้อ ความ ที่ ข้าพเจ้า สืบ ได้ เป็น แน่ แล้ว คือ, ข้อ ๑, ถัดเสด็จ เคย เป็น ผู้ ร้าย; ข้อ ๒, เป็น คน ชอบ ใน ทาง กิจ การ โยชคุปต์ โบราณ. ข้อ ๓, ทพย์ ส่วน ตัว ของ ภรรยา หมด แล้ว; ข้อ ๔, ได้ มี ผู้ ส่ง โทเรตซ์ ปลอม มา ถึง หญิง คน ๒ คน ของ เขา เพื่อ ถ่อ เขา ไป

เสียให้พ้น ข้อ ๕, ลัวเต็ตได้ออกไปจากบ้านในระหว่างเวลาที่คน
เผ่าประตูกักไม่ได้อยู่ประจำน้ำที่; และข้อ ๖, เขาได้หลุดปากกล่าว
ออกมาว่า ภรรยาถูกวางยาพิษ.

ข้าพเจ้าได้ปรึกษาความคิดกับ ชาเตตและโร แคร่ ครึ่งชั่วโมง. โรแคร่
เป็น ตำรวจลับ ผู้ฉลาด และเฉียบแหลม, ไหวพริบไม่แพ้ผู้ใดใน
ยุโรป, และอาศัยเหตุที่เขาได้เกิดที่เมืองลีมัวร์ (อาเดียน้อย)
จากบิดามารดาชาติฝรั่งเศส, เขาจึงรู้ภาษาต่าง ๆ อย่างดี คง ห้า
หก ภาษา.

เมื่อได้พิจารณา ดูละเอียดทุกข้อแล้ว เราจึงลงความเห็นกัน
ว่า เมื่อทรัพย์สินของ มาตาม หมด ดง แล้ว, ลัวเต็ต คง จะ ยาก พ้น จาก
ภรรยา.

มี ข้อความ อัน ๑ ซึ่ง สันนิษฐาน ความ เห็น อัน นั้น เป็น ข้อความ
ที่ ดิบอดด์ ได้ เฝ้า ให้ ข้าพเจ้า ฟัง เป็น ความลับ. เขา อธิบายว่า คืน ๑
เมื่อ เดือน ๑ ก่อน นั้น เขาได้ ขึ้น ไป ที่ ห้อง ของ ลัวเต็ต เพื่อเปิดยูนกลู โคม
ไฟ พั่ว, เขาได้ ยืน ผัวเมีย คู่ นั้น ทะเถาะ กัน ใน เวลา กิน อาหาร ใน ห้อง
กินอาหาร, และ เขาได้ ยืน ลัวเต็ต สบถ พดาง ทาง กล่าว ว่า: “ฉัน
หวังใจ ว่า จะได้ พ้น จาก หด่อน วัน นี้ ใน ไม่ช้า.”

ฉะนั้น, เมื่อได้ ใคร่ ครวญ โดย ถ้วน ถ้วน แล้ว, ข้าพเจ้า จึง ได้ ลงนาม
ใน หมาย สั่งจับ ลัวเต็ต โดย หว่า ได้ ข้า ภรรยา โดย เจตนา. เขาไม่

ยอม ช้าง ว่า เหตุใด จึงได้ ยืนยัน ว่า ภรรยา ถูก วาง ยา พิษ. ฉะนั้น จะให้
ข้าพเจ้า ทำ อย่าง อื่น อย่างไร ได้?

ข้าพเจ้า ได้ ไป หา เขา ใน เรือน จำ และ ชัก ถาม เขา อีก, แต่ เขา
ก็ ยัง คง ยืนยัน อย่าง แข็งแรง ที่ สุด ว่า ตน ไม่ มีความ ผิด.

ใน ระหว่าง นั้น ข้าพเจ้า ได้ จัดการ สืบ สอบ ต่อ ไป อีก ถึง ประวัติด้าน
นำ รวง ของ เขา เมื่อ ก่อน ที่ ได้ คง บรรลุ ทอ โหม ที่ เรียก ว่า “ตัว เต็ด
แฟร์รดี” นั้น จน ท้าย ของ.

เวลา ล่วง ไป หก สัปดาห์.

ข้าพเจ้า ได้ ใช้ ไร คร่ำ ไป ตอน ตอน เพื่อ พยายาม สืบ สอบ ข้อ ความ
บาง อย่าง เนื่อง ด้วย หมิง ผู้ คาย.

เขา กลับ มา แถลง ข่าว ว่า ตัว เต็ด ได้ พบ กับ ภรรยา ครั้ง แรก ที่
ตอน ตอน. หด่อน เป็น คน ชาติ ฝรั่งเศส, เหมือน ตัว เขา เอง, และได้
เดิน ตกร เป็น ตัว ไม่ สู้ สำคัญ กับ ที่ โรง ตกร โรง ๑ ใน ภาค คว้น ตก. นาม เต็ม
๒ ของ หด่อน มี ว่า อองรี เอ็คต์ โคต ยารดี, และมี เพื่อน รัก กัน ชย ด้วย
กับ หด่อน คน ๑, เป็น หญิง สาว ชื่อ เลโอน เมนาร์ดี. เมื่อ อองรี เอ็คต์
ได้ แต่ง งาน แล้ว หด่อน ได้ กลับ มา ประเทศ ฝรั่งเศส กับ สำม, ส่วน
เลโอน ได้ รับ จำ ไป เดิน ตกร ที่ เมือง นวยอว์ก. ได้ ความ เพียง เท่า นั้น.

ถึง แม้ ข้าพเจ้า ได้ ตัว ตัว เต็ด ชง ไว้ โดย แน่นหนา แล้ว ก็ จริง, แต่
ข้าพเจ้า ก็ ยัง ไม่ได้ ดำเนิน ใ้ ความ รู้ ชัด ใน ปัญหา ถก ถอบ นั้น เขา ไป อีก
กว่า ก่อน เลย.

วัน ๑, เดือน ๑ ค่อนนั้นมา, เมื่อข้าพเจ้านั่งอยู่ในสำนักงาน, พลิก ๆ ดูหนังสือปั่งใหญ่ อันเนื่องด้วยคดีนั้น, ข้าพเจ้าอ่านไป สดุดะประโยคหนึ่ง ในรายงานแพทย์ ซึ่งกล่าวถึงการพบ ผง สี่ห้าเงิน ที่นิ้วมือของผู้ตาย - อันเป็นพยานแสดงว่าความตายได้เป็น ไปโดยฆาฏกรรม.

ผมนั้นได้ปรากฏแล้วว่า เป็นยาพิษ อย่างร้ายแรงที่สุด, แต่ ไม่มีใครรู้จัก! มันมาจากไหนเล่า? การที่คดีมือผู้ตายอยู่นั้น ได้เป็นไปโดยพะเอินเป็น หรือโดยจงใจ? ข้าพเจ้านึกขึ้นได้ว่า ถ้า เป็นไปโดย พะเอินเป็น ละ ก็คงจะ ยังมีผมนั้นเหลืออยู่บ้าง ที่ในห้อง ของตัวเสื้อ, ซึ่งบัดนั้นยัง คง ปิดอยู่และ อยู่ใน ความรักษา ของ เจ้าหน้าที.

อนัน ข้าพเจ้าจึงชวนโรแควร์ ชนรถจ้างไป, และในเวลาพลบ วันนั้นได้พร้อมกัน ตรวจ ห้องนอน อย่างละเอียดอีกครั้ง ๑. เราได้ ตรวจทุก ซอกทุกมุม, แต่อนิจจา! จะหาอะไรได้จน อย่างเดียว ก็ไม่มี. ข้าพเจ้าได้ ใช้แว่นขยายใหญ่ ของข้าพเจ้า เป็น หตาย ครั้ง, แต่ไม่ได้พบ ร่องรอย แห่ง ผงสี่ห้าเงิน นั้นเลย.

โดยทันด่วนโรแควร์ได้ร้องชน. เขากำดังคุกเข่าเอา นิ้วมือ กดตำตระหวาง ขอบพรม กับผนังใกล้ โต๊ะเครื่องแป้งใหญ่, เมื่อเขา ร้องชนว่า:

“เอะ ! นี่อะไร หนอ ?” และ ชู ชน ศีดา ตี นา เงิน ตัด ชน ให้
ข้าพเจ้าดู.

ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็ รู้ จัก ว่า เป็น เศษ ส่วน หนึ่ง แห่ง ตี การ บ ไอยคุปต์.
มัน ได้ หาย ไป เสีย ต้อง ส่วน ใน ต้ม. ชน ที่ ข้าพเจ้า ถือ อยู่ ใน มือ เป็น
ท่อน หัก และ บ่า แห่ง ตัว แมงตง ที่ บิด ๆ ทำ ด้วย ดิน เค็ดอบ. ข้าพเจ้า
พลิก ถกถบ ชน ดู และได้ เห็น ข้าง กัน นั้น มี เปน วง ซึ่ง เป็น เครื่อง หมายถึง สำหรับ
สัตว์ เทวราช รา.

ข้าพเจ้า พูด ว่า, “ตี การ บ ตัว หนึ่ง ของ ตัว เต็ด แน่ ละ ! นี่
หาย ไป ตัว หนึ่ง จาก ตัว หรือ เปด้า หนอ ?”

ทันใดนั้น ข้าพเจ้า ได้ เข้า ไป ใน ห้อง กิน อาหาร, และได้ เห็น ว่า
ตี การ บ ตัว ๑ ได้ หาย ไป จาก ใน ตัว กระ จก, แต่ จะได้ หาย ไป ตั้งแต่ ก่อน
ที่ ตัว เต็ด ได้ ชู ออก ข้าพเจ้า หรือ ภายหลัง ข้าพเจ้า ก็ ไม่ แน่ใจ.

ณ ที่ ว้าง นั้น มี ฉดาก เขียน ด้วย ดาย มอ บรรจง ซึ่ง มีความ ว่า:

“ตะ หู เต เม ส ที่ ๓. ตี การ บ ตี นา เงิน พบ ที่ เทวะ ตี ถาน อะ ไบ เต.
อักษร รាយ, กับ เครื่อง หมายถึง ความ สุข และ มนตร์ บอง กัน คาราย.”

ชน ที่ ข้าพเจ้า ถือ อยู่ ใน มือ บัด นั้น ดู จะ เป็น ส่วน แห่ง ตี การ บ ที่
หาย ไป นั้น แน่ แล้ว, และ มัน เป็น ตี นา เงิน !

ตัว กระ จก, ดาย ด้วย กำมะหยี่ ตี บาน เย็น แก่, ตัน กุญแจ อยู่,
ฉนั้น ตุ๊ก กุญแจ อยู่ ที่ ตัว เต็ด. ตี การ บ ตัว นั้น เอา ออก ไป จาก ตัว ไหม ?

โดยมิได้ร้องขอ ข้าพเจ้านำสคราบน้ำมันไปให้ศาสตราจารย์.

ท่านนักปราชญ์ได้แว่นตาเบ็ดเตล็ดด้วย หวังได้เข้าไปในห้องทำงาน และเขาได้ได้ก็ต้องประมาณอันใหญ่ของเขา.

แล้วเขาร้องชื่ออย่างไม่ดีพอใจ และขอให้ข้าพเจ้าทั้งหมั่นได้กับเขา เพื่อจะได้ตรวจตราต่อไป.

เขากล่าวต่อไปด้วยว่า, “บางที่จะถึงเจ็ดวัน, หรือกว่านั้น, กว่าฉันจะฉวยได้ฉันไม่อะไร เกี่ยวของกับ ความ ตก ตับ นน หรือ ไม่.”

เมื่อข้าพเจ้าถามศาสตราจารย์ กลับนั้น ข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความ กระวน กระวาย อยากรู้, เพราะข้าพเจ้ารู้สึกอยู่ในใจว่าในที่สุด ข้าพเจ้าจะหากรณีใด ๆ ได้เพียงพอที่จะแสดงความรู้แห่งสามของมาตาม.

ในระหว่างนี้, โรเจอร์, ซึ่งขยันอยู่เสมอ, ได้เที่ยวเดินทางไปมาเพื่อสืบหากรณีเพิ่มเติม, ฉันขอสำคัญคือขอที่ว่ามาตามมีอิทธิพลที่จะได้รับผลประโยชน์จากความตายของहतोनบ้างหรือไม่.

เราได้สืบได้ความว่ามาตามมีมิตรและผู้รู้จักมากในปารีส, และได้ทราบจากมิตรสหายเหล่านี้ว่าคู่สามีภรรยา นั้น รักกันอยู่มาก—อันเป็นข้อความที่ทำให้ข้าพเจ้าฉงนมาก เมื่อคำนึงถึงความสันนิษฐานของข้าพเจ้าว่า ตัวเด็ด เป็นผู้มั่ว.

ในที่สุด, เมื่อเวลาล่วงแล้วได้แปดวัน, ท่าน นักวิทยาศาสตร์
สำคัญได้เข้าไปหา ข้าพเจ้าที่ในห้อง.

เขาพูดว่า, “ฉันได้ตรวจดูโดยละเอียดทุกประการ, และฉัน
ได้ความว่า ชันต์การบ นั้น ทำด้วย ชาติผสม อย่างหนึ่ง ซึ่งเป็น ของ
โบราณ และไม่รู้จัก. ส่วนดินเคลือบที่ใช้บนตัวแมลงทับนั้น, โดย
ดำพั้งไม่มีโทษร้ายอะไรเลย, แต่ถ้าบดผสมกับ อัลคาลอยด์
ชนิดหนึ่ง * กลายเป็นยาพิษ อย่างร้ายแรงที่สุด, ซึ่งในกาลบัดนี้
ผู้ชำนาญในทางยาพิษยังไม่เคยรู้จัก. ผลของมันคล้ายนิโคติน,
คือทำให้หัวใจหยุด, พร้อมด้วยอาการเหมือนตาย โดยธรรมชาติ
ทีเดียว.”

ข้าพเจ้ากล่าวขึ้นด้วยความทึ่งมากว่า, “ถ้าฉันนั้นยาพิษที่
ใช้ก็ได้ทำชันจากชันต์การบนั้นดี!” ข้าพเจ้าพูดแถมว่าดังต่อไปนี้ว่า,
“ตัวเสื้อได้กล่าวว่ามีของตัวถูกวางยาพิษ. แต่ก็นั่นแหละ,
ใครเลยจะกล่าวโทษตนเอง, เว้นเสียแต่คนที่ม่ใจชั่วร้ายอยู่โดย
ธรรมชาตินั้นแหละได้เคยทำเช่นนั้นมาบ้างแล้ว. ยาพิษนั้นใช้วาง
โดยวิธีใด?”

* อัลคาลอยด์ (Alkaloid) เป็น ชาติสำคัญในตัวยาสมุนไพร,
เช่น นิโคติน (Nicotine) เป็น อัลคาลอยด์ ของยาสูบ (Tobacco), มอร์ฟีน
(Morphine) เป็น อัลคาลอยด์ ของฝิ่น, เป็นต้น. โดยมากเป็นต่าง.

ศาสตราจารย์ตอบว่า, “นักไม่ออกเลย. เวิร์เวิร์ได้ลอง
เอาท่าจุมก กระต่าย นิด หนึ่ง แล้ว มัน ก็ ตาย ภายใน สิบ วินาที. ที่
นิ้วมือ หมิง ผู้ตาย ที่ เรา ได้ พบ รอย ผง สี ฟ้า เงิน นน ม หง ถลอก อยู่ นิด
หน่อย, ซึ่ง ใน เวลา ชั่วณัศัศร์ ศพ นั้น เรา หา ได้ เห็น เปน ของ สัตว์ คำคัญ
อันใดไม่.”

ข้าพเจ้า พูด ขน ว่า, “เออ! มาตามได้ตาย ลง โดย ด่วน เมื่อ
กำลัง ได้ หมวก เพื่อออกไป นอก บ้าน! บางที กระจก ก็ ต้อง, เข้ม
กตติ ผม, หรือ หัว เข้ม กตติ หมวก, อาจ จะ ได้ ถูก ทา เสีย แล้ว ด้วย ยา พิษ
อัน ร้าย ที่ หมอ ของ หต่อน แตะ ต้อง, และ ทำให้ ตาย โดย ทาง นั้น.”

ศาสตราจารย์ตอบว่า, “น่าจะเปนได้. ฉันทจะ ตรวจ ทุก สิ่ง
ที่ เดียว.”

เรา จึง พา กัน กลับ ไป ที่ ห้อง ของ ตัว เต็ด, สวม ถุง มือ เสีย ก่อน,
แล้ว เก็บ เอา เครื่อง ใช้ ต่าง ๆ บน โต๊ะ แต่ง ตัว รวม รวม ส่ง ให้ ท่าน ศาสตราจารย์
เอา กลับ ไป ห้อง ทำงาน ของ เขา.

ครั้น เวลา เที่ยง วัน รุ่ง ชน ข้าพเจ้า ได้ รับ รายงาน ของ เขา. ที่ ตาม
กระจก กรอบ เงิน เห็น ถนัด ว่า มี รอย เบือน หน้า ผสม ผง ฟ้า เงิน ร้าย ซึ่ง ได้ มี
ผู้ ทา ไว้, ซึ่ง แสดง ให้ ทราบ ได้ ว่า ผู้ตาย ได้ ถูกระจก นั้น ด้วย มือ ซ้าย
เพื่อ ต้อง ดึง หตง หมวก ก่อน ที่ จะ กตติ ศติ กับ ผม. นอกจาก นั้น
รอย เบือน ที่ ตาม งาม แห่ง เครื่อง ผด แบ่ง ของ หมิง นั้น ด้วย.

ดังนั้น จึง แสดง ชัด ที่ เดียว ว่า ได้ มี การ ฆาฏกรรม โดย เจตนา และ
พยายาม, ซึ่ง ทำให้ มี ภาระ นัย หตถฐาน ตั ชน ใน คดี ตัว เต็ด.

แต่ก็มี ความ ประสงค์ ใด ไฉน เหตุใด ? ตัวเล็ก อยู่กิน โดย
ปรองดอง กับ ภรรยา, เพราะ ฉนั้น ดู ก็ ไม่มี เหตุใด ที่ ควร จะ ขำ
ภรรยา นั้น เลย. การ สืบ ส่วน ของ ข้าพเจ้า ได้ ทำ ไป โดย กวดขัน มาก,
แต่ ทุก ๆ อย่าง ถกถัมภ์ ทำให้ เป็น ข้อ แน่ นอน ขึ้น ว่า ไม่มี สาเหตุ อัน ใด เลย
จน อย่าง เดียว ที่ จะ ทำให้ ตัวเล็ก คิด ประทุษร้าย ต่อ ภรรยา.

อีก ฝ่าย หนึ่ง เรา ก็ มี หลัก ฐาน อัน เกือบ ไม่ ได้. ว่า เมื่อ เกิด เหตุ
ร้าย ชน แฉก นั้น ตัวเล็ก ได้ กล่าว ข้อ ความ ที่ เป็น ความ จริง — ซึ่ง แน่ ที่ เดียว
คนที่ พริบ คาง จะ ไม่ กล่าว — คือ ข้อ ที่ ว่า หญิง นั้น ได้ ถูก วาง ยาพิษ.

ฉนั้น ปัญหา ได้ บัง เกิด มี ลักษณะ อัน เค็ม ไป ด้วย ความ น่า รุ
ย ชน.

เย็น วัน นั้น ข้าพเจ้า ได้ ไป อยู่ กับ ท่าน ศาสตราจารย์ ที่ ใน ห้อง แยก ภาควิชา
ของเขา, เขา แสดง ผล ของ การ ตรวจ ต่อ ไป ให้ ข้าพเจ้า ดู อีก.

ใน เวลา ที่ ข้าพเจ้า ดู เขา ใช้ ขวด แก้ว แหะ หลอด แก้ว, กับ ยา แยก
ธาตุ ต่าง ๆ อยู่ นั้น, เขา ชี้ แฉก ว่า, “ยาพิษ นี้ ไม่ ต้อง สงสัย ละ คง
เป็น ของ ที่ นักปราชญ์ โบราณ เคย รู้ จัก และ เรา มา ค้น พบ ใหม่ ใน
บัด นี้. ถ้า ตก ไป ถึง มี คน ใจ พาด สันดาน หยาบ อาจ ที่ เอา ไป ใช้ ใน
ทาง ประทุษร้าย ได้ อย่าง อุกฤษฏ์ ที่ เดียว.”

สำหรับ ตัว ข้าพเจ้า ข้อ สำคัญ ที่ สู้ มี อยู่ ที่ ตรง ว่า ตัวเล็ก นั้น พริบ
หรือ ไม่. ข้าพเจ้า ได้ สงสัย เขา อย่าง เค็ม ที่ แล้ว, แต่ ว่า, ถึงแม้ เมื่อ ได้

คำนึงถึงประวัติของเขาที่แปลมาแต่ก็ตาม, ก็ยังไม่หักฐาน
อะไรซึ่งตรงที่ตัวเขาเลย, ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าเขาเป็นผู้พอใจใน
ทางโซยุคปลัดดีโดยทั่วไป แต่ชอบด้วยการโดยจำเพาะ.

ต่อมาอีกสองสามวันโรเคร์ได้เข้าไปในห้องทำงานของข้าพเจ้า,
เยี่ยมและทักทายตามเคย. ด้วยถ้อยคำย่อ ๆ เขารายงานสิ่งซึ่ง
เขาได้สืบได้ใหม่. พร้อมด้วยตำรวจอีก ๓ นายที่ข้าพเจ้าได้
มอบไปให้เขาใช้, เขาได้สืบสวนอยู่มิได้ขาดทั้งที่ตอนตอนและ
ปารีส, ซึ่งได้ผลคือสืบจนพบตัวนางสาวเดโธน์ เมนาร์ต, ผู้เป็น
มิตรสนิทของมาตามัว เด็สดีก่อนก่อนหล่นแ่งงาน. หญิงคน
นี้กำลังพักอยู่บ้านที่ถนนม็องย็อด, ตั้งแต่กลับมาจากตำบลซาเคต์
เดโรตต์, ในมณฑลว็เฮนน์. เขาสืบได้หักฐานแล้วว่าหญิง
คนนี้ยังคงชอบพอสนิทสนมอยู่กับตัวเด็สดีก่อน แต่ชายผู้นั้นได้แ่ง
งานกับของวิเอตต์ โคตยารตเพื่อนหล่อนนั้นแล้วมา.

โรเคร์กล่าว, “ผมสืบได้ความแน่นอนว่าตลอดเวลา
ที่เดโธน์อยู่ในประเทศอเมริกา หล่อนยังคงรักใคร่กับตัวเด็สดีก่อน
มาก, แต่ยังไม่หลงผิดไปมาถึงกัน.”

ข้าพเจ้าจึงว่า, “อ้อ! ถ้าเช่นนั้นคดีก็แจ่มแจ้งนะดี! นาง
ผู้หญิงดกรคนนี้กับตัวเด็สดีก่อนเป็นคนชอบพอสนิทสนมกัน คงจะได้
คบคิดกันทำตายมาตามตัวเด็สดีก่อน. เราคงได้เห็นกันละ!”

ในคืน ข้าพเจ้าไม่ จำจะต้อง แดงการ สืบสวน ของเราโดยพิสดาร. ผลแห่ง การ สืบสวน นั้น ก็พอจะ ขยาย ความ ถกถัมภ์ ให้แจ่มแจ้ง พอแล้ว. คืนหนึ่ง พร้อม ด้วย โรเจอร์, ข้าพเจ้าได้ ไป กินอาหาร ที่ โรงกิน ของ วียอง, เป็นโรงย่อม ๆ น่าสบาย ที่ใน ถนน ไคน์ฮอง, โดยได้ สักการะ ตาม นางสาวเดโอไน, ซึ่งเป็น หญิง รูป ระวัง, สวย, แต่งกาย ดีมาก, ไป กับ นายพันเอก อะเมริกกัน คน ๑.

เรา นั่งโต๊ะ เคียง ๆ และได้ ยิน คำ ที่ เขา สนทนา กันบ้าง เป็น ท่อน ๆ. แต่ สิ่ง ที่ ยวนตา ข้าพเจ้า มาก ที่ สุด คือ คำ ไต่ ที่ ห่อหุ้ม ได้, เพราะ คำ ไต่ นั้น ทำ ด้วย ศการาบ ไอยคุปต์ สำนวน เงิน หดาย ตัว, ทุก ๆ ตัว เต็ม ท้อง และ คิด ต่อ กัน เป็น เปเลาะ ด้วย สาย ไข่ทอง.

ขณะที่ ข้าพเจ้า นั่ง แดง ทำ เป็น กิน อยู่ นั้น, คา ข้าพเจ้า ได้ จ้องดู อยู่ ที่ คำ ไต่ นั้น จน ข้าพเจ้า ได้ แลเห็น ความ จริง โดย แน่ชอน แล้ว.

ศการาบ สำนวน เงิน ตัว ๑ ขำรุก, และ ชน ที่ หายไป นั้น กว่า ครึ่ง ตัว. ข้าพเจ้า จำ ได้. ข้าพเจ้า ทราบ อยู่ ว่า หัว เมดง นั้น คือ ชน ที่ ได้ค้น พบ ใน ห้อง นอน ของ มาตาม ตัวเล็ก! แน่แล้ว ศการาบของเดโอไน เหนารัด นี้เอง ที่ได้ เอา บด และ ผสม กับ อัดกระดอยด์ ชนิด ๑, ไม่ใช่ ตัว ที่ หาย จาก ตัว ของ ตัวเล็ก หามิได้.

ชอน ข้าพเจ้า สืบสวน ได้ ความ จริง เมื่อ ข้าพเจ้า ได้ จับ ตัวหญิง นั้น แล้ว. ถึง ท้าย หญิง คน นั้น ได้ สารภาพ ว่า ตัวเล็ก ได้ ให้ คำ ไต่ นั้น แก่ ห่อหุ้ม ก่อน นั้น นาน แล้ว, และได้ บอก ให้ ห่อหุ้ม ทราบ พิช ร้าย แห่ง

ตำรวจ เมื่อได้บาดเจ็บแล้ว, ผสมกับ อัตรากะตอยด์ ชนิด ๑ และ ต้ม ใน น้ำ ในหลอดแก้ว. หล่อน มีความ หึงส์ มาตาม ตัวเส็ต, และ เมื่อ หล่อน เองได้ ทำ ยา พิษ ชนิดนี้ แล้ว โดย ต้ม กับ อัตรากะตอยด์ ใน หลอดแก้ว, จึงได้ เข้าไป ยัง ห้อง ของ ตัวเส็ต ใน เวลา ที่ เจ้า ของ ไม่ อยู่ เพื่อไป เยี่ยม ของ ริเอคค เพื่อน ของ หล่อน. เมื่อ เวลา ที่ ของ ริเอคค หัน หลัง อยู่, หล่อน ได้ เอา ยา พิษ ร้าย นั้น มา เข้ม กัด หอมวก, ต้ม กระจุก, และ ของ อื่น ๆ. แล้ว หล่อน ก็ ตาม มาตาม, ด้วย ความ แน่ใจ ว่า, ใน ไม่ ช้านัก, มาตาม ก็ จำ จะต้อง ตาย โดย หัวใจ หยด.

ใน ที่ สุด เมื่อ ข้าพเจ้า ให้ หญิง คน นั้น พบ ยืน กับ ตัวเส็ต ต่าง คน ก็ ต่าง กล่าว โทษ กัน ใหญ่, ดัง ท่าน จะ พอ ได้, แต่ ที่ ใน ศาล มณฑล เช่น ๓ เดือน ต่อ นั้น มา, ทั้ง สอง คน ได้ ถูก วาง บท ลง อาญา จำคุก ตลอด ชีวิต — จำเลย ผู้ หญิง รอด จาก อาญา ประหาร ชีวิต ได้ เพราะ เป็น หญิง.

เพื่อ บิดามิให้ ตำรา ณะ สน ทราบ ลักษณะ เป็น พิษ ร้าย แห่ง ตำรา บาง ชนิด ที่ ค้น พบ เป็น ครั้ง คราว ใน โบราณสถาน แห่ง โอเยคุปต์, กรม ของ ข้าพเจ้า ได้ จัด การ ห้าม มิให้ หนังสือ พิมพ์ ลง เรื่อง คดีนี้. ถ้า หาก ว่า มี ผู้ รู้ ว่า ยา พิษ ชนิด นั้น ทำ ได้ ง่าย ปาน ไต แล้ว, และ จับ ได้ ยาก ปาน ไต, ข้าพเจ้า เกรง ว่า จะมี ผู้ ใช้ ประทุษร้าย กัน ได้ มาก. เหตุ นั้น จึง ได้ รักษา ไว้ เป็น ความลับ ใน กรม ตำรวจ ด้วย.

(ตอนนำจะมี คดีที่ ๒ ชื่อว่า "แก๊สเรือนแห่ง ประโศก หนึ่งใน หนังสือพิมพ์")

ข้อ กำหนด แห่ง ความ เร็ว ของ รถ

ผู้ใด ขับ รถ โดย อาการ ที่ จะ เป็น อันตราย แก่ ประชาชน ผู้ นั้น
มีความ ผิด โทษ ครั้ง แรก ปรับ ไม่ เกิน กว่า ๒๐ ปอนด์ แต่ ครั้ง ต่อ ๆ
ไป ปรับ ไม่ เกิน กว่า ๕๐ ปอนด์ ถ้า จำคุก ไม่ เกิน กว่า ๓ เดือน

อนึ่ง ผู้ ที่ ขับ รถ โดย อาการ ดัง กล่าว มา แล้ว นี้ ไม่ บอก ชื่อ แด
ตำแหน่ง แห่ง ที่ อยู่ แก่ เจ้าพนักงาน เมื่อ เจ้าพนักงาน ถาม ก็ได้ ถ้า
บอก ชื่อ แด ตำแหน่ง แห่ง ที่ อยู่ อัน เป็น ความ แท้ จัก ดี ก็ มีความ ผิด
และ ต้อง ด้วย ลักษณะ โทษ อย่าง เดียว กัน

กำหนด ความ เร็ว ของ รถ ใน ท้อง ถนน หลวง ห้าม มิ ให้ เกิน กว่า ๒๐
ไมล์ ต่อ ๑ ชั่วโมง และ มี ใน ที่ บาง แห่ง กำหนด ได้ เป็น พิเศษ ไม่ ให้
เกิน กว่า ๓๐ ไมล์ ต่อ ๑ ชั่วโมง ถ้า ผิด ด้วย เรื่อง นี้ โทษ ครั้ง แรก
ปรับ ไม่ เกิน กว่า ๒๐ ปอนด์ และ ครั้ง ต่อ ๆ ไป ปรับ ไม่ เกิน กว่า ๕๐ ปอนด์
แต่ ถ้า มี พยาน เพียง ปรากฏ เดียว เท่านั้น จะ ลง โทษ ผู้ ต้อง หา ใน บ้าน ขับ
รถ เร็ว เกิน กว่า กำหนด ๒๐ ไมล์ ต่อ ๑ ชั่วโมง ไม่ได้

อนึ่ง เมื่อ มี ผู้ กระทำ ความ ผิด ชน ดัง ว่า มา แล้ว ข้าง บน นี้ ถ้า ใน
ขณะ ที่ ได้ เกิด ความ ผิด ชน ภาย ใน ๒๓ วันที่ ต่อ มา เจ้า พนักงาน มิ ได้
แจ้ง ความ ประสงค์ ให้ ผู้ กระทำ ความ ผิด ทราบ ว่า เขา จะต้อง ถูก พ้อง แด
เช่น นี้ จะ ลง โทษ ผู้ กระทำ ความ ผิด ไม่ได้

หน้าที่ของผู้ขับเมื่อมีเหตุฉุกเฉินเกิดขึ้น

เมื่อขับรถไปเกิดเหตุฉุกเฉินกับบุคคลใดก็ตาม ถ้าผู้
ยวดยานอย่างไรก็ตาม ผู้ขับจะต้องหยุดรถ และต้องบอกชื่อ
กับตำแหน่งที่อยู่ของตนและรถของเจ้าของรถด้วย ถ้าเจ้า
พนักงานต้องการทราบ โทษสำหรับความผิดในเรื่องดังกล่าวมานี้
ครั้งแรกปรับไม่เกินกว่า ๓๐ ปอนด์ ครั้งที่ ๒ ปรับไม่เกินกว่า ๒๐ ปอนด์
และครั้งต่อไปปรับไม่เกินกว่า ๒๐ ปอนด์ ฎาจำคุกไม่เกิน
กว่า ๓ เดือน

การร้องอุทธรณ์

ผู้ที่ต้องคำพิพากษาของศาลให้ปรับไม่เกินกว่า ๓ ปอนด์ขึ้นไปก็ได้
ฎาผู้ที่ถูกสั่งห้ามมิให้เป็นผู้ควรได้รับใบอนุญาติก็มีสิทธิที่จะร้อง
อุทธรณ์ต่อศาลสูงได้

เรื่องนี้ข้าพเจ้าตั้งใจเพียงสำหรับให้เป็นชนิดเรื่องความรู้เบื้องต้น
เท่านั้น หากมีความจำเป็นอย่างอื่นนอกเหนือยังไปกว่านี้มิได้

หลวงวิจิตรพันธุ์การ.

ทำไม?

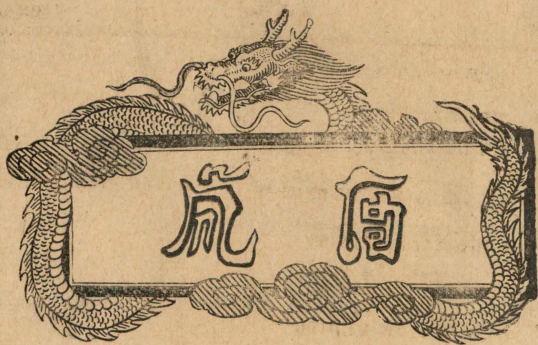
ของ

พระ อรรถวิเศษฐิติ

- ก. ทำไม เจ๊ก จึง ชอบ เดิน กดาง ถนน
- ค. เพราะ เขา เป็น ซาติ ที่ ฟรี
- ก. ทำไม แวก จึง ไม่ กิน หมู
- ค. เพราะ ไม่ ยาก คบ เจ๊ก
- ก. ทำไม คน มา หา จึง เรียก ว่า แวก
- ค. เพราะ คำ ว่า แวก แปล ว่า ไม่ ใช้ คน ใน บ้าน
- ก. ทำไม ศตางค์ จึง ต้อง เจาะ รู
- ค. เพราะ จะ ให้ คน จน ร้อย เชือก ผูก บั้น เหว่ง ย่าย
- ก. ทำไม ชาย บาง คน จึง ชอบ คบ หญิง ชั่ว
- ค. เพราะ คน ดี เขา ไม่ ยอม คบ ด้วย
- ก. ถาม ว่า ไป ไหน มา ทำไม จึง ชอบ ตอบ ว่า “ เปด้า ”
- ค. เพราะ ไม่ ใช้ กงการ ของ ผู้ถาม

- ก. ทำไมจึงอยากรู้จักความลับของผู้อื่น
- ค. เพราะอยากมีชื่อว่า นายเลื่อ ก.
- ก. ทำไมจึงเรียกว่า เลื่อ ก.
- ค. เพราะเลื่อ ก. ตรงกับคำว่า เลื่อ ก.
- ก. ทำไมกินข้าวร้อน นอนสาย จึงนิยมกันว่า เป็นสุข
- ค. เพราะไม่มีนายซี คอบังคับให้ตื่นเช้า กินข้าวเย็น
- ก. ทำไมผู้หญิงจึงชอบทำบุญมาก
- ค. เพราะชาติหน้าอยากให้สรวยยิ่งกว่า ชาตินี้
- ก. ทำไมผู้หญิงจึงชอบดอกไม้ม
- ค. เพราะผู้ชายใช้ดมแทนกัน แตต่าง กัน
- ก. ทำไมจึงนิยมให้ภรรยาเดิน หน้า สามี
- ค. เพราะคอยระวังไม่ให้เจ้า หล่อ น เล่น ตา กับ ผู้ชาย
- ก. ทำไมผู้หญิงบางคนจึงชอบไป กับ ผัว
- ท. เพราะผัวได้ ใจไม่ได้ จึงต้องคุม
- ก. ทำไมหนังสือ กตชน มี ถึง ผู้หญิง จึง เรียกว่า เพดง ยาว
- ค. เพราะ แต่ง ไม่ รู้จัก จบ จัก ดั้น
- ก. ทำไมผู้หญิงจึงไม่ค่อยเชื่อ คำ ผู้ชาย
- ค. เพราะผู้ชายไม่เคยพูดจริงกับผู้หญิง

- ก. ทำไมเด็กจึงชอบจุดประทัด
 ค. เพราะเขาชอบไล่ชวดย
 ข. ทำไมผู้หญิงไทยชอบกินหมาก
 ค. เพราะไม่อยากรู้ปากอยู่หนึ่ง ๆ
 ก. ทำไมเด็กจึงชอบไหว้เจ้า
 ค. เพราะจะได้กินเหล้าเจ้า
 ก. ทำไมเด็กจึงว่ายน้ำไม่เป็น
 ค. เพราะไม่มีเวลาหัด
 ก. ทำไมเพื่อนกินจึงหาง่าย
 ค. เพราะเขาเกิดมาสำหรับกิน
 ก. ทำไมเพื่อนตายจึงหายาก
 ค. ถมไปอยู่นรกก็มี สวรรค์ก็มี
 ก. ทำไมคนเราจึงต้องมีเพื่อน
 ค. เพราะอยู่คนเดียวไม่ได้
 ก. ทำไมผู้ชายจึงต้องมีเมีย
 ค. เพราะกรรมบังคับ
 ก. ทำไมจึงเรียกว่าหางส์ตา
 ค. เพราะนายหางคนแรกไล่แว่นตา

หลวง สันตัต อักษร สาร

เรียบ เรียง

สมัย ราชวงศ์ ไคเซิง ประเทศจีน ในรัชกาล พระเจ้า กวงซู่ ย็องเต้
ยังมีขุนนางคนหนึ่งแซ่เตี้ย ชื่อ บุน เฝง ตำแหน่งโทช้วนผู้ว่าราชการ
เมือง น่านกิง เตี้ย บุน เฝง มีบุตร คนหนึ่งชื่อนางเตี้ย เน้ยฮวย ๆ
เกิดด้วย นางจิ๋วฮูหยิน ๆ ได้ถึงแก่กรรมเสียตั้งแต่ครั้ง นางเตี้ย เน้ยฮวย
อายุได้ ๓ ขวบ จน นางเตี้ย เน้ยฮวย อายุได้ ๑๖ ปี เตี้ย บุน เฝง
ก็ยังมิได้คิดที่จะมีภรรยาใหม่ ด้วยความ สงสาร บุตรี ผู้กำพร้า

มารดา เกรงว่าจะได้รับความเดือดร้อน เคีย บุน เฝง มีนิสัยเป็นคน
เจ้าโทโสถือธรรมเนียมโบราณจัด

ครั้นวันกลางเดือนแปดข้างขึ้น ซึ่งเป็นวันนักขัตฤกษ์ตั้งชื่อ
(สารทขนมโก๋) เดือนหงายแจ่มสว่างประจุกกลางวัน นาง
เคีย เน้ย ช่วยจูง ขวนสาวใช้ ออกเดินเล่นในสวนดอกไม้หลังบ้าน พอ
ขึ้นไปนั่งชมแสงเดือนบนหอบัวเตียน ก็ได้เห็นชายหนุ่มผู้หนึ่ง
รูปร่างขาวสะอาด นุ่งผ้าขมิ้น มีแสงไฟระว่วแวว อยู่นอกรั้วของสวน
นั้น แล้วร้องขับว่า “ขุนเขี้ยว, เจ๊กเข๊ก, คตเขย กิม ฮวยฮู,
เฮ้งเฮียง, ง่วยฮูฮิม กอ ก๊วน, เต้าไท้, เขยเขยเคีย ชิวเชียน, นีเตาะ,
แนตมตม ” ฯลฯ (โอกาศนั้น, ยากหา, คำเปรียบได้ หอมดอกไม้,
เดือนส่อง, พุ่มมองเห็น โอ้เถาสูง, เปรียบจันทร์, เมื่อวันเพ็ญ
พุ่มเป็น, เช่น กระต่าย, เต้าหมายเอ๋ย) นางเคีย เน้ย ช่วยจำชายผู้นั้น
ได้ทันทีว่าคือใคร ก็ยิ่งเพิ่มความรักขึ้นอีกเป็นอันมาก แต่มิได้
แสดงออกนอกหน้าให้สาวใช้เห็นพิรุณ ครั้นพอได้เวลาสมควร
นางเคีย เน้ย ช่วยก็ ขวนสาวใช้ กลับเข้าบ้าน

รุ่งขึ้นเวลาเช้าเคีย บุน เฝง ออกขุนนาง กองลาดตระเวนนำตัว
หญิงสาวคน ๑ แะเล่าชื่อเจียมผอ เข้ามาคุกเข่าอยู่ตรงหน้า แจ้งว่า
เมื่อคืนนี้ นางเต้าเจียมผอได้ร้องเพลงเป็นคำประหนึ่งแข่งบ้านเมืองว่า
“เจ๊เจียว บง, ข้าเจียวเจ้ง, ง่วยเคียมเต้ง, ฮวงกวยหมิง ” อธิบาย

ว่ากินข้าวแล้วจึงตั้งระฆัง แสงเดือนแทนแสงตะเกียง หมดจะเปิด
 ปิดประตูให้ ๆ ต ๆ เคียบันแสงได้ฟังดังนั้นมีความโกรธเพ่งกำลัง
 จึงคิดว่าด้วยเสียงอันดังว่า ยายเทกแซ นำคำอับประมาทเช่นนั้น
 มาร้องด้วยเหตุใด เจ้าไม่กลัวเกรงเราหรือ นางเจ้าเงี่ยมผอ
 ได้ฟังดังนั้น ก็ตกใจจนเหงื่อไหลโซมหน้า แล้วจึงตอบว่า
 ข้าพเจ้ามิทันเฉลียวคิด โดยเห็นว่าเป็นคำร้องมาแต่สมัยหลอคือ
 เฝียงเซี่ยน ขอท่านได้โปรดกรุณายกโทษให้ข้าพเจ้าไว้สักครั้ง
 หนึ่งเถิด เคียบันแสงจึงสั่งให้ทหารจับนางเจ้าเงี่ยมผอมัดแล้วลง
 อาญาโบนายโดยไม่มีกำหนด ทหารก็ทำตามคำสั่ง นางเจ้าเงี่ยมผอ
 ถูกเชียนพลงร้องไห้คร่ำครวญถึงบุตรพลงว่า ได้เคยเห็นหน้ากัน
 แม่ ๆ ถูก ๆ บัดนี้ ลูกคงจะไม่ได้เห็นหน้าแม่อีกต่อไปแล้ว ขณะนั้น
 นางเคียบเนยฮวยมานั่งแอบฟังอยู่ภายใน เมื่อได้ยินนางเจ้าเงี่ยมผอ
 พูดดังนั้น ให้หวนระลึกถึงมารดาของตัวขึ้นมากร้องไห้ ทันใดนั้น
 จึงวิ่งออกมาคุกเข่าอยู่ตรงหน้าบิดา อ่อนวอนขอโทษนางเจ้า
 เงี่ยมผอด้วยประการต่าง ๆ แล้วพูดว่า บิดารักลูกนี้ และลูกนี้
 มีอียากรจากบิดาฉันใด ออกยายเงี่ยมผอกับลูกของแก่ก็คงฉันนี้
 อนึ่งยังยิ่งกว่านั้น กระทำให้ลูกคิดถึงมารดาเป็นที่สุด ขอบิดา
 ได้โปรดเมตตาถูผู้กำพร้ามารดา ปล่อยยายเงี่ยมผอให้รอด
 ชีวิตกลับไปสักครั้งหนึ่งเถิด ถ้าที่นั่นที่หลังยายเงี่ยมผอยัง

มี หลาน จำ จึ่ง ลงโทษให้ถึงขนาด เตี้ย บั้น เสงได้ฟัง บุตรี รำพัน
 ดังนี้ก็ ค่อย คลาย ความ โกรธ จึ่งสั่งให้ทหาร แก้มัด ปลดปล่อย ตัว นาง
 เต่าเจียม ผอ พ้นโทษไป นางเต่าเจียม ผอ มี ความ ยินดี เปน อัน มาก
 เข้าไป คำ นับ นาง เตี้ย เน้ย ช่วย แล้ว พูด ว่า ครึ่ง ^๕ ข้าวเจ้า รอด ชีวิต
 ได้ก็ เพราะ ท่าน ๆ มี บุญ คุณ แก่ ข้าวเจ้า เป็น นัก หนา ว่า แล้ว ก็ ถอด
 กิม เที้ย คือ บิน บัก มวย ผม สั่งให้ นาง เตี้ย เน้ย ช่วย แล้ว พูด ว่า
 ขอ ท่าน ได้ ไป รอด รับ ของ นี้ ไว้ เป็น ที่ ระลึก ด้วย เกิด นาง เตี้ย เน้ย ช่วย
 ตอบ ว่า หลาน ได้ ช่วย ขอโทษ ยาย นั้น มี ได้ คิด ที่ จะ ประสงค์ ของ
 ตอบ แทน สิ่งใด หามิ ได้ ขอ ยาย จง เอา ถัด ขึ้น ไป ไว้ ใช้ เกิด นาง
 เต่าเจียม ผอ พูด ว่า ของ ^๕ นี้ ได้ มี ราคา ค่า งวด อย่างไร ยาย ให้
 ด้วย ความ เต็ม ใจ แล้ว รู้ ดี ว่า วัน น่ายาย อาจ ไม่ มี เวลา สอน คุณ ตอบ
 แทน หลาน ได้ ด้วย ยาย ^๕ น ชรา แล้ว อยู่ ไป อีก ไม่ กี่ วัน ก็ จะ ถึง แก่
 ความ ตาย เพราะ ฉนั้น ขอ หลาน จง รับ ไว้ ให้ สัม ความ เจตนา ของ ยาย
 เกิด นาง เตี้ย เน้ย ช่วย ได้ ฟัง ดังนี้ ก็ จำ ใจ รับ กิม เที้ย ไว้ ครั้น แล้ว
 นางเต่าเจียม ผอ หัน มา คำ นับ นาง เตี้ย บั้น เสง แล นาง เตี้ย เน้ย ช่วย
 กลับ บ้าน

อยู่มาวัน หนึ่ง เตี้ย บั้น เสง ให้ คำ นึง อยู่ แแต่ ใน ใจ ว่า ตัว ^๕ เรา น
 นับ วัน นับ อายุ จะ มาก ขึ้น - ควร มี หนังสือ ไป เตือน ชัน เทียน สุน ผู้ว่า
 ราชการ เมือง เสฉวน ให้ เร่ง จัดการ อาณา มงคล ระหวาง ชัน เทียน สุน

กับ บุตรสาว ของเราเสียในเร็ว ๆ นี้ ให้ ทน ตา เห็น จัง จะ ชอบ คิด
ตั้ง นัน แล้ว เคี้ย บุน เฝง จัง เขียน หนังสือ ฉบับนี้ หนังสือ ความ ว่า ข้าพเจ้า
เคี้ย บุน เฝง ขอ คำ นับ มา ยัง สัน เทียน สุน ทราบ ตาม ที่ บิดา ท่าน ได้
มัน บุตรสาว ข้าพเจ้า ไว้ เพื่อ แต่ง งาน กับ ท่าน แต่ เมื่อ อายุ ยังเยาว์ อยู่ นัน
บิต น นาง เคี้ย เนี้ย ช่วย ก็ เติบ โต สมควร ที่ จะ แต่ง งาน ได้ แล้ว ขอ ให้
ท่าน กำหนด วัน ไป ให้ ข้าพเจ้า ทราบ เพื่อ ข้าพเจ้า จะได้ จัด ตั้ง นาง เคี้ย
เนี้ย ช่วย มา กระทำ การ อาวหา มงคล กับ ท่าน ตาม ประเพณี จะได้
สัน ห่วง ข้าพเจ้า ครั้น เขียน หนังสือ เข้า ของ ผัน กัด แล้ว ก็ ส่ง
ให้ ม้า ใช้ ถือ ไป ให้ สัน เทียน สุน ณ เมือง เสฉวน

ฝ่าย สัน เทียน สุน ตั้ง แต่ สัน เทียน เต็ก และ นาง ดีดี อยู่ หิน บิดา มารดา
ตาย ลง สัน เทียน สุน ได้รับ ทรัพย์ มรดก ได้ เปน ผู้ว่า ราชการ เมือง
เสฉวน แทน บิดา ที่ มัว แต่ ดุ่ม หลง ใน อี ดัตรี สัน เทียน สุน ได้ นาง เล่า
กิม เอง นักร้อง มา ไว้ ขับ รำ บำเรอ ด้วย ก็ ยิ่ง เกลิบ เกล้ม มาก ขึ้น
จน มิ ใคร ได้ ออก ว่า ราชการ งาน เมือง นาง เล่า กิม เอง นั้น มี จิต
รักใคร่ ชาย หนุ่ม ผู้หนึ่ง ชื่อ ชิน จิว กวน ถึง แม้ สัน เทียน สุน จะ งอน ง้อ
ขอ แต่ง งาน ด้วย ประการ ไດ ก็ ดี นาง มิ ได้ ยินยอม เปน ภรรยา
สัน เทียน สุน เลย นาง กล่าว ว่า สัน เทียน สุน มี คู่ มั่น แล้ว ยัง แต่
จะ แต่ง งาน ถึง หาก ว่า นาง จะได้ เปน ภรรยา สัน เทียน สุน ใน เวลา นี้
ก็ อยู่ ใน นาม ที่ ไม่ ใช้ ภรรยา เอก ถ้า สัน เทียน สุน ชินใจ ก็ เรียกว่า

ไม่รักจริง นางจะขอตาย นางเต็มใจปฏิบัติเท่าที่ประพฤติ
มาแล้ว ครั้นขึ้นแท่นสูงจะหักหาญก็กลัวนางเล่ากิมเองจะตาย
เสีย จึงทวนคิดหาอุบายที่จะกำจัดนาง เคี้ยแนยช่วยอยู่เนือง ๆ
เพื่อจะได้นางเล่ากิมเองเป็นภรรยา พอได้รับหนังสือ เคี้ยบั้นเฝ
เห็นสมคิดที่จะหาโอกาสกำจัดนางเคี้ยแนยช่วยได้สะดวก ก็มีความ
ยินดีเป็นอันมาก จึงเขียนจดหมายตอบกำหนดวันให้มาใช้รถกลับไป
ให้เคี้ยบั้นเฝ ๆ ได้รับจดหมายตอบแล้วก็ดีใจ พอถึงวันกำหนด
เคี้ยบั้นเฝก็จัดการส่งตัวนางเคี้ยแนยช่วยไปให้ขึ้นแท่นสูง ณ เมือง
เสฉวน เพื่อกระทำการอาวาทมงคลตามประเพณี เคี้ยบั้นเฝ
ก็ตามไปช่วยจัดการในงานมงคลนั้นด้วย พอเสร็จงานแล้วเคี้ยบั้นเฝ
ก็กลับมาเมืองน่านถึง

ฝ่ายนางเคี้ยแนยช่วยนับตั้งแต่เคี้ยบั้นเฝบิดากลับเมืองน่านถึง
แล้ว ขึ้นแท่นสูงก็มีได้ไปมาหาสู่เลย นางให้มีความเดือด
ร้อนเป็นอย่างยิ่ง ด้วยไม่รู้ตัวว่าตัวได้ทำผิดสิ่งใดไว้ให้เป็นที่
ขัดเคืองขึ้นแท่นสูง ยิ่งคิดก็ยิ่งไม่สบายใจ

อยู่มาวันหนึ่งเป็นวันจับหาง คือ วันพระกลางเดือน นาง
เคี้ยแนยช่วยจึงกินแเจ แล้วชวนสาวใช้ที่สนิท ๒ คนไปไหว้พระ
ประธานที่วัดยังชกย เมื่อทอดไม้เข้มน้ำเลี้ยงทวยเคราะห์แล้ว
พอหันหน้ามาก็พบชินจิวกวน ทันใดนั้นต่างคนต่างตกตั่ง

นางเคี้ยวเนี่ยช่วยจิ้งเฮยถามซินจิวกวนว่า ตั้งแต่วันตงชิวนี้มา ข้าพเจ้าพึ่งได้พบท่านวันหนึ่ง ท่านยังมีความสุขสบายดีอยู่หรือประการใด แล้วต่างนั่งกันไปอีกครู่หนึ่ง ซินจิวกวนจึงได้สติแล้วตอบว่าใน ส่วนร่างกายนั้น สุขบ้างทุกข์บ้าง แต่ใจนั้นมิได้มีความสบายเลย เผื่อคิดถึงท่านอยู่เนื่อง นิตย์ นางเคี้ยวเนี่ยช่วยจิ้งพูดว่า ขอบใจ ท่านแล้ว แต่ซินจิวกวนเฮ้ย เราจงมีความรักกัน เหมือนญาติเกิด พูดแล้ว นางก็ร้องไห้ พดางเล่าเรื่องที่ตัวได้ขึ้นเทียนตู่เป็นสามี ตกมาอยู่เมืองเสฉวนให้ซินจิวกวนฟัง ซินจิวกวนทราบว่านาง เคี้ยวเนี่ยช่วยได้สามีแล้ว และได้รับความเดือดร้อนก็มีความสงสาร ทั้ง เสียใจ ประหนึ่งถมจับ นางเคี้ยวเนี่ยช่วยจิ้งพูดปดบอโยนเอาใจว่า ถึงเราจะมิได้เป็นสามีภรรยา กันก็ดี แต่เราควร จะรักกันไปจน ตลอดชีวิตหาไม่ ซินจิวกวนได้ฟังดังนั้นก็ค่อยคลายความโศก แล้วก็เล่าถึง ความยากของตน จนต้อง มาอาศัยหากินในเชิงติดดี ดี เบ้ากับ นางเล่ากิมเอง ตลอดจนได้มาอยู่ในเมืองเสฉวนให้นาง เคี้ยวเนี่ยช่วยฟังทุกประการ นางเคี้ยวเนี่ยช่วยได้ฟังจึงพูดว่า ขอรอย ขึ้นเทียนตู่กลุ่ม หองรักนางเล่ากิมเองนั้นเป็นแน่นอน จึงมิได้ไป มาหาตัวข้าพเจ้าเลย พูดแล้ว นางก็ถอนใจใหญ่ แล้วกล่าวต่อไปว่า อันตัวข้าพเจ้านั้นนับวันแต่จะมีภัย และจะได้รับความอายอีก เป็น มั่นคง ซินจิวกวนตอบว่า ความข้อนั้นขออย่าเป็นห่วงใยไปเลย

ข้าพเจ้าจะเป็นผู้คอยช่วยเหลือท่านจนสุดสติปัญญา แล้วต่างก็
สนทนาปราศัยกันถึงเรื่องอื่น ๆ พอได้เวลา นางเตี้ยเนี้ยช่วยก็ตา
ชินจิตกวณกลับมาบ้าน

เหตุที่นางเตี้ยเนี้ยช่วยกับชินจิตกวณได้พบปะสนทนากันนี้ เนื้อ
ความได้ทราบไปถึงนางเล้ากิมเอง ๆ มีความแค้นเคืองนางเตี้ยเนี้ยช่วย
เป็นอย่างยิ่ง ในวันนี้พอได้เวลาซึ่งนางเล้ากิมเองเคยร้องเพลง
ต่าง ๆ บำเรอให้ชั้นเทียนตื้นฟัง ชั้นเทียนตื้นเห็นนางเล้ากิมเอง
มิได้ยิ้มแย้มแจ่มใสเหมือนเช่นเคย มีความสงสัยจึงถามว่า วันนี้
เจ้ามีทุกข์ร้อนด้วยเหตุสิ่งใดหรือ หน้าตาจึงไม่เบิกบาน นางเล้า
กิมเองเห็นได้ที ก็แสร้งบอกว่า ด้วยข้าพเจ้ามีความรักดีต่อท่าน
โดยศรัทธาจริง จึงไม่ใคร่สบายใจ ชั้นเทียนตื้นมีความสงสัยยิ่งขึ้น
จึงถามว่า อย่าเกรงใจเราเลย จงบอกมาเถิดว่า เกิดเหตุการณ์
สิ่งใดที่จะมีแก่ตัวเรา หรือใครกระทำให้เจ้าน้อยออกน้อยใจอย่างใด
นางเล้ากิมเองจึงบอกว่า นางเตี้ยเนี้ยช่วยไปไหว้พระที่วัดยังฮักยี่
วันนี้ นั้น แท้จริงอุปายไปพูดกับชายคนหนึ่งต่างหาก มีผู้เรา
โจษกันออกเชิงแซ่ ทำให้ท่านเสียเกียรติยศเป็นอันมาก ข้าพเจ้า
มีความระอาแค้นท่านยิ่งนัก จึงไม่สบายใจ ชั้นเทียนตื้นได้ฟัง
ดังนั้น ก็มีความโกรธเป็นอันมากแล้วพูดว่า จำจะต้องฆ่ามัน
เสียทั้งสองคน นางเล้ากิมเองได้ยินชั้นเทียนตื้นว่าจะฆ่าเสีย

ทั้งสองคน ดังนั้นก็ตกใจ จึงกล่าวแก่ว่า ขอท่าน สกตใจไว้ก่อน เพราะ เบน แต่ เพียงคำ บอกเล่า จะเชื่อ ถือเอาว่า เป็น ความจริง ที่ เคยยังมี ได้ ก่อน จำ จะต้องให้ เห็น ด้วยตา แດ้ว จึง ค่อย จัด การ ค่อยไป โบราณ ย่อมว่า ถ้าจะจับ ต้องให้มัน คั้น แດ้ว ต้องให้ อยู่ มิฉะนั้น จะต้อง ครหา ว่า บั้ยั่น ฮิวซี่ แปลว่า ขบถ ค่อย ภรรยา การ เรือง น้ ตก พนังงาน ข้าพเจ้า เอง ข้าพเจ้า ขอ รับ อาสา ท่าน จัด การ ให้สำเร็จ จนได้ อัน เทียน สุนได้ พัง ดังนั้น ก็ ค่อย สกตใจ แດ้วว่า ขอบใจเจ้า เป็น นัก หนา เราอนุญาตให้เจ้า จัดการ ตามความเห็นชอบ พอได้ เวลานาง เล่า กิมเอง ก็ กลับ บ้าน พบ ชิน จิว กวน นั้ ค่อย ทำ อยู่ แด่ตง กิริยา โกรธ แค้น ชิน จิว กวน เหลือบ เห็น นาง เล่า กิม เอง กลับ มา ก็ ยิน ชิน แด้ว พุด ด้วยเสียง อันดัง ว่า นั้ แน่นาง เล่ากิมเอง ท่าน พ้อง ดำมี นาง เคีย เน้ย ช่วย ว่า ข้าพเจ้า ได้ ไป พบ ปะ สัน หนา กับ นาง เคีย เน้ย ช่วย ที่ วัด ยง ฮัก ยี่ มิใช่ หรือ ข้าพเจ้า ขอ บอกให้ทราบ ว่า ถ้านาง เคีย เน้ย ช่วย เป็น อันตราย ลงใน วันใด วันนั้นแหละ ไม่ ท่าน ก็ ข้าพเจ้า คง จะต้อง เป็น อันตราย ตาม นาง เคีย เน้ย ช่วย ไป ด้วย คน นั้ นาง เล่า กิม เอง จึง ตอบ ว่า อ้อ กระนั้น หรือ ชิน จิว กวน มิเคย แรง ข้าพเจ้า หอง รัก และ อุปการะ ท่าน เป็น นัก หนา พังได้ มา เห็นใจ ท่าน ใน วัน นั้ เอง ก็ ตามแต่ ใจ เกิด แต่ ส่วน ข้าพเจ้า ๆ จะ ขอ ทำ การ แก่ แค้น

ฆ่าผู้ทมาแย่งคู่รักของข้าพเจ้าให้จนได้ ชินจิวกอนก็ถูกริบ
ศีรษะลงค้ำนับแล้วก็ออกจากบ้านนางเล่ากิมเองเดินพันไป

ครั้นณวันตรุษจีนครั้งหนึ่ง บรรดาชาวจีนพากันถือศีล
กินเจ ฝ่ายนางเคี้ยเหนยช่วยได้แต่งตัวไปไหว้พระวัดยังชกยี้ พอ
เข้าไปโบสถ์ก็พบชินจิวกอนนั่งคอยทำอยู่ก่อนแล้ว ทั้งสองฝ่ายต่าง
ทักทายปราโมทย์ประจบประยูรซึ่งกันและกัน เนื้อความได้รู้ไปถึงนาง
เล่ากิมเอง ๆ จึงรีบไปแจ้งแก่ฮั่นเทียนตื้น ๆ ได้ฟังมีความโกรธเป็น
อันมาก จึงจัดทหาร ๕๐ คนจะยกไปล้อมจับนางเคี้ยเหนยช่วยกับ
ชินจิวกอนฆ่าเสีย นางเล่ากิมเองจึงว่า ท่านมีพระคุณแก่
ข้าพเจ้าเป็นอันมาก บัดนี้ถึงคราวที่จะต้องสนองคุณท่านแล้ว ข้าพเจ้า
ขออาสาคุมทหาร ๕๐ คนไปล้างชีวิตคนทั้งต้องเอง ทั้งนี้ก็เพื่อ
มิให้คนทั้งหลายครหานินทาท่านได้ ว่าฆ่าคนซึ่งยังไม่ปรากฏ
ความผิด ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะเสียชื่อเสียงด้วยการสนองคุณท่าน
ก็หาสู้เป็นอะไรมิได้ แม้ท่านรักข้าพเจ้าจริงแล้ว ขอได้โปรด
อนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเถิด ฮั่นเทียนตื้นจึงว่า ขอขอบใจที่เจ้า
มีความซื่อตรงต่อเรา ในการที่เจ้าจะรับอาสาไปครั้งนี้ เจ้าจะ
ประสงค์สิ่งใดบ้าง นางเล่ากิมเองจึงขอทหาร ๕๐ คน กระบี่ ๑ เล่ม
กับยาพิษ ๑ ถ้วย ฮั่นเทียนตื้นก็จัดให้ นางเล่ากิมเองได้กระบี่
กับยาพิษ และทหาร ๕๐ คนแล้ว ก็มีความยินดี คำนับตาฮั่นเทียนตื้น

คุมทหารตรงมายังวัด ยกลง ครั้นถึงวัดก็สั่งให้ทหาร ๕๐ คน
 เข้าล้อมโบสถ์ แล้วสั่งทหารว่า ถ้านางเคี้ยเหนยช่วยและชินจิตกวน
 หนีออกมาให้จับตัวได้ ถ้าเราร้องให้เข้าไปในโบสถ์ ก็ให้พวกเจ้า
 แบ่งออก ๒๐ คน กรูกันเข้าไปจับคนที่สองได้ เหลืออีก ๓๐ คน
 จงกระจายกันล้อมโบสถ์ตั้งเดิมอย่างกวดขัน ครั้นนางเล่ากิมเอง
 สั่งเสียทหารเสร็จแล้ว มือหนึ่งถือ ถ้วยยาพิษ มือหนึ่งถือ กระบี่
 วิ่งเดินตรงไปยังโบสถ์ แต่ดูแต่ไกลก็จำได้ว่าคนหนึ่งคือนางเคี้ย
 เหนยช่วย อีกคนหนึ่งคือชินจิตกวน นางมีความแค้นเป็นกำลัง
 แต่พอมาถึงตัวนางเคี้ยเหนยช่วย นางเล่ากิมเอง กลับยืนตกตึง
 มิได้พูดจาว่า ขานประการใด ฝ่ายนางเคี้ยเหนยช่วยและชินจิตกวน
 ต่างตกใจกลัวจนเหลือใจ แล้วคุกเข่าลงกระทำการนบ นางเล่า
 กิมเองครั้นได้สติก็หันกลับออกไปนอกโบสถ์บอกทหารว่าไม่มีเหตุการณ์
 ตั้งใด และบอกให้ทหาร กลับ พochtทหารไปหมดสิ้นแล้ว นางเล่ากิมเอง
 ก็เข้ามาประคองนางเคี้ยเหนยช่วยให้ลุกขึ้นแล้วพูดว่า ขอเชิญท่าน
 ผู้มีความจงรักภักดีไปเสวยในขณะนี้โดยเร็วเถิด นางเคี้ยเหนยช่วย
 มีความสงสัยจึงถามว่าท่านพาทหารมาจะจับข้าพเจ้า ครั้นถึง
 ตัวข้าพเจ้าท่านกลับออกไปบอกให้ทหาร กลับเพื่อปล่อยให้ข้าพเจ้าหนี
 ทั้งนี้เป็นด้วยเหตุผลประการใด นางเล่ากิมเองนำตาตกพลาง
 เล่าเรื่องให้นางเคี้ยเหนยช่วยฟังว่า ข้าพเจ้ารักชินจิตกวนตั้งดวงใจ

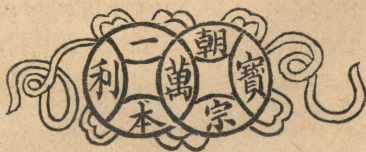
ส่วน ท่าน เป็น ผู้ ที่ ชิน จิต กอน รัก ก็ เหมือน ดัง ว่า ท่าน นี แหละ เป็น ผู้
 ที่ ควัก เอา ดวงใจ ของ ข้าพเจ้า ไป เป็น สัตว์ ของ ข้าพเจ้า โดย ตรง แต่
 ความ รัก ของ ข้าพเจ้า จะ มี อยู่ ที่ ชิน จิต กอน มาก น้อย เพียง ไหน ก็ ไม่ มี
 น้ำหนัก เท่า มารดา ของ ข้าพเจ้า ที่ ได้ รัก ข้าพเจ้า ท่าน เป็น ผู้ ที่ มี พระ
 คุณ แก่ มารดา ข้าพเจ้า ครึ่ง หนึ่ง บิดา ท่าน ได้ ทำ โทษ เข่นชด
 มารดา ข้าพเจ้า จะ ให้ ถึง แก่ ความ ตาย แต่ ท่าน ได้ วิง วอน ขอ ชด
 มารดา ของ ข้าพเจ้า ได้ เมื่อ มารดา ข้าพเจ้า จะ ถึง แก่ ความ ตาย ได้ ดัง
 ใ้ ว่า หญิง คนใด มี กิมี เทย ของ ท่าน บั ก อยู่ ที่ มวย ผม แล้ว หญิง คน
 นั้น คือ เป็น ผู้ ที่ ได้ ช่วย ชด ท่าน ใ้ บัด นี้ ข้าพเจ้า เห็น ท่าน บั กิมี เทย ของ
 มารดา ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จึง รั ได้ ว่า ท่าน เป็น ผู้ ที่ มี พระ คุณ ค่อ มารดา
 ข้าพเจ้า บัด นี้ ถึง เวลา ส่ม ควร แล้ว ที่ ข้าพเจ้า จะ ได้ ส่นอง คุณ ท่าน
 แทน มารดา ข้าพเจ้า ขอ เชิญ ท่าน รั บ หัน ภัย ไป ให้ พัน โดย เร็ว เกิด
 แล้ว นาง เจ้า กิมี เอง จึง หัน มา ทาง ชิน จิต กอน พูด ว่า นี แน่ ชิน จิต กอน
 ข้าพเจ้า รั สัก แล้ว การ ที่ จะ ช่ม เขา โค ชน ให้ กิน หย้า นั้น ไม่ มี ประ โยชน์
 อันใด ท่าน ก็ รัก กัน แล้ว จง ไป ด้วย กัน เกิด ส่วน ข้าพเจ้า ที่ จะ อ่า ตา
 ท่าน ทั้ง สอง ใน บัด นี้ พอ ว่า ขาด ค่า นาง เจ้า กิมี เอง ก็ ยก ถ้วย ยา พิษ
 ซึ่ง ถือ อยู่ ใน ม่อ ชน ดม แล้ว ถม ลง ชิน จิต กอน เห็น ดัง นั้น ก็ ตกใจ
 ตรง เข้า ประ คอง ใ้ พดาง ร้อง ให้ รั พัน ถึง ความ หล่ง ค่าง ๆ นานา ซึ่ง
 นาง เจ้า กิมี เอง ได้ เคย ออก หนุ่ น คำ จู น มา จน ตัว ได้ มี ความ สู้ น นาง เจ้า

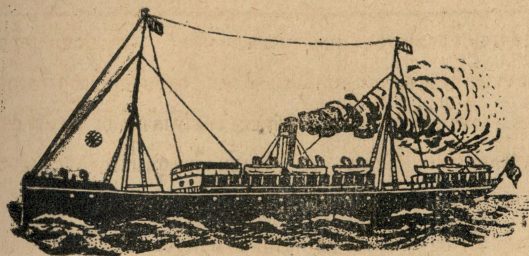
กิม เองคิน อยู่ไป มา มีอ หนึ่ง คว่า กอดคองนาง เค็ญ เน็ญ ฮ่วยไ้ว อัก มีอ
 หนึ่ง กอดคองชิน จิ กอน ร้องให้คร่ำครวญ แลว่า งามมาโทษ พลง
 กล่าววาทะ ไบ่ กิม แลให้ข้าพเจ้า มาเกิด เพื่อประโยชน์อันใด ชิน จิ กอน
 จง มาดู หน้า ข้าพเจ้า เสีย ใน บัด นี้ ข้าพเจ้า มิได้ เป็น ภรรยา ท่าน ใน
 ชาติ นี้ ก็ ขอ ให้ ได้ เป็น ภรรยา ท่าน ใน ชาติ หน้า เกิด นาง เค็ญ เน็ญ ฮ่วย
 ท่าน กับ เรา จง อะ โหสิ แก่ กัน อย่า ได้ มี กรรม มี เวร ถัง ไป อัก เถย
 แล ขอ ให้ ท่าน จง ได้ เป็น สามี ภรรยา กัน กับ ชิน จิ กอน เกิด พอว่า ชาติ คำ
 ยาพิษ ก็ กำ เริบ ชัน มา นาง เล่า กิม เองคิน เถย ชาติ ใน เวตานั้น
 คนทั้ง สอง จึง คอย ๆ ว่าง ศพลง แลว่า ก็ ชวน กัน ร้อง ให้ เป็น อัน มาก พลง
 คุก เจ้า ลง คำ นับ ชาติ พวกัน หนี ไป ทั้ง กลาง วัน กลาง คัน เด็ด ถอด ไป หา
 เเคย บุน เสง ฌ เมอง น่าน กิง (มี คำ พัง เพยว่า ออน ออน เขียง บ่อ ผู้
 ไต ประ พฤติ ดี หรือ ชั่ว ผล แห่ง ความ ประ พฤติ นี้ ย่อม ตาม สันตอง
 เช่น นาง เค็ญ เน็ญ ฮ่วย เป็น ตัน เเคย ฮ่วย ชีวิต นาง เล่า เจ็ยม ผอไ้ว ครัน เมื่อ
 ถึง คราว นาง จะ เป็น อัน ตราย ก็ มี ผู้ ช่วย ชีวิต หนี รอด พ้น ไป ได้ ส่วน
 นาง เล่า กิม เองคิน ตาง ชีวิต นาง เค็ญ เน็ญ ฮ่วย แต่ กลับ ตาง ชีวิต ตน
 เอง ตาย ให้ ทุกข์ แก่ ท่าน ทุก ชัน นี้ ถึง ตัว) เมื่อ นาง เค็ญ เน็ญ ฮ่วย ได้ พบ
 กับ เเคย บุน เสง ผู้ เป็น บิดา แลว่า ก็ ร้อง ให้ เล่า เรือง ให้ เเคย บุน เสง พัง ตัง
 แต่ ตัน จน ปตาย ขอ ความ กรุณา เเคย บุน เสง ให้ ช่วย เหลือ แด อ่อน วอน
 ขอ โทษ ที่ ตัว ได้ หนี มา กับ ชิน จิ กอน เเคย บุน เสง ได้ พัง แลว่า มี ความ

ส่งสาร บุตร และ โกรธขึ้น เทียน ต้น เปน อัน มาก จึ่ง ปลอบ บุตร ว่า
เมื่อ เจ้าม ้ ความ สัม ครัก ใคว่ กับ ชิน จิต กวน คง ไต้ ย้ง เขียว แล้ว ก็ จะ เปน
ไร มี เจ้ย แซ อึ้ง บิดา จะ จั ด การ แ่ ง งาน ให้ เจ้า ไต้ อยู่ กิ น เป น ส่า ม
ภรรยา กั น กับ ชิน จิต กวน ส่วน ชัน เทียน ต้น นั้น ไม่ เป น ไร บิดา จะ
จั ด การ กับ มั น เอง

นาง เตี้ย เน้ย ช่วย ไต้ อยู่ กิ น เป น ส่า ม ภรรยา กับ ชิน จิต กวน มา ไต้
ประ มา ณ บั เษ ก็ มี ครรภ ์ ครัน ถ้วน ทศ มา ศ นาง เตี้ย เน้ย ช่วย
คต อ ด บุตร เป น หญิง ชิน จิต กวน จั ง ให้ นาม บุตร ว่า กิ ม เอง เพื่อ
เป น ที่ ระ ถัก แ่ ง นาง เจ้า กิ ม เอง ผู้ มั กุ ณ แ่ ก่ คน มา แต่ เดิม ต่อ มา เตี้ย
บุน เสง แ่ ก่ ขวรา ตง กั ง แ่ ก่ ความ ตาย ชิน จิต กวน ก็ ไต้ เป น ขุน นาง
ตำแหน่ง ไต้ ขิด ผู้ ว่า รา ชการ เมือง น่าน กิ น แทน เตี้ย บุน เสง แต่ นั้น
มา ส่า ม ภรรยา คู้ น ก็ มี ความ สุข สบาย คต อ ด จน ขั วิ ต หา ไม่

หมด เรือง กั ก โย - - - ?

ลูกเรือ “ไทย”

ท่านที่ได้อ่านชื่อ เรือนี้ อย่าเพ่อเหยียดเขาว่าผมให้ชื่อ เรือ
ผิดนาครับ เหตุบังเอินอย่างประหลาดและน่าหวาดเสียก็มีทุกวันนี้
จริง แต่ผมไม่นึกเลยว่าจะมีเหตุอะไรแปลกประหลาดเท่ากับที่ผม
ได้ประสบมา ผมจะพยายามเล่าความจริงตามที่ได้บังเกิดขึ้น
จะไม่เสริมเรื่องให้ยาวหรือทอนให้สั้นเลย

ในเวลานั้นผมเป็นพลทหารเรือประจำเรือ อันนะโปลิศ ของ
นาวีแห่งสหปาณรัฐอเมริกา เรือดำน้ำไม่ใช่เรือชนิดที่มีฤทธิ์
เดชอะไร ข้าอยู่ในจำพวกเรือที่มีอายุค่อนข้างชราด้วย มี
เสาและใบพร้อม—ไว้สำหรับฝึกหัดสั่งสอนเท่านั้น—มีจักรพัดอัน
เดียว เดินได้อย่างเร็วเต็มที่ราวสิบสี่ น็อต

ตอนปลายปี ๒๔๕๗ พวกผม แล่นออกจาก อำเภอ ฟรานซิสโก
จะไปยัง ประเทศ ปานามา ตอน อเมริกา กลาง หยุดพัก ณ ของ ที่
ซานติอาโก วัน หนึ่ง แล้ว แล่น ต่อไป ทาง ทิศใต้ คง มี อะไร บันดาล ให้
ผม ไม่ได้ เห็น ประเทศ ปานามา ใน การ เดิน เรือ ครั้ง นี้ เป็น แน่ !

อากาศ ดี เมื่อไร เมื่อ นั้น เป็น ตอน วิชา ใช้ ใบ เรือ ซึ่ง เป็น
วิชา โบราณ ที่ ออก จะ เกือบ ตม กัน หด ที่ เดียว ออก เรือ ไป จาก
ซานติอาโก ได้ ๑ วัน ครึ่ง พอ ผ่าน อำเภอ แมกดาลานา ทาง ปลาย แห้ว
คาติฟอร์เนีย ภาคใต้ ผู้บังคับ การ เรือ ก็ สั่ง ให้ ทาง ใบ นี้ ทำให้ เรือ
แล่น เร็ว ชน ออก มาก

ตอน นั้น เชือก โยง ใบ ที่ ผูก กับ ไม่ เส้า ขาด ผู้บังคับ การ สั่ง
ให้ ผม จัด การ ผูก เส้า ใหม่ คำ ที่ ได้ เคย เป็น กระดาษ ทำ การ เขียน
อยู่ แล้ว ผม จึง หาน ก แปะก ปรุ ทา ด ไม่ เมื่อ ผม ได้ ไป ตาม เส้า นั้น
บาง ที่ ออก จะ ขอด ดี ขะตา ไป เส้า ด้วย ขี้

พระเณร มี สาย ระวัง เดิน หนึ่ง ผูก อยู่ กับ ดาดฟ้า และ เส้า แต่ ตอน
ปลาย ทาง ดาดฟ้า หา ได้ ผูก ไว้ แน่น ไม่ ผม นะ มัน เท้า ของ ผม เต็ม
มุ้ง ตรง จะ ไป ทำ ตาม คำสั่ง ที่ เดียว ไป เข้าใจ เส้า ว่า สาย เดิน นั้น แน่น
มัน คง ดี จึง ก้าว ลง หยิบ ได้ ไป โดย ไม่ รื้อ

ก่อน ที่ ผม จะ คว่ำ อะไร นั้น ผม พลาด ตก ลง ไป ตรง หัว เรือ
เส้า แล้ว !

ผมจำได้ว่าผมนอนหงายอยู่ในน้ำ มือเท้าขี้นไปขี้นมา ดวง
ตาจ้องดูเรือซึ่งกำลังเดินถอยมา ในทันใดหัวเรือแหวกคลื่นเข้า

มาถึงตัวผมพอดี ครั้นผมครูดกับท้องเรือ แลดูว่าถูกเรือทบนั่นเอง
ในขณะนั้น หหมดเวลาที่จะคิดอะไรได้ นึกแต่ความเยาะ

กรรมเกิด พอผม ตม ตาใน นึก แด เห็น ทอง เรือ วิ่ง ไป เบื้อง บน ผม
เร็ว รวด กับ รถไฟ พิเศษ ที่เดียว

เป็น ขรรคมดา อยู่ เอง ที่ ทุก คน ต้อง นึก หน ภัย ให้ พ้น ก่อน ผม ได้
พยายาม อย่าง สุด แรง เกิด แต่ จะ พยายาม เติม ทำ ดัง อย่าง ไດ ก็ ไป
ไม่ พ้น ไต ทอง เรือ เพราะ ความ คิด เหนียว เอา ไว้ ประเดี๋ยว ตัว ผม
ตอย ชน มา ชน กับ ทอง เรือ เขา เบ่ง หนึ่ง แล้วย ก็ กระ ดอน จม ลง ไป อีก
เปรียบ ไม่ ผิด กับ ไม่ ถก อก ที่ เดียว ผม พัง เชื้อ คำ ที่ ถั่ว ด้ว กัน ว่า
เมื่อ จวน จะ ถึง แก่ ความ ตาย จึง นึก ถึง ความ เป็น อยู่ ที่ แล้วย มา ครัง
นี้ เอง ตอน นั้น ผม ยัง ไม่ หมด สัต ที่ เดียว ยัง นึก ถึง พระ อรหิ พุทธ
ขัมม ตั้ง ขัน ได้ ไม่ น้อย กว่า ครัง หนึ่ง

ดู เหมือน เวลา ที่ ผม จม อยู่ ไต ทอง เรือ พยายาม ดัน จะ ออก
ไป ให้ พ้น หน นับ ชั่ว โมง ตลอด เวลา ได้ ยืน เติง โบก พัด หมุน โถง เข้า
มา ทุก ที่ ใน ที่ สู้ ตอน ทาย เรือ มา อยู่ เหนือ ผม แล้ว ความ หมุน
เร็ว ของ โบก พัด ดูด เอา ตัว ผม เข้า มา อย่าง เร็ว ฉาด! ฉาด! โบก พัด ฟาด
เข้า กับ ขา ทั้ง สอง ของ ผม แล้ว! ส่วน ตัว ก็ หมุน เคว้ง บวน ไป ตาม น้ำ
ตอน นั รู้ สัก ว่า มิด หมด แะ รุ แต่ เพียง ว่า ผม จม ดัง ดัง ไป - ดัง ไป -
ดัง ไป - เรื่อย!

จน ถึง เวลา นั้น ไม่ ไต นึก ถึง การ หาย ใจ เลย คำ ที่ ไດ ถก ดัน
ตม หาย ใจ มา นาน แะ ต้อง การ สู้ ตอ อากศ เข้า ปอด อย่าง เหลือ เกิน ทำ

ให้ผมแทบเป็นบ้า กำลังมีเท่าใดผมเรียกเขามาใช้เพื่อพยายามจะให้ขึ้นมาพบผมนำหมด ที่ถูกเจ็บเมื่อสักครู่นี้ได้หนักถึงเหมือนกัน พยายามใช้แขนกดก็อยู่ก็เหลือกำลัง จะอดทนหายใจก็ไม่ไหวแล้ว ต้องหายใจออกมา น้ำขึ้นเป็นเม็ดนับล้านทีเดียว ผมยังไม่กล้าหายใจเข้าอีก ต้องทรมานเสียอย่างเหลือเกิน เป็นด้วย ความอยากคงชีวิตอยู่ต่ออีก จึงทนได้ถึงเพียงนั้น

แต่ทนไปไม่ถึงไหน จำต้องหายใจเข้าไปในปอดเอง แต่แทนที่จะสดชื่น น้ำเค็มเข้าไปเต็มปอด กลายเป็นอากาศบริสุทธิ์เข้าไปได้ปอดทงนั่น! ผมล้มตาศั้นดู ที่ไหนล่ะ ศีรษะผมพ่นน้ำแล้ว ที่แรกนึกว่าตาผาดไปอีก!

พอได้ลมบริสุทธิ์อากาศบริสุทธิ์เข้าไป แลดูไปข้างหน้างี้มองเห็นท่อน้ำพุทองแดงมีประกายพราว ซึ่งเป้นท่อนชนิดที่เรอรวบต่าง ๆ มีไว้ทุกถ้ำ ระยะระหว่างท่อนกับตัวผมราว ๕๐ วาเท่านั้น ผมเคราะห์ดีที่เป้นคนว่ายน้ำเก่ง คนหนึ่งจึงพยายามมุ่งไปยังท่อนนั้น รู้สึกอยู่ดีว่า ขาทั้งสองข้างติดอยู่กับตัวผมได้เพราะหนังยังไม่ขาดหมดเท่านั้น

ก่อนจะถึงท่อนรู้สึกลมจับ แต่พอแรงใจได้หน่อยก็กระเด็นออกกระเด็นไปอีก เกือบหมดกำลังแล้ว เพราะเลือดออกไปมาก พอเกาะท่อนได้รู้สึกว่ามีหมดกำลังพอดี

ท่าน ^๕ต้อง ^๕นึก ^๕คิด ^๕ว่า ^๕จะ ^๕รู้ ^๕ถึง ^๕อย่าง ^๕ไร ^๕เมื่อ ^๕เรือ ^๕ชู ^๕ชีพ ^๕มา ^๕รับ ^๕ผม ^๕
^๕ขึ้น ^๕ไป ^๕จาก ^๕นา ^๕ไ้ ^๕ที่ ^๕จริง ^๕พอ ^๕ผม ^๕พ ^๕ด ^๕ค ^๕ก ^๕ง ^๕นา ^๕เขา ^๕ก็ ^๕ถ ^๕ด ^๕เรือ ^๕ชู ^๕ชีพ ^๕
^๕ด ^๕ง ^๕ค ^๕อย ^๕ช่วย ^๕ผม ^๕ที่ ^๕เด ^๕ย ^๕ว ^๕ที่ ^๕จ ^๕ร ^๕ง ^๕ผ ^๕ม ^๕ย ^๕ง ^๕มี ^๕ส ^๕ด ^๕ค ^๕อย ^๕ค ^๕ด ^๕อ ^๕ด ^๕เว ^๕ลา ^๕น ^๕น ^๕แต่ ^๕
^๕พ ^๕อ ^๕ห ^๕ม ^๕อ ^๕ใ ^๕ห ^๕ยา ^๕ผ ^๕ม ^๕ผ ^๕ม ^๕ก็ ^๕ห ^๕ม ^๕ด ^๕ค ^๕ว ^๕า ^๕ม ^๕รู้ ^๕ถึง ^๕ที่ ^๕เด ^๕ย ^๕ว

เรือ ^๕ค ^๕อง ^๕แ ^๕่น ^๕ก ^๕ล ^๕บ ^๕จ ^๕ง ^๕ห ^๕ว ^๕ด ^๕ช ^๕า ^๕น ^๕ด ^๕ิ ^๕า ^๕โก ^๕ซ ^๕ิง ^๕เบ ^๕น ^๕เม ^๕ือ ^๕ง ^๕ท ^๕า ^๕ที่ ^๕โก ^๕ด ^๕ที่ ^๕สุด ^๕
^๕ผ ^๕ม ^๕ก็ ^๕ไ ^๕ด ^๕อ ^๕ย ^๕ู ^๕ร ^๕อ ^๕ง ^๕พ ^๕ยา ^๕บ ^๕า ^๕ด ^๕ใน ^๕เม ^๕ือ ^๕ง ^๕น ^๕น ^๕ผ ^๕ม ^๕ไม่ ^๕ก ^๕ด ^๕่า ^๕ว ^๕ใ ^๕ห ^๕ะ ^๕เ ^๕ย ^๕ี ^๕ด ^๕ง ^๕
^๕ค ^๕ว ^๕า ^๕ม ^๕ท ^๕น ^๕ท ^๕ก ^๕ข ^๕ิ ^๕ร ^๕มา ^๕น ^๕ของ ^๕ผ ^๕ม ^๕ตะ ^๕ค ^๕อง ^๕เด ^๕ย ^๕ช ^๕า ^๕ท ^๕ง ^๕๒ ^๕ช ^๕า ^๕ง ^๕ค ^๕อง ^๕
^๕ค ^๕ัด ^๕อ ^๕อก ^๕ไ ^๕ด ^๕ะ ^๕โ ^๕ก ^๕หน ^๕อ ^๕ย ^๕เด ^๕ย ^๕ว ^๕หน ^๕ง ^๕ห ^๕ัว ^๕ก็ ^๕ป ^๕อก ^๕ห ^๕ม ^๕ด ^๕เพ ^๕ระ ^๕คร ^๕ุ ^๕ด ^๕
^๕ก ^๕บ ^๕ท ^๕อง ^๕เรือ ^๕ผ ^๕ม ^๕ค ^๕อง ^๕อ ^๕ย ^๕ู ^๕ร ^๕อ ^๕ง ^๕พ ^๕ยา ^๕บ ^๕า ^๕ด ^๕ค ^๕ร ^๕ง ^๕มี ^๕เด ^๕ย ^๕ง ^๕น ^๕อ ^๕ก ^๕จาก ^๕
^๕เร ^๕ือ ^๕เจ ^๕็บ ^๕ป ^๕ว ^๕ด ^๕ที่ ^๕เ ^๕า ^๕มา ^๕แ ^๕ด ^๕ว ^๕ผ ^๕ม ^๕ไม่ ^๕มี ^๕อะ ^๕ไร ^๕จะ ^๕บ ^๕อ ^๕ก ^๕อ ^๕ก ^๕เว ^๕น ^๕แต่ ^๕ค ^๕ว ^๕า ^๕
^๕ส ^๕ุ ^๕ช ^๕ส ^๕บ ^๕า ^๕ย ^๕เ ^๕่น ^๕ก ^๕า ^๕ด ^๕ก ^๕่อน ^๕เ ^๕า ^๕น ^๕น

นี่ ^๕แ ^๕ห ^๕ะ ^๕ค ^๕ร ^๕บ ^๕เบ ^๕น ^๕เร ^๕ือ ^๕ง ^๕ที่ ^๕ผ ^๕ม ^๕ไ ^๕ด ^๕เ ^๕ส ^๕ธิ ^๕ญ ^๕า ^๕มา ^๕ค ^๕ว ^๕า ^๕ม ^๕รู้ ^๕ถึง ^๕ค ^๕อ ^๕ย ^๕
^๕มา ^๕ก ^๕ผ ^๕ม ^๕เ ^๕ย ^๕ี ^๕น ^๕เ ^๕า ^๕ไม่ ^๕ไ ^๕ด้ ^๕ท่าน ^๕ผู้ ^๕อ ^๕า ^๕น ^๕ส ^๕ัน ^๕นิ ^๕ษ ^๕ฐ ^๕า ^๕น ^๕เ ^๕า ^๕เ ^๕อง ^๕เ ^๕ิด ^๕

ผ ^๕ม ^๕น ^๕ึก ^๕ว ^๕า ^๕ผ ^๕ม ^๕ค ^๕น ^๕เด ^๕ย ^๕ว ^๕เบ ^๕น ^๕ค ^๕น ^๕ที่ ^๕ไ ^๕ด ^๕ถู ^๕ก ^๕เร ^๕ือ ^๕“๒” ^๕ถู ^๕ก ^๕ท ^๕อง ^๕เร ^๕ือ ^๕
^๕คร ^๕ุ ^๕ด ^๕เ ^๕า ^๕ถู ^๕ก ^๕ไ ^๕บ ^๕พ ^๕ัด ^๕ฟ ^๕า ^๕ด ^๕เ ^๕า ^๕แ ^๕ะ ^๕ย ^๕ง ^๕ค ^๕ง ^๕ช ^๕ิด ^๕ค ^๕อ ^๕ย ^๕ู ^๕เ ^๕า ^๕เร ^๕ือ ^๕ง ^๕ใ ^๕ห ^๕า ^๕น ^๕
^๕พ ^๕ง ^๕ไ ^๕ด้

(จากหนังสือ ใต้เงาจันทร์ แมกกาซีน ประจำ เดือน สิงหาคม

พ.ศ. ๒๔๖๓)

พระ พณิษยศาสตร์วิธาน แปล.

ระยะ ทาง ไป เชียงใหม่

ตอนที่สอง

หลวง อรรถเกษม ภาษา แต่ง.

(กลอน ตลาด)

เปลี่ยน จาก คันธนา เปนป่าทึบ สพรัง พรัง พรรณไม้ ใน วัง
 แหงน ดูฟ้า หนาฝ้า เปดว อัคคี ก้ม ดูแดน ขรณ น้า วังเวียน
 ซ้าย อนันต์ พรพุก พฤษภา ชาติ ขวา ประหลาด รุกข์ หลตามงามกว่าเขียน
 บาง แห่งรกร ตรีชาติ กลาดอาเกียรณ บางแห่ง เต็ม ตลบ ดัด ดั่ง ทิวนา

เมื่อ รดไฟ ไช้ จักร ออกพักหนึ่ง ก็ ดู ถึง ที่พัก สำนก น้า
 ซ้อ บ้าน ตามตาม เพรียก เรียกกันมา จากนี้ จึง ถึง สถาน แคว้นอย
 ที่จริง ถ้า ว่า ตาม ความ สังเกต ภูมิ ประเทศ ดินฐาน พาน จะ หงอย
 หาก จะ ดู ที่ ประเสริฐงาม เกิด ทย ก็ คือ คอย มรคา ช้างนำโน้น

บ้านกรับพวง, หนองคนไม้ส้มมั่ง ดู บ้าน บ่ง บัดใจ รดไฟ โสน
 ถัด จากนี้ สถาน ซ้อบ้าน โคน รดไฟ โสน อย่างช้า กว่าจะ พ้น
 กิน เวตา มาก กว่า คราใด หมด จึง ปราบกฎ ภูมิ พิไชยใน สดถ
 ประเดียด เดียด เดี่ยวดัดดัดดัดดัด แม้ ได้ยด ยาก ครัน จะ พรรณนา

ติบ นาท หนไฟชยถึงไรว้อออย งามไม่นอย พรณรายทงซ้ายขวา
 ใครไม่ เห็น ควรเห็น เปน ขัณฺฑิตา เพราะ เพกษา สูง ถอยออยไม่ มี
 จากไรว้อออย หน้อยหน่ง ก็ ถึงย่าน ชึ่ง เรยก บ้าน ดารา เปน คราท
 จำ คอง ปลด รัตน่า สถาน ด้วย ทน ชุมทุม เรยก ชุมทาง
 รถหัดไค จักไป สวรรคโลก จำ วิโยค แยก หน คน ตะขาง
 มี รกจักร พัก รอ อยู่ บน ราง เสมือน อย่าง มรคา บ้าน พาช
 สวรรคโลก หัดก ทางไป ข้างซ้าย พายัพ ฝ่าย ขวา ต่าง หัดก ทาง หน
 มี ทนไรว้อ ใกล้เคียงไป ทนที่ ทำให้มี ใจ หาย คล้าย ๆ คน
 จาก สถาน บ้าน ดารา ถึงท่าสัก พอ รถพัก คน ผู้ดู สับสัน
 ถ้วน ชูระ ประ บัง เปน กังวอด จะ คินคิน โดยสถาน ยาน รถไฟ
 ทง ท่าสักไรว้อ หัดก ตุ วังหิน เห็น แต่ ดิน แดนป่า คน อาศัย
 พยายาม ถามซัก สัก เท่าใด ก็มีได้ ทราบ คิด ว่า มี วัง
 สถาน วิ่ง กระพือ ที่ ข้างหน้า ก็ หมด ทำได้ถาม สัมความ หวัง
 ด้วยไรว้อผู้สูง ที่ จริ่งจ้ง ว่า วิ่ง คง หัดก แห่ดง อยู่ แห่งใด
 ออกเที่ยง สี่ นาท จะค้ ติบ แดง แดดยิบ ร้อน ยิ่ง สุดนึ่งไหว
 พอ รถ หยุด อุทวิฐู บัด กัดไก ค้อง รบไคด คลา หา ขาวาเย็น
 สับ เศวราหัด เจอ ที่ ขาย น้ำแข็ง แต่ ข้างแพง กระไร เลยไม่ เคย เห็น
 พอคำ เจก เขก จัง คง เสี่ยง เน้น จ้างให้ ค้อ คอเปนเอ็น ไม่ อาท
 มันใส่ให้ ไม่ ถึง หีบ ติบ สดางค์ มี ทน วาง ดัน ขด เกือบ หมด ก่อน

ตั้งใจจากขอให้ ได้สถปอนด	หยิบ มา ก่อน บอก บาทหนึ่ง ขาดตัว
แต่ ้น ระกำ จำตา พ่อค้า เพชร	ถอย ระวัง ้น รก ้น หดหัว
เผ่า เจริญ หุ คอย พัง ระวัง รว	แต่ ก็ มี ชักช้า นำ รำคาญ
ถึง ยล ้น นาท แต่ ที่ หยุ	ต้อง ้น อุด ยัดใจ เหมือนไฟ ฝนตาม
ได้ แต่ ชม สดงาน ที่ ตระการ	พอ เปน งาน แก่ เห่งา ชมเชา ทรวง
อื่น ที่ จริง พังเพร็ด ประเสริฐ อยู่	ถึง เกิด ดู ทางใด ก็ ใหญ่ หดวง
มัน คง กว่า แห้ง สดงาน ทงปวง	ที่ ได้ ต้อง เถยมา สดารพัน
คว สดงาน เด่น ก่อ เปนคก	เกิน จะนึก คาด หมายถึง ค่ายกับมัน
แต่ เมื่อ คว จริง มี อยู่ ที่ นน	จึง เปน อัน ควร ชม นิยมงาม
ถึง สดงาน นำ ช้อ ทำเส้า	ภูมิ ถ้าเนา ทักหนา เปน บ้า หลตาม
อนกนันต์ พรพนไม่ มี ใช้ ทราม	ถึง ร้อน ยาม ทักหนา ก็ พาเพดิน
จาก ทำเส้า เข้าย่าน บ้าน นารด	จะ หมายถึง พิศ ภูมิ พนศย์ยอมขัดเงิน
เพราะ รกจักร เร่วจริง วงเหตอเกิน	ราว กับ เหริ เหาะ คว้าง กตาง นภา
มี หน้า ช้า ต้องหลัง ประดัง ดาก	คด ถ้าปาก ที่ จะสู้ แค้น ภูผา
บัดเดียวใจ จู่งผ่าน บ้าน ด่าน คลา	แนว วนา แน่นนันต์ ด้วย บรรพด
สนุก สดงาน บานใจ ยามได้ เห็น	ต่าง ต้นเต้น ความ งาม ตาม กันหมด
ชวน กันมอง ต้องช้าง นำ ต่าง รก	เหตอ จะอดใจ ้นั่งไม่ หวัง ชม
สิบเอ็จ นาฬิกา กว่า จึง คลา ถึง	ปาง ต้นผ้ง ภูมิ ประเทศ วิเศษ สม

ศัพท์ พุทธ ภูษา นานยม

เพราะ ดูไหน งามนั้น เป็น ขวัญเนตร

ไหน จะ ดู ภูษา ศีตา ราย

ถม ทิว ๆ นิดหนึ่ง ถึงแม่ พอก

เหลือ จะ เฒ่า เจ้าความ ที่ งามตา

ต้อง ถอด ถิ่น ต่ำดิน แค ยืนดี

มี เช่นนั้น ขวัญเอ๋ย เคยแต่ ไป

มา ทน มี แต่ แด พันธ์

ก้ม พักตรา ตา สดุด เห็น ยอด ยาง

โอ มนุษย์ นี้ สู้ วิเศษ นัก

แม้ ภูษา เถาๆ จะ มา คึง

ที่ ควร คัด ๆ ทาง ได้ อย่าง เหมาะ

ที่ ควร ข้าม ๆ เพลิน เดิน สบาย

โอ หิว เหลือ เหลือ ถิ่น กัก ก็ ควรม

สพาน วาง วาง เหมาะ จำเภาะ ตัว

ถ้า ที่ ถอด อยู่ ยอด ภูษา ใหญ่

ทดวง ทด บัดเม้นต์ กดม เช่น พัก

เวลา ปลด ดม บัด หน้า ต่าง รถ

เสียง ช่ออก แยก แยก คู่ หมด ทุกคน

ที่ ตรอม ตรม กาย รอน ก ผ่อน คลาย

ยั่ว ถึง เกศ ยั่ว สุก คัด ทุกข์ หาย

ไหน จะ หมายถึง ทิว พันธุ์ ที่ คณา

ทาง สดุด แด หมายถึง ภูษา หน้า

นัยนา มุ่ง เข้มแข็ง สู้ เค้น ไชย

โดย เหตุ ที่ บุก บัน ทน สมัย

เที่ยว อยู่ใน พระนคร จน พรอนทาง

รถไฟ คัด มรคา ภูษา ขวาง

ต่ำกว่า วาง รถ อนันต์ หน้า ชนจริง

ใช่ แต่ จัก หมายถึง มุ่ง งาน หนุง หนิง

ก็ อาจ วัง ผ่า พัน ดิน ทำลาย

ที่ ควร เจาะ ๆ กดม ได้ สัมหมาย

ไม่ ตกตาย ไม่ ต้อง สยอ กถัว

เวลา ข้าม ใคร พร่น ถึง สิ้นหัว

ไม่ มี รัว รวด ไร้ง ไร้ง ดิ้นัก

ทำ วิไล ตา เกิด ประเสริฐ หนัก

รถ ถอด ดัก สำน นาท จึ่ง หนี พัน

ต้อง นั่ง ชด คอ นไฟ ไก่ กัน บัน

แต่ มีด มนท ไม่ เห็น ใคร เป็น ใคร

พอ แสงฉาย ปลาย ช้อง ส่อง สว่าง ต่าง คน ต่าง เบรหน้า น้ำตาไหล
เหมือน ทารก ร้อน รมม ถูก รมไฟ ชน กระไร ตะตะ คน ชน ทง นน
บ้าง เลื้อยแต่ง แหว่งเว้า ด้วย เท้าใหม่ บ้าง ผมไป ทงปอย เหมือน รอยค้อน
แดน สันทุก ขาก ก มาก ครน แต่ ทุกช อนัน กรรม เรา ทำ เอง
เจตนาท หตงเทยยนเตียง หวอด รถไฟ จอด ตรงใจเด่นไชย ผง
แปน ทาง ตัด คัด แพรวมา แต่เพรง อดเวง วุ นกน ชน จรง
บ้าง ชน รถ ตง รถ บทจร บ้าง หาบคอน ตเกยค ตกยทงชวยหญิง
บ้าง สังกต สังก ผว มวประคิง บ้าง นงนง ตาม น้า สักาน
จาก เค้นไชยไปแพรว ทราบ แน่ว วิทยนศร พว คร หิง ก ถึง ท
เพียง หิง บำท ขาด คำทาเซาท แต่ ไม่ มี เวลาค จก กดำไป
เดียวเฉวียงเทยงควัง ถึงปากปาน มี ทนนาน เนาเซิน เนินไศด
บ้าง แหวก ภูผา ขวาง ส่องข้างไคด บ้างเตียบให้ด เขา ชน น้า พรน พรง
ถึง คราว สูง ๆ ตบ เกอบหยบเมฆ รถ กระเผดก เพดยฤทธิ หวดไม่ ถึง
ต้อง ถอย น้า ถอยหตง เตยงกักง กว่าจะ คิง พัน คอน เทบ อ่อนใจ
ถึง คราว คำ ๆ จรง คิง ตงคำ เท เหมือนน้า จากกระบอก กระฉอกไหล
ต้อง ห้าม ต้อ รวจกร พักกตไก่อ ปล่อยให้ ไป ตาม รวง จน ฟางดา
แดน เตียบ ตำนายม น้า ชม มาก ภูมิ ภาค พรณราย ทง ช้าย ขว
ถึง แก่ง หลวง ถ่วงตัด คัด มรรคา มอง ชารวไหล วัน น้า ยินดี

เตี้ย ต่ำ นาน้ำแดง เกือบแห้งหมด

ซุงใหญ่ น้อย ร้อยพัน อนันต์

พิศดู ภูผา นาน้ำ

ดูแก่ง หาดวง ทอดวง เช่น จระเข้ น้อย

รด ถู้ง พน พน ขตา พน พน

รดไฟ เตี้ยบ ผิง ดต คต เป็กถาง

แถว จ้งเตี้ย เบียง หน ท เต๋นน้อย

บรรจ พน ครน โกร้ม โหม ไฟ ช่อ

ถึง บ้าน บน ภูเขาด้านหน้า

คำบด น มี ถา ทา กตม

จาก ผา คอ ปวดหนึ่ง ถึง ปางบ้วย

บ้าน แม่ จาง แม่ ผา ระ ก็ เหมาะ

ผ่าน คำตา ผา ถาด คตาด แม่ ทร

กับ ถึงหนวด วัว เมา ไร โดย พถน

ควน รอน อ่อนแดง พระดริย

เห็น ตักถน ประจจ ขื่อ ถ่าน

จาก ไร่ไฟ คต คต หาท พอ

ใกล้ ตักถน หต เห็น ยี่เต๋น

จน ปรากฏ แก่ง ผก ฤทธิ

เรือ ฉาว ถอง แก่ง คาง แท่ง คอย

เกิด ผา ถัก ถัก ไ้ ม ได้ หงอย

คิตา พรอย พรอวง จม หด คม หน ทง

บรรพต เป็น ผิง บอง หง ถอง ข้าง

คอ กาง ราง เรียง ราง ทง ซ้ายมือ

เต๋น คต คต ดา เขามา ปรี

เครื่อง จกร ขื่อ ถอง เต๋น เต๋น เต๋น

แถว ตม คอ ตม ไร่ ทอ ตม

ถ่าน ขม เข่น ยาน ท ผา มา

อุดม คอย ซง ถัก เป็น หก หน้า

ดาบ ตาไม้ เขก ๆ เหนือ กน

รดไฟ ตะแหง่น ขม ขม

รดเร็ว ควัน คต จด ไม่ อยากร้าง

ถน ตม ครน หน ไร่ ทอ ขว

ถน หน ทง ถน หน ถน ถน

พน ตม ถน ถน ถน ถน

ถน ถน ถน ถน ถน

แก่งหลวง

รถสูงพื้นพินชลากว่าหนึ่งเส้น
รถไฟเลียบฝั่งลัดตัดไปกลาง

บรรพตเป็นฝั่งป้องทงสองข้าง
ค่อวางรวงเวียงรายทางซ้ายมือ

แต่การไป ครอง นม ญาตีมิตร	ผู้สนิท กับ สหาย ผง ผาย หนัก
อยู่ประจำ ตำบล กว้างขวาง หนัก	ทราบ ตายลักษณะ ดวงนามาคอยรับ
จึง เปน อัน พ้น พบ สบ สดวก	สิ้น ทงพวก ทงกักไม่ ตก ขับ
เรือน อาศัยใหญ่ กว้าง แค ห้างดับ	ไกล กันกับ สดกัน เหลือ ที่ เต่า
แต่ ว่า การ คมนาน น้า ชม มาก	นับ เปน ภาค ภูมิ เรือง ไร่ เมือง เสง
แทน รวดตาก หดาก หดายผ่ายแดนเรา	ผ่าย ข้าง เขา รถม้า ช้า นคร
ราคา จ้าง ต่าง แค แค คุ้มดับ	แม้ แค สิบ สดต่างก็ ให้กั ไป ว่อน
ส่วน ค่าส่ง นน ไร่ ตามใจ จร	ไม่ แ่งจน พุดง่าย สบาย จริง
หัว เท่ากับ ไร่ ไร่ รบ รด จ้าง	ซบ ด้ อย่างดี ทง ระวัง ยิง
ม้า พยศ กด อยู่ ดู เหมือน ถึง	ซก เดียว ขอบ ไร่ ไร่ แต่ ต้อง ด้
ขรรคมดา นาร ย่อม น หวาด	ร้อง ด้ ด้ ด้ คน ไร่ ไร่ หัว ร่อ
แต่ การเดิน เช่นนี้ ไม่ ด้ พอ	ข้าเจ้า ขอ ยกเว้น แม้ เปน ชาย
สดกัน นน ที่ เปน เนิน ลาด	รถไฟ ปราด ถึง คือ ขาว มี หมาย
ดีเมนต์ เรียบ เปรียบ จะ อภิปราย	ก็ คง ค่าย แห่ง หนึ่ง ที่ พง คา

(จะจบ ใน เดือน หน้า)

เรื่อง “ หมอ ตู จะ ควร เชื่อ หรือ ไม่ ? ”

ของ พระยา อรรถศาสตร์ โสภณ มี ใน ตอน หน้า

ถ. ป. จ. หิรัญยชาตรี. เรียบเรียง.

บท ต้น.

นายเฮ่ววาด เพมเบอร์ ตัน ได้ อ่าน ข้อ ความ ตอน หนึ่ง ใน หน้า
สุดท้าย แห่ง หนังสือพิมพ์ ชื่อ มอร์ นิง ยูนิเวอร์ซัล ซึ่ง ลง ข่าวว่า “เขาเป็น
คนยากจนไม่มีทรัพย์สินสมบัติอะไรเลย” ข้อ ความ ตอน นี้ มี คน เป็น
จำนวน หลาย แสน ได้ อ่าน กัน ใน เช้า วัน นั้น แต่ หา ปรากฏ ว่า มี ผู้ ไ้
ได้ รับ ความ เดือด ร้อน จาก ข้อ ความ นั้น แม้ เพียง เด็ก น้อย ไม่.

นายเฮ่ววาด เพมเบอร์ ตัน นั้ อยู่ ใน ห้อง สุมุด บน ชั้น ที่ ๓๐
ของ คึก เบตตัน ฮาว์มส์ ซึ่ง เป็น ห้อง เฉพาะ ประโยชน์ แห่ง ตน อ่าน
บท ทวน ข้อ ความ ใน หนังสือ พิมพ์ ฉบับ นั้น กลับ ไป กลับ มา หลาย เทียว
ด้วย อารมณ์ ชื่น เือก เย็น ดัง บ เสงี่ยม เป็น ประสิทธิภาพ. ขำขัน นั้ ว่า

“เนื่องจากที่เคยมีผู้ได้รับความเสียหายเต็มจม เพราะการ
 คำนามนเจอร์ เทอร์ เวตจนต้นเนื้อ บรรดาตัวเนื้อ ๆ นั้น เมื่อ
 เร็ว ๆ นี้ก็มีออกขายหนึ่ง คือ นายเฮาเวดเพมเบอร์ตัน ซึ่งเป็นผู้
 รับมรดกในทรัพย์สินมีค่านี้นั้นมากมายเหลือต้น ของนายพลเอก
 วอดเดซมาร์ตัน เพมเบอร์ตัน บุตรของเขา. บัดนี้ได้ทราบกิตติศัพท์ว่า
 เพมเบอร์ตัน ชายหนุ่มผู้นี้ได้ขาดทุนย่อยยับเสียหายนับล้าน จำต้อง
 เลิกตั้งกิจการ ไม่สามารถจะทรงตัวต่อไปอีกได้ แต่ได้มีการ
 เรียกประชุมเจ้าหนี้ของเขา เพื่อทำความตกลงในคดีนี้ให้เป็น
 เรียบร้อยกันต่อไปแล้ว.”

เมื่อค่อย ๆ พ้นความทุกข์ให้คิดบอບคดลงไป ด้วยอาการอันสงบ
 เสงี่ยมเยือกเย็นแล้ว เฮาเวดก็ทงหนังสือพิมพ์ดังที่พบนี่ ความ
 พอใจที่ได้เห็นข่าวนั้นในหนังสือพิมพ์อย่างยิ่ง การที่มีข่าวลงใน
 หนังสือพิมพ์เช่นนั้น เป็นประเพณีเหตุอย่างตลกซึ่งสุขุมของเขา ซึ่งเขา
 ได้ประคองขึ้นเอง แล้วถูกขึ้นเดินไปที่ห้อง ที่วางลำดับหนังสือ
 ไว้เป็นแถว ๆ ที่ผนังห้องสมุด เด็กหยิบหนังสือเล่มซึ่งมารคช
 ออเรเดย์จันคกอร์ผู้ มีชื่อเสียงได้ร่อยกรองไว้ได้แล้ว ก็เดินกลับ
 ไปนั่งจมอยู่ในเก้าอี้ตามเดิม พลิกอ่านหน้าซึ่งมีโคลงสั้นที่กาศย
 กตอนเรื่อยไป.

เฮาเวดตั้งใจรอฟังข่าวจากนางสาว ๓ คน ภายในกำหนด
 ๒ ชั่วโมงข้างหน้า เจ้าหัดอนทั้ง ๓ คนนี้กำลังแรกวันตรุน

แต่น่ารัก ทั้งคาดคะเนว่าเจ้าหัดนอนรักใคร่ใจจดอยู่ที่เขาต่าง
 พ่วงถึงความรักตรงมารวมที่ตัวเขาเป็นจุดเดียวกันทั้ง ๓ คน ขณะนี้
 เขาวาดอายุย่างเข้า ๓๐ ปี รู้ลึกคดุมคดงไปด้วยความรัก แต่
 มีเหตุพิศวงสงสัยในความรักของหญิงสาว ๓ คนนี้ ไม่รู้จัก
 ต้นตอที่ได้

คนโดยมากย่อมถือกันว่า ผลประโยชน์รายได้ของบรรดา
 เป็นเหยื่อต่อสัตว์ อย่างเดียวกับสุนัขเป็นเหยื่อต่อหนูให้เข้ามา
 คิดกับ ความรักของสัตว์ย่อมบังเกิดขึ้นด้วยลักษณะจำเป็นที่ต้อง
 มีทรัพย์สินของชายคู่รักเป็นเกณฑ์ประกอบกับสิ่งอื่น ๆ แต่สำหรับ
 เขาวาด เชื่อว่าหญิง ๓ คนที่รักเขา นี้ ก็โดยมีความต้องคิดใจ
 ในรูปโฉมแต่ชื่อเสียงอันดีของเขา พร้อมด้วยของกำนัลของเขา
 ซึ่งส่งไปบำรุงอยู่เนื่อง ๆ น้ำหนักแห่งความเชื่อของเขาค่อนข้างไป
 ในข้างเป็นเช่นนั้นมาก แต่ก็ยังไม่สามารถจะห้ามความเชื่ออีก
 อย่างหนึ่งของเขาลงไปได้ทีเดียว ในข้อที่ว่า ความรักของหญิง
 เหล่านั้นได้เป็นไปด้วยความคิดเนื้อคั่งใจในรูปโฉมของเขา กับ
 ในชื่อเสียงอันดี แดในของกำนัลของเขา ไม่ยิ่งไปกว่าเพราะ
 เห็นเขาเป็นผู้มีโชคได้รับทรัพย์สินสมบัติโดยทางมรดกมีจำนวนอันมาก
 มากายกอง.

เพราะ ความ เชื้อ นั้ แหะ เป็นเหตุให้เขา นำ ข้าวไป ลงในหนังสือ
พิมพ์ มอริ นั้ ยูนิเวอร์ซั้ ดัง กล่าว มา ข้างตน.

บทที่ ๒

ก่อน ที่ เขาว่าด จะ ได้ จด การ เขียน ข้าว ลง ไป ลง ใน หนังสือ พิมพ์
ตาม วิธีการของเขา ก็ ได้ การ ปฏิภาหาว รือ กั้ กับ ทนายความของเขา
จน ลง เห็น พรอม เพรียง ตก ลง กั้ ดั้.

“ฉัน จะ ทำการ วิหาหมงคลใน อาทิตยั้ หนั้ นั้” เขา กล่าว ขึ้น
แก่ ทนายความ ใน เมื่อได้ ไป พบ กั้ เข้า แด้ว.

ท่าน ทนาย ความ ผู้นั้ ชื่อ ดั้. ฮอเวซั้ สัคคั้เตอร์ เป็น สภาพ
บุรุษ ผม หงอกขาว, ผอม, ร่างเด็ก, แต่ง กาย ด้วย เครื่อง เสื้อผ้า อัน
สะอาด หมดจด ไม่ นิยม สั้ นุ้ นาค บาดตา สั้ แต่งให้ เห็น ความ
ซื่อ สั้ ดั้ ยั้ ยุติธรรม เป็น ที่ นั้บ ถือ ของ คน ทั้ ไป ใน ย่าน ถนน
วอลสตรีท แด เป็น ผู้นั้ มี สั้ คบั้ ญญา เฉลียวฉลาด ประพฤติ ตน อยู่
ใน มรรยาท สำหรับ ทนาย ความ เป็น อย่าง ดั้.

“ขอ แสดง ความ ยินดี ด้วย” เขา กล่าว. — กล่าว ขึ้น โดย
พยายาม ทำ เดี้ง ให้ เป็น ดูว่า พุด ออก มา โดย น้ำ ใสใจ จริง แต่
ที่ แท้ สั้ วนภายในใจ ดั้. ฮอเวซั้ สัคคั้เตอร์ ไม่ มีความ เห็น ว่า เขาว่าด
อาจ จะ ทำการ วิหาห์ รวด เร็ว ดัง นั้น ได้ เดย กั้ บั้ คิด เห็น ไป ว่า
ถูก ความ ของ เขา วิกต จริต เดี้ง แด้ว “ผู้ ทั้ ึง คน นั้น ชื่อไรละ?”

“ฉันยังไม่ทราบ” เข้าวาดตอบ และทำให้ทนายความเกือบบรรยาย ความคิด เห็น อัน จริงใจ ของเขา ออก มา แด่ดวง แก่ เข้าวาด.

“เอ—ทำไม—” ท่านทนายความ พูด ค้าง แต่ ดวงตา อัน เป็น สี ฟ้า ดำแดง ความ สุ่ม แยกเย็น ก็ กลับกลาย เต็มไปด้วย ความ พิศวง “ทำไมท่าน จึงว่า จะมีการวิวาทหมกต เล่า ?”

“... คอเพื่อจะ ทดลอง ตาม วิธการ อัน เปนยุติธรรม ซึ่ง ฉัน ได้ คงใจไว้ นั้น ให้ เปนที่พอใจเสียก่อน แล้ว จึง จะ จัดการ ต่อไป” เข้าวาด พูดแล้ว ก็ ชด ตัว ลงนั่ง อย่างสบาย บน เก้าอี้ หุ้มหนัง ใน ด้าน กาน ทนายความ แลร่าง ข้อความ ที่ จะ ส่งไปลง ประกาศ ใน หนังสือพิมพ์ “ฉันอาจจะพิมพ์ ข่าว นี้ เพื่อให้ กิตติศัพท์ แพร่หยาได้ โดยง่าย สำหรับ ให้ ฝูงแกะ ได้ ฟากันมาหาฉัน แดกถันเอา โชคดีของฉัน หญิง ๓ คน ซึ่ง มีความ ปฏิพัทธ์ รักใคร่ใน ตัวฉัน จะได้ พบ แด่ อ่าน ข่าว นี้ เปน อย่างนั้นไม่ใช่หรือ ?”

“แน่ละ ! คงเป็นอย่างนั้นแน่” ทนายความตอบ ใบหน้า แด่ดวงตา คง ดำแดง ให้ เห็นว่า เขา ไม่ เชื่อ ใน ข้อที่จะมีการ วิวาท อยู่ นั้น เอง แด่ทาบมือทั้งสอง ลงบน โต๊ะกระຈก.

“ท่านไม่เห็นด้วยดอกหรือ ?” เข้าวาด ถาม โดยไม่คิดเสียเลย ว่า ผู้ อื่น เขา จะ มีส่วน อย่างไร ด้วย หรือ ไม่ “ฉัน ไม่ ตก ลง ใจ ได้ เลย ว่า จะ แต่ง งาน กับคนไหนดี เมื่อ คราวนั้น คิดถึง โรซ นางสาว

มารธา แล นางสาว ชวรสอด ก็สับสนไปจากใจ เมื่อ คราว ตรง ถัง
มารธา อีก ต้องคน ก็เกิดพัน ออกไปจากสมอง แต่สำหรับ ชวรสอด
ก็ เป็น เช่น เดียวกัน เพราะ เป็น อย่างนี้แหละ ไม่รู้ว่า จะทำอย่างไรดี
ฉัน จึง คิดดวงวิธการ ลงไปเช่นนั้น เชื่อว่า—

ขณะ นั้น อากาศ ใน ห้อง ออก จะ อับ ๆ ท่าน ทนาย ความ พุด
ขึ้น ว่า:

“ท่านว่าท่านจะทำการวิธามงคล” เขากล่าว.

“อย่างนั้นจริง ๆ” เขาว่าขึ้นคำ “จะได้ มี ข้าว ลงในหนังสือ
พิมพ์ ว่าทรัพย์สินสมบัติ ของฉัน ทุกอย่างใน ถนน วอดส์ตรัท ได้เสีย
หาย เป็น อันตรธาน บัน บิ ไปหมด เมื่อ ได้ นำ ข้าว ลง ประกาศ ใน
หนังสือพิมพ์ เช่น นั้น แล้ว ฉัน ก็ คง ได้ พัง เสีย จาก โรซ, มารธา,
แล ชวรสอด, ว่า เจ้าหน่อ น รักฉัน โดย เห็น แก่ จำนวนเงิน อัน มากหลาย
ที่ฉัน ได้ รับ มรดก อย่าง เดียว เท่านั้นหรือไม่ ถ้า เงิน ไม่ เป็น สิ่ง สำคัญ
แต่ ตามทางเลี้ยง ของ เจ้าหน่อ น ดำแดง ให้ ปรากฏ ชัด ว่า ไม่ เป็น สิ่ง สำคัญ
แน่ แล้ว ฉัน ก็ จะ ทำ การ วิธาม —”

เมื่อ เขาว่าด อธิบาย ความ เห็น กระจาง เด่น เช่น นั้น กวาท ท่าน
ทนายความ จะ พุด คัดค้าน อะไร ต่อไป ก็ เป็น อัน ไม่ มี ประโยชน์ หมด
ข้อ ที่ จะ คัดค้าน ได้ เกียง อะไร อีก ได้ ทั้ง กลับ รู ด้ก เห็น ชอบ ใน อนุบาย
นั้น ด้วย.

“วิธี การ ของ ท่าน ก็ คิด คอย” ท่าน ทนาย ความ กล่าว ขน
เป็น คำ สู้ ท้าย แล้ว เข้า วาด ก็ ตาม กลับ ไป.

แม้ จะ เป็น ที่ ตก ลง ปลง ใจ ว่า จะ ต้อง ทด ลอง ความ รัก ด้วย
วิธี การ ตาม ที่ คิด ไว้ แล้ว นก คิด เข้า วาด ก็ อุด พิจารณา ความ รัก
ความ คิด ของ นาง สาว ทั้ง ๓ คน ยก ขน จน จม จม เทียบ เคียง กัน ดู
ที่ ตะ คน ๆ ไม้ ได้.

โรซ เป็น หญิง มี รูป ร้าง สะดวก, ดวง ตามี แว่น ต่อ ให้ เห็น
ว่า เป็น ผู้ สุจริต, ริม ฝี ปาก ดำ แดง ให้ เห็น ความ บริสุทธิ์ แห่ง ความ
เป็น สาว พรหมจารี แต่ มี อาการ ขลาด ขาย อยู่ บ้าง แต่ รู้ จัก
สกด ใจ ไม่ โกรธ ข่าย หรือ ใจ น้อย ถึง ตัง นก คิด ก็ ยัง มี ข้อ แฝง
ถก ถม ทำให้ เข้า ใจ ได้ ยาก ดู เหมือน เขา กับ เจ้า หล่อน พบ ประ กัน
ด้วย ความ ปลด ใจ แต่ ใจ ระคน กัน อยู่ เสมอ เพราะ นั้น จึง เกิด เป็น
ปัญหา ขน ว่า เขา จะ แต่ง งาน กับ เจ้า หล่อน ได้ หรือ ไม่ เมื่อ
เจ้า หล่อน ได้ ทราบ ว่า เขา เป็น คน สั้น เนื่อ บรรดา ตัว ตาม ขาว ใน หนึ่ง สี่
พิมพ์.

ถ้า เขา อิด อด กับ โรซ เขา ต้อง หลีก เลี่ยง ไม่ ให้ พบ ประ กัน
มาร ษา เตี้ย เตย ไม่ ว่า ที่ ไหน แด เวลา ไร มาร ษา เป็น หญิง รูป ร้าง
สูง ระหง คด งอ แค ตัว สุก ษา ุ เรียบ ร้อย ใจ คอ หนา ก้น แน่น มี ดวง ตา
อัน ดำ แดง ความ ไม่ ตรี เป็น อย่าง ดี แด แจ่ม ได้ คม ขด ับ ขาว เวลา

เพียงเด็กน้อยเจ้าหัดนอนก็สามารถแต่งบทกลอนได้ดี นักอะไรชน
ก็ว่าไปให้เจ้าบทกลอนได้โดยง่ายตามอำเภอใจ เป็นผู้ชำนาญ
สามารถในทางนี้มาก เมื่อคิดมาถึงเพียงนี้ ทำให้เขารู้สึกหยากรพบ
กับมารชาทันที เพื่อพูดเล่นกับเจ้าหัดนอน การอยู่ด้วยมารชา
ก็ทำให้เขารู้สึกอย่างเดียวกับอยู่ด้วยโรช ต่อมาก็มีบัญชาชน
สำหรับมารชาว่า ในเรื่องนี้สินของเขา ซึ่งเขาจะต้องถูกริบ
ทรัพย์สินสมบัติไปบ้าง ตามข่าวที่เขาจะนำลงประกาศในหนังสือพิมพ์
ให้เป็นกิตติศัพท์แพร่หลายนั้น จะยังคงกระทำให้มารชามีน้ำใจรักต่อ
เขาเช่นเดิม แลคงเชื่อฟังเขาเป็นปรกติอย่างที่แถวมาหรือไม่นะ?

ส่วนชาร์ลอตต์ เขารู้สึกมีความสงสัยน้อย เพราะเหตุว่า
ชาร์ลอตต์คอยติดตามอยู่เสมอ แลเขารู้สึกผู้เดียวเท่านั้นเป็นผู้ถูก
ติดตาม ความร้อนรน ความปรารถนาของเจ้าหัดนอนไม่เป็นที่ปิดบัง
มิดชิด เห็นได้โดยแจ่มแจ้ง ไม่เป็นที่พิศวงสงสัยในความรัก
ของเจ้าหัดนอนที่แสดงแก่เขาอย่างไรเลย ขณะเมื่อคิดถึงชาร์ลอตต์
ก็รู้สึกว้ากานุชนมาแต่เกิดเป็นบัญชาชนโดยความแน่ใจว่า ความ
รักของเจ้าหัดนอนนั้น เป็นไปโดยความคิดรอบคอบดีแล้วหรือ
หรือเป็นไปโดยเห็นแก่ความชอบธรรมที่เขาเป็นผู้ได้รับ มรรภูกัน
มากมาย หรือเป็นไปโดยมีหัวใจร้ายเลี่ยมซ่อนอยู่จนกระทั่งอย่างไร?

ตั้งแต่วันนั้นมา เขาว่าเคยเจอ คนอยู่เดิมอ ว่าอาจ
 เล็ก คนใดคนหนึ่ง ในจำนวนสาว ด้วยเหตุนั้นให้เต็มใจ รับรองเขา ได้
 ตามแต่เขาจะปรารถนาเจอ ทั้งเมื่อเจอคนใดแล้ว คนนั้นก็
 เป็นภรรยาที่อยู่ในโอวาทเชื่อฟังนับถือเขาเป็นอย่างดีด้วย.

ตามที่เชื่อกันว่า ชนช่อว่าหญิง มีแต่ต่างจะกวนมอเรีย ชาย
 แต่แสดง ความยินดี เมื่อชายได้เข้าประครอง กอดเจ้าหล่อนแนบชิด
 ไว้กับอกมา แล้วนั้น เกือบจะเป็นความเชื่อทั่วไปในหมู่ชายไม่ว่า
 ที่ไหน ส่วนผู้หญิงก็มีความเชื่ออย่างหนึ่งเหมือนกันว่า เพียง
 แต่เจ้าหล่อนยิ้มสักครั้งเดียวเท่านั้น หมู่ชายก็จะต้องติดอกติดใจ
 แต่สามารถรักชายผู้ ที่ทอดสายตาแต่ความคิดไปที่เจ้าหล่อนเหล่านั้น
 ให้เข้าไปติดบ่วงได้ โดยง่ายดาย ความเชื่อทั้งสองฝ่ายนี้เป็น
 ของปลอม, ของเท็จ, ทั้งสิ้น หาใช่ของจริงของใช้ได้แน่นอน
 เสมอไปไม่.

ตามวิธีการของเขาวาด ที่คิดจะเปลี่ยนแปลงฐานะความ
 เป็นอยู่ ดวงคนทั้งหลายให้ เห็นว่าตนมีเหตุวิบัติไร้ทรัพย์สิ้นเนื้อ
 บรรดาตัว ด้วยการที่จะส่งข่าวประกาศในหนังสือพิมพ์ มอริ่ง
 ยูนีเวอร์ซัน เขาได้รับมอเรียนแต่ส่งข้อความนั้นไปยัง
 บรรณาธิการ เพื่อขอให้นำส่งโดยทันที แล้วจึงแต่งเขียน
 จดหมายถึงหญิงสาวผู้รัก ส่งไปให้คนตะฉับทั้งสามคน มีใจ

ความ ตรงกันข้าม ขอให้ รม มา สันทนา หรือ กัน กับ เขา เพราะ
เขา กำลังตก อยู่ใน สถานะ แห่ง ความ เดือดร้อน.

บทที่ ๓

การ ที่ เขา วาด อ่าน โคตง ฉันท กาศย กถอน ซึ่ง มา คช ออเร เตยต์
จินตคว ม ช่อ เตยง ไต รอย กรอง ไว้ ตาม ทักถ้าว มา ในบทต้นนั้น ก็ เพื่อ
จะ ชำ เวลา ระหว่าง รอ ตอบ จดหมาย ของ หญิง ทั้ง สามคน ซึ่ง ค่อย มา
สัก ครู่ หนึ่ง ชูโต คนใช้ ซาคิ นิปุณ ของ เขา ก็ เปิด ประตู ห้อง ส้มุด
ผาง ออก มา มี ใบ หน้า อัน ยิ้ม แย้ม แจ่มใส ดำแดง ความ สุข แด ยินดี
ระคน กัน.

ทันใด นั้น นางสาว โรซ ก็ เดิน เข้า มา ใน ห้อง แต่ เห็น ได้ ชัด ว่า
เจ้า หล่่อน มีความ ตื่นเต้น รุนแรง อยู่ในใจ ดวง ตา ดี ฟา ของ เจ้า
หล่่อน ซึ่ง เคย แจ่มใส นั้น คมว ่ๆ ดูๆ ต้อง การ เร่ง ร้อน ให้ เขา วาด
พูดจา เด็ดๆ ฐระ กับ เจ้า หล่่อน เสีย โดย เร็ว เขา วาด ถูก ชน เดิน เข้า
ไป โกດั พลัง สังกศต ความ คร่ำครว ่ ปราศจาก ด้วยงาม แห่ง หมวก
สี่เหลี่ยม แด เครื่อง แต่ง กาย สี่ น้า คาล ซึ่ง เจ้า หล่่อน แต่ง มา.

“ดิฉัน เกรง ว่า—” เจ้า หล่่อน เอ่ย ขึ้น หายใจ ถึ จินตสังเก
เห็นได้ โดยง่าย “ดิฉัน เกรง ว่า เธออาจ— อาจ จะ ทำอะไรบางอย่าง—
อย่าง ซึ่ง— ซึ่ง น่า สยด สยอง—”

เข้าวาทเข้าใจคำพูดของเจ้าห่อถ่อนได้ทันที ว่าเจ้าห่อถ่อนคิด
เห็นไปว่าเราอาจทำลายชีวิตตนเองเสีย โดยที่มัวมัวพิศ
“เกอบๆ ไปเที่ยวห่อถ่อน” เราพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงแสบแสบ
ตำแดงให้ปรากฏว่าออกจะรู้สึกเต็มไปด้วยความสนุกสนานมาก เป็น
พยานอย่างชัดๆ เกี่ยวกับถ้อยคำของโรซ ว่าเจ้าห่อถ่อนคงได้
อ่านข้อความที่เราส่งไปถึงในหนังสือพิมพ์มอร์นิ่งยูนิเวอร์ซัล ตาม
วิธีการที่เขากระไว้นั้นแล้วอย่างแน่นอน “ฉันยังส่งวนชีวิตอยู่,
ส่งวนอยู่ เพราะว่ามีสิ่งหนึ่งคือ—

“เธอกล้ามาก” เจ้าห่อถ่อนซึ่งพูดเสียก่อนที่เขาจะพูดจบ
ประโยค “ฉันมีความยินดีมาก ที่ได้เห็นเธอมีความกล้า
หาญ” เจ้าห่อถ่อนพูดพลางกวาดตาดูรอบห้องสมุด ใน
ลักษณะแห่งดวงตาเป็นที่สังเกตให้เห็นได้ว่า เจ้าห่อถ่อนมีความ
จิตใจสงสัยอยู่ด้วยสิ่งที่ทาฬหึ่งห้องสมุด แต่ในรูปคงอันชั่วร้ายเพียง
เล็กน้อย กับพรมปูพื้น เพราะสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นของอันมีค่า
สูงทั้งนั้น ในที่สุดเจ้าห่อถ่อนกวาดตาไปจ้องเพ่งอยู่ที่ผ้าปู
คอกุญ ซึ่งเก็บหนังสือเล่มขนาดใหญ่แต่ด้วยราคาแพงๆ อัน
ท่านจินตกวเชคส์เบียร์เป็นผู้เรียบเรียง กับหนังสือต้นฉบับ
โบราณทั้งแต่สมัยคนชาติมองคได้จารึกไว้ ซึ่งเวลานี้กระดูกของ
ผู้จารึกได้ถูกฝังจมอยู่ในใต้บาตาตึก ด้านซ้ายไปนานแล้ว.

“เธอไม่ใช่คนฉลาดเสียแล้ว” เจ้าหล่อนกล่าวขึ้น ทำท่าอย่างมีความเสียใจ “ถ้าเธอได้บอกฉันถึงวิธีการของเธอเสีย—”

“จะ! ฉันคิดการที่จะทำให้กระโนกถนนวอดส์ตรัทเซียง”
 เขาพูดค่อยๆ “หากจะไม่เป็นผลสำเร็จตามประสงค์——ก็ไม่ใช่ไร”

“แต่เธอคงมี——” โปรดบอกฉันให้ทราบด้วย, เธอได้รับ ความเสียหายอะไรบ้าง—— เธอคงต้องเสียหายเป็นเท่าเสียหายไม่หมดทุกอย่าง ดอกหรือคะ?”

เฮาอาจเคยได้ประสบ จำเนียง แด่จำนวน มีลักษณะเช่นนั้น จากคู่แข่งของเธอเอง ๆ จนฉันเคยต้องถ้อยคำสำหรับให้ถึงตัวฉันคืน ฉันก็เสียแล้ว เจนก็เสียจนเป็นจำนวนอย่างใช้กันแพร่หลาย เช่นที่เรียกว่า “ปากตลาด” ความไหวพริบของเธอก็ได้บังเกิดขึ้นอย่างฉับพลันในวินาทีนั้นเอง ที่จะตอบแค้นเรื่องราวขึ้นให้เป็นคู่เป็นกระ จนคู่ปรับกลับไม่สามารถเห็นค่าแรงได้ เธอได้บอกเล่าสั้นๆ ให้โรซเข้าใจแต่เพียงราวๆ ถึงเรื่องเงินที่เธอได้ลงทุนไปโดยประสงค์จะอุดหนุนให้มีผลกำไรอย่างงดงาม แต่เป็นการผิดพลาด ที่ดินฟ้าอากาศและผู้ศักดิ์สิทธิ์ในโลกไม่อุปถัมภ์ค้าขาย เป็นภัยพิบัติฉันต้องขาดทุนอย่างย่อยยับ

โรซ พยายาม พัง ด้วย ความ ตึงใจ ทำ อาการ อย่าง พอใจ ใน
 คำบอกเล่า แต่ แสดง ภิรยา ว่า คน เข้าใจ เรื่องราว ที่ ได้ ได้ โดย สะดวก
 สะดวก แต่ว มี การ ก้ม คีระ สะ พัก หน้า เป็น คราว ๆ เพื่อ เป็น เครื่อง
 สังเกต ของ เขา ว่า เขา ห่อน เข้าใจ ใน ข้อ นั้น ๆ ขอให้ เล่า
 ต่อ ไป อีก จน ใน ที่ สุด ถึง ตอน สำคัญ เขา คาย เขา เข้ม ทรอย
 เขา ว่า ผู้ เล่า เอง เกรง จะ ไม่ สั้น ท จัง ดึง เขา ผ้า หมอ พรหม ขน มา บัง
 หน้า ไว้ แล้ว พูด ต่อ ไป อีก ว่า “ต่อ มา ภาย หลัง ฉัน ได้ นำ
 ใบ กู ของ ฉัน ไป จำ นวด หลาย ฉบบ เพื่อ ผ่อน ไข ใจ ให้ เจ้า ณ แต่
 เจ้า ณ ก็ คง ยัง เร่ง ร้อง เรยก เงิน ที่ คง อีก ฉัน ก็ ต้อง นำ ใบ กู ไป จำ
 นวด อีก เพื่อ ผ่อน ไข ให้ ทั่น ออก ทั่น ใจ เจ้า ณ แต่ก็ ยัง หา พอ ความ
 ประสงค์ ของ เจ้า ณ ไม่ กลับ เร่ง ร้อง ตัก เตือน จำนวน เงิน ที่ คง อยู่ อีก
 ฉัน ก็ ต้อง หมุน หา เงิน มา ไซ้ ให้ เขา โดย วิธี ต่าง ๆ จน หมด ทาง ที่ จะ
 คิด ถ้าย เท แล้ว ก็ ยัง หา พ้น หนี้ สิ้น ไม่ จน ฉัน ต้อง วาง มือ หมด
 ความ มานะ ที่ จะ คิด แก่ ไข เยี่ยว ยา ต่อ ไป”

“เธอ, เธอ คิด จะ ไป เสีย จาก ที่ นี หรือ ค่ะ?”

“แน่นอน ไซ้ จะ, จะ ด่าน หน้า อยู่ ต่อ ไป อย่างไร ได้ จำ จะ
 ต้อง ไป คิด อ่าน ทำ มา หา กิน โดย วิธี ใหม่ ให้ ได้ เงิน ทอง มา ได้ ถอน
 ทรัพย์สิน ที่ จำ นวด จำ ของ เขา ไว้, ก็ ให้ กลับ คืน มา จง ได้ ฉัน จะ
 ต้อง บาก หน้า เข้า หา ความ ต่ำ ปรก ยาก แค้น ต้อง ดู กับ หน้า กัด พัน

ท่ามา หากิน อย่าง แร้น แค้น ไป ใหม่ จะ หัก โคน ฝืด เคือง สึก เพียง ไต
ก็ ต้อง พยายาม แกะ ไข จน สิ้น ความ สามารถ มัน เป็น การ จำ เบน แก่ คน ที่
จะ ต้อง ทำ อย่าง นั้น และ ใน การ ที่ จะ แสวง หา ทรัพย์ ต่อ ไป นี้ ก็
เชื่อ มัน อยู่ ว่า ใน หนึ่ง รวด สึก สลัม พัน ก็ จะ ไม่ ไคร่ ได้ ”

“ ดัน มี ความ เสียใจ ” เจ้า หล่อน เอ่ย ขึ้น ตรง ๆ ด้วย สำ เนียง
เหมือน กับ ว่า เขา กับ เจ้า หล่อน ไม่ ใช่ เป็น คน รัก ไคร่ นั้บ ก็ อธิ ท
ษิต เชื้อ ใน กัน แต่ กัน มา แด่ ก่อน เจ้า หล่อน มี ความ เชื่อ ตาม ที่ เขา
วาด เล่า ทุก ประการ แต่ แน่ใจ ว่า ใน เวลานี้ เขา วาด เป็น คน มี ฌ
ณิ ท่วม ตัว แด้ว

เขา วาด ฉวย โอกาส นี้ ไว้ ด้วย ความ ไหว พริบ แด รู้ เท่า ทั้ น เจ้า หล่อน
เขา พยายาม ทำ ให้ มัน ลง ไป ว่า โรซ ผู้ เดียว เท่านั้น จะ เป็น หนึ่ง สามารถ
ทำให้ เขา ด้ รับ ความ สุข สำราญ ใน ชีวิต ของ เขา แต่ เขา ก็ ยัง ไม่
มันใจ ลง ไป ได้ เช่น นั้น คง ยัง รู้ ๆ รอ ๆ อยู่ ไม่ ไคร่ จะ พุด ออก ไป ได้

“ ดัน รู้ แด้ว — โรซ. รู้ — รู้ — รู้ ว่า หล่อน — หล่อน — หล่อน คง
ตกใจ เมื่อ เมื่อ ดัน ได้ บอก เล่า ความ วิบัติ ของ ดัน ให้ หล่อน ฟัง
แต่ — ถึง แม่ ว่า — ดัน — ดัน ไม่ อาจ จะ ทำ อะไร ให้ หล่อน ด้ ออก กั ดั การ
ไป ไถ่ หล่อน — ดัน — ”

เจ้า หล่อน นึก เดา รู้ ถ่วง หน้า ด้ ทั้ น ที่ ว่า เขา กำลัง พยายาม
จะ ขอ ให้ เจ้า หล่อน ไป ตก ระกำ ลำบาก ด้วย กัน กับ เขา หล่อน จึง ไม่

ยอมให้เขาพูดจนจบประโยค

รับ ซึ่งพูดชัดขึ้นกลางคันเสีย

ก่อนว่า

“อย่าคิดเลยล่ะ,” พูดตรง ๆ ออกมา เป็นเชิงบังคับกตาย ๆ
“อย่าคิดว่าดิฉันจะไปด้วย”

การขัดขวางกลางคันของโรซ ปรากฏแน่ชัดว่าโรซปฏิเสธ
ไม่ยอมปฏิบัติตามที่เขาประสงค์เช่นนั้น เป็นเหตุให้เขาขาดรู้สึก
ชดุกชดัก วุ่นวายใจใหญ่ เพราะคำพูดแต่อาการของโรซที่แสดง
ออกมาเป็นเครื่องบาดใจ เขาราวกับมีดโกนอันคมกริบ ทำให้
ความรักและความแค้นผูกขึ้นในสมองเขาพร้อมกันทั้งสองอย่าง

“ทำไมเล่า———ฉันมีอะไร———”

“เธอคิดจะพาฉันไป” เจ้าหัตถ์อนกล่าวเรื่อย ๆ “ฉัน
เป็นแค่เพื่อนของเธอคนหนึ่งเท่านั้น เธอคิดอย่างนี้ ไม่เหมาะ
เลย———”

เจ้าवादอยากจะฟังคำพูดของเจ้าหัตถ์อนอย่างตรง ๆ ว่าหัตถ์อนไม่
เคยชอบพอรักใคร่ในเขาเลย อยากจะใช้คำถามให้หัตถ์อนต้องตอบ
อย่างตรงไปตรงมา ให้ดีที่สุดที่จะหาได้ โดยไม่ให้หัตถ์อนตอบ
อย่างอ้อมค้อมได้ เขาจับมือเจ้าหัตถ์อนกำไว้แน่น จ้องดูดวงตา
ด้วยความพิจารณาหาหลักฐานอย่างลึกซึ้ง แต่ตรงหาคำพูด

“ฉันไม่เคยนึกเลยว่าเราเป็นแค่เพียงเพื่อนกัน” เขากล่าว

“นั่นหัตถ์อน หมายความว่าถึงระหว่างสองเดือนที่แล้วมา ว่า———”

เจ้าหัตถ์มอง มือ ของ เฮาवाद ซึ่ง กำข้อมือ เจ้าหัตถ์ไว้ แน่น
ราว กับ เขา ต้อง การ จะ ควบคุม ตัว เจ้าหัตถ์ไว้ ไม่ให้ ไป จาก บ้านเขา.
ความ รู้สึก เยือกเย็น, ความ เกิดยด กัด, ของ เจ้า หัตถ์ใน เวลา นั้น
กับ ดวงตา อัน ปราศจาก แฉว ของ เจ้าหัตถ์นั้น ก็ดำแดง ออก มา ทัน ที่
ให้เห็น ปรากฏได้ว่า เจ้าหัตถ์ไม่ พอใจใน เฮาवाद แต่ไม่ มี ความ
เป็น มิตรภาพ กับ เฮาवाद เลย เลย แม้ แต่ เพียง เล็ก น้อย จน เฮาवाद
ต้อง ปลดปล่อย มือ ไม่ ปรารถนา จะ แตะ ต้อง อีก ต่อไป

เจ้าหัตถ์รับ ส่วน อกมือ ซึ่ง ทำ ด้วย หนังฟอก แต่ ตรง เข่าหีบ
หมวก ของ เจ้าหัตถ์นั้น ส่วน ด้วย อาหาร รม รมัน

เฮาवादได้ เห็น ความ จริงใจ ของ โรซ อย่าง ชัดเจน แต่ รู้สึก ว่า
การ ทดลอง สำหรับ โรซ เป็น การ เพียง พอ แล้ว, ไม่ ต้อง คิด อ่าน หา
อธิบายให้ เด็ด กัด อะไร ต่อไป อีก เป็น อัน ควร จะ ตัด สายโซ่ แห่ง ความ
ไม่ศรัทธา แต่ สละ ความ รัก ซึ่ง มี ต่อโรซให้ เด็ด ขาด ลง ได้ แต่ นี้ สืบไป

นิสัย ของ เฮาवाद เมื่อได้ ชม รศ อย่าง ประจักษ์ เขา เช่น นี้ แล้ว
ก็ เป็น อัน ไม่ ยาก จะ ใช้ กำลัง ชื่นใจ หรือ อ่อน วน เกิดยด กัดอม อย่างไร
ต่อไป อีก ด้วย ความ ทนงใจ ว่า หญิง ส่วย แต่ น่ารัก ดีกว่า โรซ มี
อยู่ ถมไป

“ดิฉัน ต้องไป” เจ้าหัตถ์นัย ชื่นใน เมื่อ ส่วน อกมือ ส่วนหมวก
เสร็จ แล้ว “ต้อง การ พบ ดิฉัน ละก็— ไทศพัทธ์ บอกไป ก่อน, เธอ
จะ พบ ดิฉัน ได้ ที่ บ้าน”

เมื่อโรซออกจากห้องไปแล้ว ประตูก็ปิดตามเดิม เขาวาด
 ดึง คัน อ่าน หนังสือ มาขอเร่เลี้ยว ซึ่ง คางไว้ นั้น ต่อไป อีก แต่ มี
 กำบัง ย่อน ลง เพราะ ความ เบื่อหน่าย แดกถ่มใจ เขา อ่านไป อย่าง
 คดๆ โดย ปราศจากการ เอาใจใส่ใน ข้อความ พลิกไป พลิก มา จน ทั่ว
 เล่ม ก็ไม่ พบ หน้าใด ที่ จะให้ ความ เพื่อดึงใจ แก่ เขา แต่ ทำลาย
 ความ ถ่มใจ ของ เขา ได้

ส่วนโรซ, ตรงกันข้าม พอออกจาก ประตูบ้าน เขาวาด พัน
 ไป แล้ว มี ความ ยินดี เปน ต้น พัน ที่ ปลัดตัว ห่างจาก เขาวาด ไป เสีย ได้
 เพราะ การ ที่ เจ้าหัดอ่อน คบ ค่ำ กับ เขาวาด ก็ โดย เห็น แก่ ของ ท่านั้น แด
 ทรมณ์ สัมบัติ ของ เขาวาด มากกว่า อย่าง อื่น เจ้าหัดอ่อน ไม่ เคย คิด รัก
 ใคร ใน เขาวาด ด้วย ความ จริงใจ เลย แม้ แต่ เพียง ขณะจิต เดียว

เขาวาด กอนใจใหญ่ แด พดาง พลิก หน้า หนังสือ กลับ ไป กลับ
 มา อยู่ เปน ความ จริง, ตาม ขรรคมดา ย่อม เปน การ ยาก ที่
 ใคร ๆ จะ ได้ พบ ประมุข รักใคร่ ชอบ พอ กับ คน คง ดันที สันนิษฐาน มี ใจ ดี ต่อ คน
 ตาม เดิม ใน เมื่อ คน ตก อับ ยาก จน เดียวนี้, โรซ ก็ได้ คิด
 เห็น เชื้อ มั่น ลง แล้ว ว่า เขา เปน คน มี ฌณฺ์ สัน ท่อม ตัว โรซ จึง
 กล่าว คิด คำน พริ้ว เสธ ความ รักใคร่ ของ เขา เสีย ตรง ๆ แด เขา ก็
 ทราบ ได้ ดี ว่า การ ที่ เจ้าหัดอ่อน พูด บ่าย เบียง อ้อม ค้อม ชัด ขวาง
 ก็ ไม่ใช่ อื่น ไกล เลย เปน เพราะ ชาว อื่น แพร่ หลาย ที่ เขา เปน ผู้นำ ไป
 ลง หนังสือ พมพ นน เอง เปน มูต

บทที่ ๔

เมื่อ เข้ามา คิด ชน มา ถึง ความไม่ สัม ปรารถนา ของ คนใน โธษ
กตบ ฐัก ยินดี ใน ข้อ ที่ เจ้าหัตถ์ ได้ ปฏิเสธ เขา เสีย โดย รวด เร็ว ไม่
ต้อง เสีย เวลา นาน แต่ ลำบาก มาก มาย ทั้ง ฐัก ชม ความ คิด ของ คน
ที่ กระ วัชการ เหมาะ สัม ความ ต้อง การ ด้วย

ต่อ นั้น มา ก็ หวน คิด ถึง นางสาว มารุชา ไป ใหม่ อีก นึก เห็น
ดวงหน้า อัน ชำ่ม ช้อย นวพรรณ รวด กับ ดอก กุหลาบ ของ เจ้าหัตถ์
มา ประดิษฐาน อยู่ เฉพาะ หน้า เขา พร้อม ด้วย ความ สงบ เสงี่ยม แต่
ดวงตา อัน เปน มิตร ภาพ, ฝัก อัน งาม มี สีแดง รวด กับ ชาต แต่
คาง อัน เสงี่ยม เกดียง เกดาง น่ารัก มา ชุ่มชุ่ม เสนอ ความ สวย งาม ยั่ว
ยวน อยู่ ใน จิต ของ เข้ามา

ความจริง นางสาว มารุชา เปน สาว สวย น่ารัก ความ งาม ของ
เจ้าหัตถ์ ไม่น้อย ไป กว่า โธษ เจ้าหัตถ์ มี รูปร่าง สูง ระหง เหว
บาง ร้าง น้อย งาม พร้อม ทุก อริยาบถ จะ พุดจา นง นอน ยืน เดิน คู
งาม ถมุน ถม่อม เปน ที่ ต้อง ใจ แก่ บุรุษ ชาติ ทุกสิ่ง ทุกอย่าง มี และ
แซน เด็ก เรียว อ่อน แ่อน น่ารัก ทั้ง มีความ คิด เข้มแข็ง แดง ใจ
สติ ปัญญา ก็ กว้าง ขวาง รอบ คอบ

เข้ามา ได้ ครอบ อยู่ ตาม ความ คิด เหล่า นั้น ประคิด ประคอง รวม
รวม เหตุผล ต่าง ๆ ที่ เขา ได้ เคย เกี้ยว ข้อง กับ มารุชา ชน พิจารณา โดย

ถกวน กัม ความ รุกข วน อย่าง หนึ่ง ว่า คง แต่ แรก รุกก กณ
มา จน บดิน, มี อะไร หตาย อย่าง ซึ่ง เป็น ความ ดมดัด เกล็ดอบแฝง อยู่
ใน เจ้าหล่อน ทั้ง ใน กิริยา วาจา แด ดวงจิต ไม่ สามารถ ที่จะ ทราบ
ความจริง ได้ เมื่อ เขา คิด มา เพียง นี้ ก็ กลับ ไป คิด ถึง โรช คน
สวย งาม อีก, พยายาม ทำ ความ มั่นใจ ลง ไป ว่า จะ ให้ เป็น อัน
ถึง ที่ สุด เสีย ท, จะ ไม่ นึก ถึง หรือ ผัน ถึง แต่ ไม่ ขอบ พบ ประ อีก เคย
เป็น อันขาด เป็น อัน เด็ด วาง ไม่ คร จิต ไม่ นำ พา ด้วย อีก แทน ค่อย ไป

เมื่อ ได้ ขจัด ความ รุก ใน โรช ให้ อัน ทราน สัญ ฐาน ไป ได้ แล้ว ก็
ดำนก ขน มา ว่า แท้จริง, เขา ได้ มี ความ ปฏิพัทธ รุก ใ คร นาง ดำ
มารชา คง แต่ พบ กับ เจ้าหล่อน ครั้น แรก มา แล้ว แต่ เจ้าหล่อน ก็ ได้
ตอบ แทน เขา ด้วย ถักขณาการ อัน เป็น ผล แห่ง ไม่ คร จิต พอ สัม นำ สัม
เนอ กัน เต็ม อ มา

ทันใด นั้น กระดัง ไทร ศัพท์ ใน หอง ดัง ขน, เข้า วาด ก็ ถูก ไป
หยิบ หู ไทร ศัพท์ ที่ นั้น

“เข้า วาด, ดิน ใด ยาน จิต หมาย ของ เธอ เดียว นเอง แล ---”
มารชา พุด มา ทาง ไทร ศัพท์ คาง อยู่ เพียง นี้ หยุต หนึ่ง ตรอง หา คำ พุด
ค่อย ไป อีก

“จ๊ะ,” เข้า วาด ตอบ ด้วย ความ ตั้งใจ จะ ตัด เคียง ให้ เห็น ว่า คำ
พุด คำ เดียว ของ เขา นี้ ได้ หลุด ออก ไป จาก ปาก ด้วย บุชา รัก ใ คร ใน
เจ้าหล่อน โดย บัณฑิต

“เนื่องจาก ที่ได้ทราบข่าวใน หนังสือพิมพ์ เมื่อเช้านี้ ดิฉัน อยาก
จะมา เยี่ยม เธอ เหมือนกัน เพื่อจะได้ ถาม อะไร บาง อย่าง เกี่ยวกับ
เรื่อง นั้น ว่า เป็น อย่างไร แน่ แต่ เป็น ความ สุกใจ จริงใจ ของ ดิฉัน
ที่ ช่วงนี้ มี เวลา เต็ม เต็ม ใน วันนี้ เธอ คง ทราบ แล้ว, ทราบ แล้ว
ไม่ใช่ หรือ ค่ะ?”

เธอ วาด เขาใจ ได้ดี ว่า ผู้พูด มี น้ำใจ อย่างไร ต่อ เธอ จึง
ใช้ คำ นวน เป็น ทำนอง เช่นนี้ ต่อ เธอ เธอ พูด อะไร อ้อม แอ้ม อยู่ ใน
คอ ไป ตาม ทาง ไตรศัฟท์ สอง สาม คำ แล้ว ก็ ยก หู ไตรศัฟท์ ขึ้น แขว่น
เด็ก พูด จา ได้ ตอบ อะไร ต่อ ไป อีก

คำพูด เพียง สอง สาม คำ สั้น ๆ ของ สัตว์ เช่นนี้ ย่อม เป็น แสง
สว่าง อบอุ่น ๆ ให้ความ ปรากฏ แก่ เขา เห็น ได้ ราง ๆ อด อัน ชื่น ชม ภาย
ในใจ ของ สัตว์ ย่อม ทำให้ บรู้ ทราบ หรือ นึก ได้ โดย ง่าย เพราะ
ความ อ่อน แอ ประจำ อยู่ ใน สัตว์ เหล่า นั้นเอง ขยาย ความ ในใจ ออก
มาให้ เห็น ว่า คน พอใจ หรือ ไม่ พอใจ อย่างไร หดก ก็ มี อยู่ ว่า คง จิต
ย่อม เป็น ประชาน เมื่อ จิต คิด อย่างไร ภาย แล วา จา ย่อม เกิด อนไหว
จำ แดง ผด ออก มา ปรากฏ อย่าง นั้น สำหรับ ผู้รู้ สติ ความ รัก มา แล้ว
อย่าง เธอ วาด จึง รู้ สึก มุด ราก ได้ทันที ผู้ที่มี ท้อง แท้ อยู่ ใน
มือ ย่อม เป็น ประโยชน์ ให้ สามารถ พิจารณา สอด ส่อง เทียบ เคียง ให้

รู้จัก ลักษณะ ของ เข้ม ซึ่ง มี มา เหนาะ หน้า ได้ คนใด เข้าหาคนผู้เป็น
เจ้า ของ ความ รัก อัน บริสุทธิ์ แท้ อยู่ ก่อน หัน ภาย ใน ดวง ใจ ของ ตน เอง
อยู่ แล้ว ก็ ย่อม สามารถ ดำรง วัตร ศึกษนาการ แห่ง ความ รัก เข้ม ได้
โดยง่าย ใน เมื่อ ขจัด ความ ดำเอียง อัน เป็น ฝ้า ออก เสีย แต่
อาศัย ความ เกียว ของ สนิท สัมม ที่ เคย มี ต่อ กัน มา แล้ว เป็น เครื่อง เทียบ
เคียง ใน ขณะ นี้ เข้าหาคน ผู้ รัก ยาก ร้อง อุตรรณ คือ ผู้ ศักดิ์สิทธิ์ แห่ง
ความ ยุติธรรม เพื่อ ขอให้ พิจารณา ความ ผิด ชอบ ของ เหล่า ผู้ใด
ที่ ทำ ความ ชั่ว ใจ ให้ แก่ เขา เป็น อย่าง ยิ่ง

โรซ, แม่สาวสวยที่สุด แต่ มาริชา แม่สาว น่ารัก น่าเอ็นดู
อนิจจา! แม่ คน เดิม ไป ด้วย ความ รัก เข้ม, ความ รัก อัน ไร้ ค่า, เป็น
เครื่อง ห่อหุ้ม หัวใจ แม่ คน สวย แต่ รูป เพียง แต่ ถูก ทด ตอง
ด้วย การ ทอง ใจ หน่อย เดียว ก็ ทำลาย กิเลส ของ ตน เสีย หด่อนไม่
ใช้ ผู้ ที่ รัก เข้าหาคน เพมเบอร์ตัน โดย สุจริต ด้วย น้ำ ใจ จริง เงิน เท่า
นั้น เป็น ที่ รัก ของ หด่อน แต่ หด่อน เป็น แต่ เพียง คน รัก ของ เงิน ก้อน
ใหญ่ ซึ่ง เข้าหาคน เพมเบอร์ตัน ถือ สิทธิ์ ไว้ เขียว เกะะ หด่อน ความ
ขี้ม, ความ หัวเราะ, ความ ขมขื่น ขมขื่น, ของ เจ้า หด่อน จง ไป
ดำรง ที่อื่น เกิด ไป ดวง โลก อื่น เกิด มารยาธ ไทย ตั้ง ร้อย พัน
แปด ประการ ของ หด่อน จง ไกล ร้อย โยชน์ พัน โยชน์

ความมั่นใจอันเนื่องมาจากที่ได้รู้รสชาติมาจากแม่สาวสวย
ทั้งสอง ทำให้เขาอดอยู่กัด สดวก ขาด รอน คดอดไปจน นางสาว ชาร์
ดอต เตี้ย ด้วย เขาไม่เชื่อเลยว่าจะมีสัตว์คนใด วิวาท กับ เขา ด้วย
ความรักอัน บริสุทธิ์ ใน สมัย ซึ่งเขา ดำรง ตน เป็นคน อนาถา อยู่ เช่นนี้
เขาวาด ขว้าง หนังสือ ที่ อ่าน ค้าง ลงไป ยัง พื้น โดย เต็ม แรง แด
สุด ตก ผลุน ไม่ เป็น ปกติ สุข ความ คิด จึง วุ่น อยู่ใน สมอ ง ราว
กับ คน วิกลจริต พยายาม กระทำ ความ เห็น ของ ตน ให้ ดำเนิน ไป ตาม
วิถีใหม่ ซึ่ง คิด ว่า จะ ถูก ตรง สัตว์ ทุก คน เป็น ผู้มี ใจดำ อ้ามะหิด
ชั่วร้าย เห็น เงิน เป็น สัตว์นะ เตี้ย ๆ ทั้ง นั้น ซึ่ง คน ขรรพดา เห็น เป็น ของ
กตาง ๆ เท่านั้น

เขา พัง ได้ ด้าน ก ขน มา ณ บดิน เอง ว่า การ ที่ เขา เคย เชื่อ ตน
ว่าเป็น ผู้มี รูปโฉม อันงาม มี ความ ฉลาด ไหว พริบ แด ความ ซื่อ
สัตย์ สุจริต ประพฤติ อยู่ใน ท่านอง คดอง ขรรพ ซึ่ง หมิง จะ ต้อง
พอใจใน เขา ความ เชื่อ เหล่านี้ เขา รู้ ดี ว่า เป็น ความ เชื่อ อัน ผิด
อย่างแรง ซึ่ง ทรมาน เขา ให้ ได้ รับ ความ ซอกซำใจ เห็น ปาน ดังนี้

การ ผลุน ตก ผลุน ไม่ เป็น สม ประพฤติ ก็ ด้วย เหตุ ที่ เขา รู้ ดี
เมื่อ หน่าย ใน ชีวิต ของ ตน แด พยายาม ผัน ความ เห็น ของ ตน คิด
คำน ค่อ คิด ที่ เคย เคย ได้ ใน ข้อ ที่ ว่า มนุษย์ มีความ สุข เพราะ ความ รัก
นั้น เตี้ย แด พยายาม กำจัด ความ คิด ความ เชื่อ อัน เข้าใจ ว่า ผิด แด

เป็นเหตุให้ความเดือดร้อนใจมาให้เขาเหล่านั้น ให้ตามสัญญา
 นั้นเข้าไปจากสมองอย่างเด็ดขาด แต่เป็นของยากมากสำหรับ
 เขา พยายามฝืนใจจะให้ความคิดเป็นไปตามทางที่ถูกต้อง พยายาม
 ฝืนเท่าไร ความคิดความเชื่อซึ่งตนต้องการสละเหล่านั้นก็กลับ
 เข้ามาสู่สมองอีก ไม่รู้หมดรู้สิ้นได้ ในที่สุดก็แค้นหัวเราะ
 ออกมา เป็นการหัวเราะอย่างแห้ง ประกอบด้วยความหึงหวงตัว
 พร้อมทั้งความจำนึกรว่าใจเขอะไม่มีปัญญา แลหมั่นประมาท

ตนเอง

ทันใดนั้น ชูโต ยิ้มจนแก้มจะแตกอีกครั้งหนึ่ง พลางเปิด
 ประตูให้นางสาวซารัตอดเข้ามา เจ้าหัตถอนเดินตรงเข้ามาอย่าง
 รวดเร็ว ยื่นมือให้สาวาดจับ ซึ่งสาวาดรับประสานมือกับเจ้า
 หัตถอนโดยเสียไม่ได้ แต่ภายในวินาทีเดียวก็กลับรู้สึกประหลาดใจ
 ที่มือเจ้าหัตถอนจับมือเขาไว้นั้น ซึ่งสื่อให้เห็นว่าความรักใคร่
 ของเจ้าหัตถอนคงมีอยู่ตามปกติ

ความอยากรู้และการที่ไม่คิดหวังประโยชน์อย่างใดอีก โดย
 เช็ดเหงาจากโรซแต่มารชามาแล้ว ได้เข้าไปประจันบานกัน
 ในที่สุดก็เปลี่ยนเป็นความพอใจ
 สมองของเขาอย่างยกใหญ่ ในที่สุดก็เปลี่ยนเป็นความพอใจ
 ค่อย ๆ บังเกิดทิวสน ๆ มืออันเรียวเล็กอ่อนนุ่มนุ่มต่อ
 ความสัมผัสในเวลาที่เขาจับประสานอยู่ เป็นสื่อให้ความรู้สึก
 อย่างหนึ่งแทนเข้าด้วยกัน โดยรวดเร็วดุจกระแสไฟฟ้าซึ่งแทนไปตาม

ด้วย อัน มีความ ต้าน น้อย เป็น เหตุ ให้ เขา มี ความ ประ หาดใจ แต่ ดีใจ
ระคน กัน จน ยาก ที่ จะ พิจารณา ให้ ถูก ตรง ได้

ชาร์ลอตต์ พังดู ตา เข้า วาด ด้วย ความ บูชา นับถือ ประกอบ ด้วย
ความ ประหม่า แต่ ตั้ง เกิด เห็น ได้ ว่า มี ความ ชอบ พอ จับใจ
ถึง ช่าง ผสม ชุ่ย ด้วย อิริยาบถ ของ เจ้าหล่อน ขณะ นี้ เป็น ที่ แสดง
แทน คำ พูด ให้ เห็น ความ จริงใจ ได้ เด่นชัด ดี พอ ที่ เข้า วาด จะ ถู
เอา โอกาส นี้ ทำ ความ ตก ลง ใน การ วิเคราะห์ ได้ สัม ปราดณา แต่ อาจ
เกิน ไป กว่า ที่ เข้า วาด คาด คะเนไว้ ใน ชัน เดิม เสีย อีก ความ นิยม
ชม ชื่น ของ เจ้าหล่อน มิได้ เป็น ของ แท้ๆ ปลดอม เพื่อ เป็น มารยา หรือ
เพื่อ ฉ้อ เข้า วาด เลย ริม ฝีปาก ของ เจ้าหล่อน ก็ แสดง อยู่ ว่า เต็ม
ใจ จะ ได้ ตอบ ถ้อย คำ ของ เขา ไม่ว่า ด้วย เรื่องใด ๆ

ขณะ นี้ แหะ ความ รู้สึก พอใจ แต่ สัม ประสงค์ ได้ เข้า ไป ถึง อยู่ ใน
เข้า วาด อย่าง เต็ม เบี่ยม เขา ได้ พบ ความ รัก ซึ่ง เข้าใจ ว่า แท้จริง
ปรากฏ อยู่ เฉพาะ หน้า ด้วย จักษุ ของ เขาเอง แต่ ภาพ ที่ ได้ เห็น นั้น
กำลัง ดูนั้ ความ รัก เข้า ไป มั่ง แน่น อยู่ ในใจ ทำให้ เขา สัม ความ
ไม่ สำเร็จ สัม ประสงค์ ตาม ที่ ได้ ประสงค์ มา แล้ว เสีย ได้ สั้น ทั้ง เด็ก
ล้ม กระจาย ความ หื่น ประมาท ตนเอง พดาง ค่อย ๆ ครอบ ด้วย อากาศ
ชุ่มชื้น ครอบ ถึง ข้อ ลำคัม ที่ ประสงค์ จะ พุด กับ ชาร์ลอตต์ ว่า

จะใช้ถ้อยคำอย่างไรดี พร้อม กับ อาหาร ที่ ค่อย บรรจง จูบ เจ้าหัดนอน
 เตี้ย ฟอด หนึ่ง ด้วย ความ ยินดี อย่าง ดัง ซึ่ง อย่าง ที่ คู่ แข่งขัน
 มัก จะ ได้รับ ขณะ อยู่ ใน ฐานะ แด่ กาล ซึ่ง ฝ่าย ตน กำลัง ได้ เปรี๊ยะ
 แด เห็น ชงชัย อยู่ โดด มือ แด่ ฉนวน

“โอ!” ชาร์ลอตต์ พุด ขึ้น เมื่อ เวลา ได้ ดัง ไป แล้ว ต้อง
 ดำเนินมาที่ “โอ!”

“ยัง จะ ขอ อีก ครั้ง” เจ้าวาท พุด เป็น เสียง อ่อน วอน, นี่เป็น
 การ จูบ ครั้ง แรก ที่ เขา ได้ กระทำ แก่ เจ้าหัดนอน แต่ คง ใจ ว่า ยัง จะ ทำ เช่น
 นั้น แก่ หัดนอน อีก หลาย ดิบ ครั้ง จน ไม่ สามารถ จะ คำนวณ ให้ รู้ ดัง
 หน้าได้ พดาง เอน ตัว พิง กับ เจ้าหัดนอน ด้วย ความ อ่อน
 เพื่อย เพราะ ใจ

“ชาร์ลอตต์ จ๋า” เขา พุด ขึ้น “หัดนอน จะ แต่ง งาน กับ ฉัน
 ไหม?”

คำถาม นี้ กระทำให้ เจ้าหัดนอน รี ๆ ราว ๆ อยู่ หลาย วินาที เพื่อ
 ตรวจสอบ ว่า จะ ตอบ อย่างไร ดี

“เธอ เป็น อย่างไร บ้าง คะ ถ้า ดิฉัน จะ ตอบ ปฏิเสธ?” เจ้า
 หัดนอน ถาม โดย ซื่อ แต่ รู้สึก กระตาค อาย

เขา จูบ เจ้าหัดนอน อีก ครั้ง หนึ่ง เป็น คำรบ ต้อง แล้ว จึง ตอบ
 คำถาม ของ เจ้าหัดนอน

“ฉัน คิด ว่า คง ตาย เป็น แน” เขา พุด ด้วย เสียง อัน ตัน แด่ เติม
จำนวน การ จับ ขัน อีก เป็น คำรบ ด้าม “จริง ๆ นะ จ๊ะ, ยอด รัก.
ฉัน รู้ แน่ ว่า ฉัน คง ตาย เป็น มั่นคง ถ้า หล่อน ปฏิเสธ”

เจ้าหล่อน ทาง แขน ทั้งสอง เข้า สวม กอด เข้า จอด ด้วย ความ รัก อัน
แรงกล้า โดย ปราศ จาก ความ กระดาก อาย

“จริง ๆ นะ คะ”

ทันใด ความ คิดอัน สยด สยอง ระคน กับ ความ เกิดยด แด่ ความ กัด
ไต่ จึง เข้า มา สู่ สมอง เขา จอด เป็น หึง ที่ เขา คง ประสงค์
ด้วย ความ พอใจ, หึง คน เดียว นี้ เท่านั้น ที่ เขา ปราศ นาม มี ชีวิต อยู่
ต่อไป หึง ผู้นี้ แหะ ที่ เขา ไม่ ต้อง การ ให้ คด ห้าง ไป จาก เขา
แต่ เห็น ว่า เจ้าหล่อน ผู้ เดียว เท่านั้น ใน โลก นี้ ที่ ไม่ ถือ เอา ความ มั่ง
มี หรือ ยาก จน ของ เขา เป็น ใหญ่ ซึ่ง เป็น ที่ ถูกใจ เขา มาก แต่
เป็น สิ่ง ที่ เขา แสวง หา มา ด้วย ความ เบื่อหน่าย จน รู้สึก ตัน หวัง ความ
คิด เหล่านี้ แหะ ทำให้ เขา คง ใจ ชื่น โดย บัจจุบัน ทันใดนั้น คง ใจ จะ ทำ
การ วิวาท กับ เจ้าหล่อน ให้ เร็ว ที่ สุด ที่ จะ เร็ว ได้

ก่อน ที่ เจ้าหล่อน จับ มือ กับ เขา เมื่อ แรก เข้า มา ใน ห้อง ความ
คิด ของ เขา จอด ยัง ตรอง อยู่ ว่า จะ คง ตน เป็น คน โดด ปราศ จาก เจ้า
หล่อน เป็น คู่ ร่วม ชีวิต แต่ ไม่ ยาก จะ เกี่ยว ข้อง กับ ผู้ หึง คน ไต
อีก ต่อไป เลย การ แสวง หา ความ ชั่วใจ, ความ น่า หวาด กัด

เป็นการที่เขาสาปไม่ปรารถนา จะพบเห็นอีกต่อไป โดยหมดความ
เชื่อว่า เป็นสิ่งอาจุ่มอยู่ในโลกนี้ เป็นสิ่งที่เขาจะแสวงหาพบปะ
ไม่ได้ตามประสงค์ของเขา ความคิดนี้ทำให้เขาคิดจะถอนมือของ
เขาออกจากมือเจ้าหัดอน ซึ่งจับยึดไว้แน่นนั้นเสีย โดยปราศ
จากการนำพา สำหรับ ถนอม มรรยาที่ติดในขณะจิตหนึ่งเหมือนกัน
ทั้งคิดจะเดินหนีห่างออกไปให้ไกลเจ้าหัดอนด้วย แต่ก็หาสามารถ
จะทำได้ไป เช่นคิดนั้นได้ไม่

ต่อมา ครึ่งที่สอง ก็คือ ขณะซาว์ตอดนั่งลงบนเก้าอี้ ซึ่งเขา
ยกไปให้เจ้าหัดอน ได้มีการประสับตาเพ่งดูกัน ด้วยความคิดอัน
ลึกซึ้ง เป็นที่น่าจับใจนัก ไฟฟ้าบวกแต่ไฟฟ้าลบ ระหว่างดวงตา
ทั้งสอง กำลังทำความเสื่อมสภาคต่อกัน แดกัน หรือ นัยหนึ่งด้วย
อำนาจแห่งดวงจิตของฝ่ายหนึ่งส่งกำลังไปถึงกับอันแรงกล้าไปยังอีก
ฝ่ายหนึ่งที่อ่อนแอกว่านั่นเอง กระทำให้ความคิดเหววาคเปลี่ยน
แปลงจากความไม่รัก เป็นรักได้อย่างรวดเร็ว

ต่อมา อีกสักครู่หนึ่ง ขณะที่เจ้าหัดอนกำลังลึบตลับ
อยู่ในเสื้อคลุมของเขา เหววาคก็เอ่ยปัญหาสำคัญที่เขาตั้งใจ
อยู่นั้นขึ้น

“หัดอนจะแต่งงานกับฉันโดยเร็วไหมล่ะ? ในวันนี้แหละล่ะ”

“แต่—แต่ดิฉันยังเกรงอยู่ค่ะ, เกรง—เกรงว่า—ถ้า—”

ทั้งต้องแขนของเขาวาดก็เข้าสวมกอดเจ้าหล่อนไว้แนบชิดกับอก ความดีมีผลกระทำให้รู้สึกเฉยๆ แปลบเข้าไปภายในดวงจิต แต่พร้อมไปด้วยความพยายามโดยเต็มสามารถที่จะให้เจ้าหล่อนได้กลับมาเป็นของเขาเสียแต่เวลานี้ไป

“รับคำสั่งค่ะ! รับว่าจะแต่งงานกับฉัน รับเสียสิ”

เขาถอนวอนด้วยความร้อนใจอย่างแรงกล้า ด้วยอาการอันซาร์ตลอดไม่สามารถจะปราศจากความสงสัย แต่ตัดสินใจไม่ครีไพบได้โดย

เจ้าหล่อนตอบ “คะ”

เขาวาดจับข้อมือเจ้าหล่อนโดยเต็มแรง ด้วยความยินดีอย่างเต็มพิน จมมือเจ้าหล่อนเข้าเขี้ยวปรากฏอยู่นานต่อมาถึง ๗ วันยังไม่ปล่อยมือ ทั้งต้องฝายต่างส่งเบญญอยู่ด้วยความรักอันสุดคิม ลึกครึ้นเขาวาดก็ชวนเจ้าหล่อนออกจากห้องไปขึ้นลิฟท์ที่ชั้นบนเพื่อลงจากตึกไปที่ถนนข้างล่าง ข้อมืออันแข็งแรงราวกับเหล็กจับข้อมือเจ้าหล่อนไว้นั่น ราวกับจะให้ติดคอเป็นแท่งเดียวกัน เขาพาเจ้าหล่อนเดินไปตามถนน, เดินพดางร้องเพลงพดาง แดงก็หยุดร้อง กลับหัวเราะออกมาด้วยความยินดี

แด้วก็จับ จับ แด้วก็กอด แด้วก็ร้องเพลง ซ้ำๆ ซากๆ ไปดังนี้
ตลอดทาง ในเวลาที่ปลอดภัยผู้คน

เขาทั้งสองต่างยึดสัญญาไว้มัน แดพากันไปจุดธูปเบียร์
ปนตำมกรรยา ทำตฤติตามแบบธรรมเนียมอย่างเงียบๆ เสร็จ
ไปในกาดวันนั้นเอง

เขาทั้งสองจะอยู่กินปรองดองด้วยกัน เป็นปกติสุขต่อไปหรือไม่ ?

บทที่ ๕

เมื่อได้ทำการวิวาทตามตฤติธรรมเนียมอย่างเงียบๆ แด้ว,
ความเพ็ดพิเด็น, ความศุขตำม, ตำบายกาย, ตำบายใจ ความดีใจ,
ได้ประดังกันขึ้นมาอย่างพร้อมเพรียง มีแก่นายเฮาวดเพมเบอร์ตัน
ผู้เป็นเจ้าบ่าว ขณะที่พาเจ้าสาวคือนางซาวด์อดเพมเบอร์ตัน ออก
จากสถานที่ทำการวิวาทหมงคล มีความโปร่งออกโปร่งใจ ราว
กับทหารผู้กล้าหาญกลับจากราชการสงครามมาพร้อมด้วยชัยชนะ
แต่รางวัลด้วยความเหน็ดเหนื่อยนั้น

เจ้าบ่าวได้พาเจ้าสาวไปยังสำนักงานหนังสือพิมพ์มอร์นิงยูนิเวอร์ซัล
เพื่อพบกับท่านบรรณาธิการ, แดจ่ายเงินค่าลงประกาศตาม
การของเขาที่แด้วมา

“ฉัน อยาก จะ บอกให้ท่าน ทราบ เสีย ด้วย” เข้าวาด พุด ชื่น
เมื่อ พบ กับ บรรณาธิการ แล้ว “ขอ ความ ที่ ฉัน ตั้ง มา ขอให้ นำ
ลงใน หนังสือ พิมพ์ ของ ท่าน นั้น เป็น ข่าว เท็จ ทั้งสิ้น”

“โอ! อย่าง นั้น ดอก หรือ ค่ะ?” ชาร์ลอตต์ ชิงถาม ด้วย
ความ ประหลาดใจ เพราะ ไม่เคย นึก ว่า เข้าวาด จะมี ความ เท็จ
อะไร อยู่ใน ตัว ทั้ง ไม่ทราบ ข่าว นั้น แต่ ไม่มี ส่วน ได้ ส่วน เสีย กับ ข่าว น
มา แต่ ก่อน ด้วย

“จ๊ะ, ฉัน ต้องการ ใช้ เงิน ค่า ลง ประกาศ ข่าว แซก ใน หนังสือ
พิมพ์ ให้ แล้ว ใจ ไป เสีย ดัก หน่อย ฉัน ไม่ ได้ ทำ การ ขอ ขยาย นามัน เจอร์
เทอร์ เรด เลย ข้อความ ใน ข่าว นั้น ทั้งหมด มัน เป็น ของ ----”

“เธอ พุด ว่า กระไร ค่ะ? เธอ รัก ของ ดิฉัน” ชาร์ลอตต์
อ้าปาก ค้าง จ้อง ตา เพ่ง ดู ดวง หน้า ดำมืด ด้วย อาการ รวากับ เด็ก
ทารก ตาม ตั้ง ที่ ตน ไม่ เคย ด้ เห็น ด้วย ความ อยาก ด้ แตะ พิศวง ต่อ บิดา
บังเกิด เกด้า ของ ตน “ดิฉัน ไม่ เข้าใจ ว่า ความ จริง เป็น อย่างไร กัน”

“ห่อ่อน อย่า ---- อย่า ---- อย่า เลย” เข้าวาด พุด พลาด
ถอน ใจ ใหญ่ “ห่อ่อน ไม่ ได้ ดู หนังสือ พิมพ์ มอร์ นิง ยูนีเวอร์ซัล
หรือ จ๊ะ? ห่อ่อน ไม่ ได้ อ่าน ข้อ ความ ตอน หนังสือ ชิง ลง ใน นน หรือ
จ๊ะ? ใน ตอน ข่าว เบ็ดเตล็ด ข้าง ท้าย ที่ ฉัน ได้นำ ----”

“เปิดตา, ดิฉันไม่ได้อ่านหนังสือ ผมพอเมื่อเช้านี้หรอกค่ะ
เจ้าหล่อนรู้สึกอีกอ่อนช้อยกับ ด้วยเห็นเจ้าวาดมีอาการอันแปลก
“จูบ ดิฉันซะคะ, ตามที่รักของดิฉัน”

เมื่อซ่มจิตไว้เพื่อมิให้เกิดความขัดข้องเสียใจได้เป็นปกติ
แล้ว เขาก็จูบเจ้าหล่อน ด้วยความรู้สึกว่าเขาได้หลวมตัวเข้าไป
ไปลึกเสียแล้ว ที่ขาดการพิสูจน์ความรู้สึกของชาร์ลอตตามาก่อน
ไว้เสียก่อน วิธีการที่คิดไว้ โดยประสงค์จะลงแผ่นของเขาก็
เป็นอันไร้ประโยชน์สำหรับชาร์ลอต เจ้าวาดคงตกอยู่ในฐานะ
พิศวงสงสัยไม่ทราบตระหนักอยู่นั่นเอง ว่าชาร์ลอตได้ฉ้อโกงกับ
เขา เพราะชาร์ลอตรักชอบในตัวเขา หรือรักเพราะเขาเป็นเจ้าของ
ทรัพย์สินมรดกอันมากมายกันอย่างไร.

คำแต่งภาษิต

๑ สัตว์ดีแม่มึง
ดีเพื่อภรรยาคดี
ผิดดีเพิ่มผิดชั่ว
ต้องพัวพันพรหม

หมายทั่ว
เด่นพร้อม
สุขโสดก็ เสริมเคย
นอบท้าวสร้างสร้าง ด้วยฤๅ ? ข

นายแซ่ เศรษฐีบุตร รวบรวม.

ธนาคาร สำหรับ สัตว์ เพศ มี อยู่ ที่ จังหวัด พิลาเตดเพีย ใน สห ปาณ
รัฐ อเมริกา ธนาคาร นั้น นอกจาก ยอม รับ กระทำ กิจ ชุระ ของ การ ธนาคาร
การ เนิภาะ แต่ สัตว์ เท่านั้น แล้ว ผู้จัดการ ตลอดจน เลี้ยงน พนังงาน
ล้วน แต่ เปน เพศ สัตว์ ทั้งสิ้น

เมื่อ จะ นำ ศพ ชนชาติ แดดยะวัย ลง ผัง มี ประเพณี ชย อย่าง ๑
ที่จะ ตะเวน เลี้ยงไม่ได้ คือ ต้อง รวบรวม ยารักษาโรค บุคคล ที่ตายนั้น
ผัง ลง พร้อมกับ ศพ ด้วย

รัฐบาล อังกฤษ ต้อง เสีย เงิน ค่าใช้ จ่าย ในการ คอย คุม นโปเลียน
โบนะปาร์ต ที่ เกาะ เซนต์ เฮติ นา เปน จำนวน เงิน ประมาณ ปีละ ๔๐๐,๐๐๐ ปอนด์

พนักงาน ไทโรศัพท์ ของ ประเทศ อียิปต์ จำเปน จะ ต้อง รู้ ภาษา อย่าง
น้อย ถึง ๕ ภาษา คือ อังกฤษ, ฝรั่งเศส, อิตาลี, กรีก, แดอาหรับ

ของ แปลก ประหลาด ที่สุด ซึ่ง นำ มา แต่ง ใน คราว งาน นักชก ถูก ญ
ประจำ บัณ กรุง ปาร์ต ใน คราว ที่ แล มา นี้ ก็ คือ หนังสือ พม พ ข้อ
เดอ เอโค มี ขนาด กว้าง ๑๕ ฟุต แล ยาว ๑๘ ฟุต หรือ จะ นับ ว่า
หนังสือ พม พ ฉบับ นี้ มี ขนาด ใหญ่ โค ที่ สุด ใน โลก ฉบับ ๓ ก็ ได้

ช่าง ไฟฟ้า ชาว ฝรั่งเศส คน ๑ คิด เครื่อง ช่วย ให้ นอน หลับ แล หลับ
อย่าง สบาย นาน ๆ ได้ โดย วิธ ส่ง กระแส ไฟฟ้า ให้ แล่น ไป ทัว ร่าง กาย
เวลา จะ ใช้ เครื่อง นี้ ให้ เอา สาย สอด ผูก แบท เคอร์ เต็ก ๆ ติด ไว้ กับ ข้อมือ.
กล่าว กัน ว่า กระแส ไฟฟ้า นี้ จะ ทำ ให้ ความ รู้สึก ค่อย ๆ น้อย ไป แล ภาย ใน
ไม่ ช้า ก็ จะ หลับ ได้ อย่าง สนิท

ข้าราชการ แด พนักงาน ที่ รับ ราช การ อยู่ ใน กรม และ กระทรวง
ต่าง ๆ ของ รัฐบาล อังกฤษ เมื่อ วันที่ ๑ เมษายน พ. ศ. นี้ มี อยู่ ถึง
๓๖๖,๘๘๔ คน ใน จำนวน นี้ เปน เพศ หญิง เสีย ๓๐๗,๐๖๘ คน

ขณะที่ ด็อกเตอร์ ธารด์ เกอร์ โดย สำน มา ใน เรือ โอติม บัก ของ บริษัท
ไวท์ สเตอร์ ด็อกเตอร์ ธารด์ เกอร์ ได้ แล่น หมาย รุก กับ ผู้ โดย สำน ๓ คน
อีก ฝ่าย ๑ ที่ อยู่ ใน เรือ แอด เวีย ดิก โดย ทาง วิทย์ ไทโร เดซ ซึ่ง ต่าง ฝ่าย
ต่าง ไม่ เห็น กระดาน แด ตัว หมาย รุก เลย เปน แด บอก แท้ ให้ เดิน เท่านั้น

ขณะที่ เรือ บิน วัคน โดย สำน ไป มา ระหว่าง กรุง ดอนดอน กับ กรุง
ปาร์ต กำลัง บิน อยู่ กลาง อากาศ นั้น แม่ ไก่ ตัว ๑ ที่ ถูก นำ มา ใน เรือ บิน
ถ้าน ใช้ ออก มา ๒ ฟอง ซึ่ง ควร จะ นับ ว่า เปน ใช้ ฟอง ประหลาด ได้

เมื่อคราวงานนักขัตฤกษ์ประจำปี ณ กรุงลอนดอนที่แล้วมานี้
บริษัทนาฬิกาอดแฮมได้นำนาฬิกาพกประหลาดแต่เรือนใหญ่ที่สุดมา
แสดงเรือน ๑ นาฬิกาพกนี้หน้าปัดกว้าง ๑๗ นิ้ว วัดโดยรอบยาว
๕๓ นิ้ว และต้องใช้แรงไฟฟ้าคอยระวังให้ถานทุก ๆ ๒๐ นาที เพื่อ
ให้ถานซึ่งมีน้ำหนักถึง ๑ ยันเดรเดเวทนอนอยู่ได้ ๒๔ ชั่วโมง เจ้าของ
ตัวราคา ๑๕๐๐ ปอนด์

ในปี ค.ศ. ๑๘๒๓ ประเทศอังกฤษจะจัดให้มีการแสดงพิพิธ
ภัณฑ์ชื่อว่าบริติชเอนไซครีเอทีฟซึ่งที่เวสต์บัตปาร์ค กระบ
ประมาณค่าใช้จ่ายในการนี้ถึง ๓๐๐,๐๐๐ ปอนด์ ปรีนซ์ออฟเวส จะ
ได้ทรงเป็นนายกแห่งการแสดงผลงานนี้

ผมของคนเราคิดเฉยๆ จะออกชนในเคอนหนึ่งตั้งแต่ครั้งนวก
๑ นิ้ว และจะออกงามที่สุดในอายุระหว่าง ๑๕ ถึง ๓๐ ปี พอพ้นอายุ
๕๐ ไปแล้ว จะออกถนอยลงทุกที

เวลานี้ได้มีการแลกเปลี่ยนลูกกันเลี้ยงในระหว่างชาวอังกฤษ
และฝรั่งเศส วรชนมีผู้นิยมมาก ผลของการทำเช่นนั้นกล่าวกันว่า
เป็นคุณประโยชน์อย่างยิ่ง เด็กอาจจะรู้ภาษาได้ดีกว่าส่งไปเข้า
โรงเรียนเมื่อโตขึ้นแล้ว แต่ค่าใช้จ่ายก็ตดงมาก ทั้งกระทำให้
ความสัมพันธ์ในระหว่างชนทั้ง ๒ ชาตินี้สนิทสนมต่อกันยิ่งขึ้นอีกด้วย

กฎข้อบังคับให้ชายที่มียศเกินกว่า ๒๕ ปีขึ้นไปมียศบรรดาศักดิ์ทุกคน
ได้วางเส้นในที่ประชุมสภาปาดเมนต์แห่งประเทศตุรกีแล้ว มีขอ
ความตั้งแปลดังนี้

ผู้ที่ชดชชนจะต้องถูกปรับให้ตัดเงินรายได้เสีย ๑ ใน ๕ ส่วน แล้ว
นำเงินรายนี้ไปเข้าบัญชีเก็บไว้สำหรับใช้จ่ายอุดหนุนผู้ที่ยากจนซึ่ง
ต้องถูกบังคับให้มียศบรรดาศักดิ์ ข้าราชการที่มีอายุสูง ถ้าไม่มีบรรดาศักดิ์
แต่งงานใหม่ก็จะต้องถูกพักราชการ กับรัฐบาลจะยอมยกที่ดิน
และยอมให้คู่สามีภรรยาคนยากจน ซึ่งต้องแต่งงานโดยกฎข้อบังคับ
นี้ เงินมาทำทุนหาเลี้ยงชีพต่อไป ยิ่งกว่านั้น ทั้งเมื่อบุตรออกมา
พ่อแม่สมควรเข้าเตาเรือน รัฐบาลตุรกียังยอมรับเด็กเหล่านั้น
ให้เข้าศึกษาในโรงเรียนของรัฐบาล โดยผู้ปกครองไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย
อะไรเลยอีกด้วย

หัวใจของพวกเรา ย่อมแสดงลักษณะชีวิตได้ อย่าง ๑ คือ ถ้า
เด็ก ทายว่าเจ้าของมักเป็นคนอ่อนแอแต่ใจคอไม่มั่นคง ถ้าเวลา
แบมือออกไป ปลายหัวใจกลับเข้ามาทางหัวใจ ทายว่า
ผู้นั้นเกิดในตระกูลต่ำ ถ้าหันออกข้างนอก ทายว่าผู้นั้นเป็นคนใจ
คองกว้างขวาง โอบอ้อมอารีย์แต่ไม่มั่นคง

เรื่องรักเรื่องแค้น

มี พวก นักเที่ยว หมู หนึ่ง กำลัง ยืน ชม ภูเขาไฟ ภูเขาไฟ ภูเขาไฟ ใน ขณะ ที่ กำลัง พ่น เปลวไฟ อยู่ ขณะ นั้น มี ผู้ ภาพ บุษ ขาว อเมริกัน คน ๑ เอ่ย
ขึ้นว่า “ แหม. มัน ทำให้ฉัน นึก ถึง นรก ที่เดียว ละ ”
แต่ ผู้ หญิง นั้น อยู่ หอด หมู คน เหล่า นั้น ได้ ยืน เข้า จึง ร้อง ออกมา ว่า
“ ผี ! ชาว อเมริกัน น่ะ ช่าง เทวดา จริง ๆ ”

*

*

*

แม่ เพียน (กำลัง เล่า เรื่อง ขะโมย ขึ้น บ้าน ให้ แม่ พัน พง) “ ย่ะ, ฉัน ได้
ยินเสียง ทุ๊กกัก จิ้ง คกใจ ทุ๊กชน มอง ตรวจ ไป รอบ ๆ ห้อง
ก็ พอ แล เห็น ชาว ชาย คน ๑ โผล่ ออก มา จาก ใต้ เคียง ---
แม่ พัน “ อู๋ ตาย— ตาย, คุณ พระ ช่วย, ขะโมย กระมัง ยะ ”
แม่ เพียน “ ที่ ไหน ได้ ไม่ใช่ หรอก ยะ ชาว ฉัน เอง เขาก็ ได้
ยินเสียง ทุ๊กกัก นั้น เหมือน กัน ”

ตำรวจ. “อะไร, นี่จะให้ฉันรับดินบนของแก เช่นนั้น หรือ แก
หมิ่นประมาทฉัน หรือ นี่ (ขู่ใหญ่)”

คนโทษ. “ขอโทษเถิดครับ ผม— ผมไม่——”

ตำรวจ. “หรือว่าอะไร, ช้าก่อน คิดต่างว่าฉันเป็นคนชนิดที่แก
เข้าใจอะ เอ้า, แกจะให้ฉันสักเท่าไร”

*

*

*

ผู้พิพากษา. “นี่เป็นครั้งที่ ๒๕ แล้ว ที่แกถูกเป็นจำเลยในศาลนี้ แก
ต้องถูกปรับ ๕๐ บาทฐานไม่เชื่อฟัง หรือ มีฉันทน์——”

จำเลย. “ได้โปรดเถิดครับ ท่านผู้พิพากษา ก็เมื่อเกิดกรรม
เป็นเจ้าจำนำกันอยู่เสมอเช่นนั้น ได้เท่าจะไม่โปรดลด
หย่อน พอย่อมเขา ลงบ้างหรือ”

*

*

*

“ถูกแล้วละ” พ่อนักเรียนหนุ่มพูดอย่างใช้ความใคร่ตรง “เมื่อ
มีบทเรียนบทใดที่ฉันสนใจแล้ว ฉันย่อมไม่ละเลย
เสียจนกว่าจะได้รวบรัดเข้าใจกับใจ โดยแน่นแฟ้น”

“จริงๆ นะคะ” เจ้าหัดอ่านพูดค้อยตามอย่างไม่ใคร่จะเต็มปาก “เธอ—
เธอคิดใหม่คะ ว่าฉันเป็นบทเรียนที่น่าสนใจ”

มารดา “เจ้าแดง เจ้าอยากกิน ตั้งชยา ชนุนใหม่ ละ”

บุตรตอบเร็ว “อยากจะ แม่, ยอ ที่ ไหน”

มารดา “เอาเถิด แม่จะแบ่งให้เจ้ากินบ้าง โอ! แต่แม่ทำ

ตุกฏญแจ ประคู้ ห้อง ครว หาย เสีย แดง”

บุตร “ไม่ต้อง ตุกฏญแจก็ได้แม่ ฉันเคยเออมมอ ถอดช้องหน้าต่าง
เขาไป ถอด ถอด ข้างในได้ อย่าง ตบมาย ไป ดีแม่”

มารดา “เจ้าเอง, อยาก รุ้มานานแล้ว รอพอให้พ่อถบเกิด”

*

*

*

บิดา “ข้าไม่เห็นเจ้าทำ อะไร กับ เขา ให้ เป็น ผู้ ขอ เสีย บ้าง เลย,
ใคร ๆ ในโลก แห่ง การ ค้าขาย ก็ คง รุ้ จัก เจ้า แต่ เพียง เป็น
อ้ายตุก ขเกยจ ของ พ่อค้า เศรษฐี ผู้ หนึ่ง เท่านั้นเอง

บุตรชาย “คุณพ่อ ก็ เหมือนกันแหละ ใน สยาม ก็ มี คน ที่ รุ้ จัก
คุณพ่อ เพียง เป็น บิดา ของ คน ที่ โก และ เก้ ที่ สู้ ใน เมือง เท่านั้น
เอง”

*

*

*

คุณหญิง ผู้ ท่าน เป็น คน มั่งคั่ง และ ชอบ ความ โอ้อ อย่าง เศรษฐี
เหตุ ฉนั้น เมื่อ ท่าน แล เห็น คุณ ตุก ถ้าง ของ ท่าน จวบ กับ ค่ำ หนึ่ง ของ เจ้า
หัดถน ครอง เริง บ้าน ไต บ้าน ท่าน จึง เป็น เดือด เป็น แค้น ยิงนัก

“นางหนู ทำไมเจ้าจึงชอบจับคุณ หลวง บนมพรมเช็ดเท้าหนา
 ประคุนะ” เสียง ท่าน ดิ เป็น เสียง ดังต้อน
 “เจ้า รูด แถว ว่า บาน เราม หอง รม แวก ถึง ๒ หอง และ หอง
 วน ใน อีก หอง ๓ อย่างนี้ ยังไม่ พอ สำหรับ เจ้า จะ แถง ความ รัก ต่อ กัน
 อีก หรือ”

ถูกสาว ยม แทน คำตอบ

*

*

*

ภายหลัง เวลา ที่ คุณ เคย ม ถูก ฆาต ฆาต ฆาต มา หลาย อาทิตย์ คุณ
 โตะ เดิน ไป พบ แก กำลัง ไซ้ ไม ยืน พยุง ตัว เดิน ไป มา อยู่ ทาง หน้า บ้าน
 จึง ตรง เข้า ไป สันทนา ด้วย

“เป็น อย่างไร บ้าง สหาย เรา กัน ยืน ต่ ที่ แด เห็น แก ออก มา เดิน
 เดิน ได้ อีก เห็น จะ ค่อย ยิง ชั่ว ชั่ว มาก นะ”

“ชอบใจ ๆ” คุณ เคย ม ตอบ เสียง แผ่ว ๆ

“แต่ น, อะไร กัน,” คุณ โตะ ถาม แถว เขาม อ ช ที่ ไม ยืน ได้
 รัก แว ของ คุณ เคย ม แถว พด ว่า “กัน ไม่ รู เลย ว่า แก เจ็บ เขามาก มาย
 น ถ้า จะ ไม่ ไซ้ ไม ยืน จะ ไม่ ได้ หรือ”

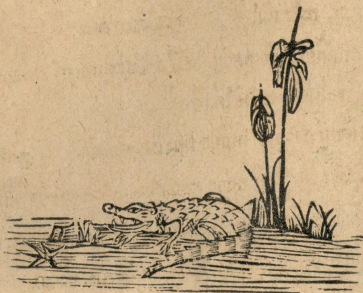
คุณ เคย ม กวาด คา เหลย มอง ไป รอบ ด้าน เมื่อ ไม่ พบ ใคร
 แอบ พัง อยู่ แถว จึง ก่อ วา ตอบ อย่าง ไว เนื้อ เชื้อ ใจ ว่า “จ้, จ้,
 หมอ ของ กัน บอก ว่า ไม่ ต้อง ไซ้ ไม ยืน ก็ ได้ แต่ เจ้า หมอ ความ ของ
 กัน ก้า ขบ นก ก้า ขบ หนา ว่า ถ้า ไม่ ไซ้ ไม ได้ เป็น อัน ชาติ”

ท่าน ค่ำต้วร่าจารย์ แห่ง วิทยาลัย แพทย์ แห่ง ๑ ใน ขณะ ที่ กำลัง
สอน วิชา นักเรียน ใน ชั้น อยู่ ได้ ตั้ง คำ ถาม ขึ้น ว่า ถ้า คน ใช้ คน ๑ มี
อาการ เป็น เช่น นั้น ๆ จะ ควร ให้ รับ ประทาน ยา ชนิด นั้น มาก น้อย
เท่าใด,

“๑ ช้อน โตะ ครับ” นักเรียน หนึ่ง คน ๑ ได้ ขน ตอบ โดย เร็ว
แต่ ใน รวด ๑ นาที ต่อมา เขา ได้ ขน ขึ้น แล้ว พูด ว่า “คุณ ครู ครับ
ผม ขอ แยก คำ ตอบ เมื่อ ตะ กัน เสีย ใหม่”

ท่าน ค่ำต้วร่าจารย์ ชัก นาฬิกา พก ออก มา ดู แล้ว พูด อย่าง เขา งาน
เขา การ ว่า “เข้าไป เสีย แล้ว พื่อ หนึ่ง มินุ๊ต เอ๊ย คน ใช้ ชาติ โຈ มา เสีย
แล้ว ถึง ๕๐ วินาที”

“แต่งเงิน” รวบ รวม.

ใจไม่ลืม.

เรา คณะ ศัพท์ ไทย มี ความ เคารว ไคร่รัก สดุดใจ อย่าง ถิ่น พัน ในการ
ที่ ส้มเค็ญ พระมหา สมนเจ้า ถิ่น พระชนม เมื่อนั้น ที่ ๒ สิงหาคม พ.ศ. น
เวลา ๔ นาฬิกา ๓๕ นาที ก่อนเที่ยง ท่าน พระองค์ ได้ ดำรง ตำแหน่ง
เป็น พระมหาสังฆปริณายก แห่ง สังฆมณีสถิต ได้ ทรง ทำนุ บำรุง พระบวร
พุทธศาสนา ซึ่ง เป็น กิจ สำคัญ ที่ สุด ของ ประเทศ สยาม ให้ คง มั่น อยู่ใน
ความ วัฒนา รุ่งเรือง อันเป็น พระคุณูปการ ยิ่งใหญ่ บังเกิด ในสังฆมณฑล
แห่งกรุง สยาม เรา จึง ได้นำ เรื่อง “พระมหาสมณานุสาวรีย์” ซึ่ง
นายชิต บุรทัต ประพันธ์ มา ถวาย ใน เบื้อง ต้น เพื่อ แสดง ความ เคารพ
ต่อ พระองค์ ท่าน แต่ เป็น ที่ เชิดชู พระเกียรติยศ ให้ ดำรง คง อยู่ ชั่ว
กิตติปาสด่าน

*

*

*

พูด ถึง เรื่อง นานี้ เรา จำ ต้อง ขอ ดุ แต่ — เกรง ว่า จะเป็น
การ ยก ตน — เรา ขอให้ อยู่ใน ดุลยวินิจฉัย ของ ท่าน ผู้อ่าน จะ ดี กว่า
แต่ — ครั้น จะ ไม่ กล่าว เสีย เลย ก็ จะ ไม่ สัม กับ เรื่อง ที่ จั่ว หน้า ว่า
บุญนิมิตชิต เรา จึง ขอ กล่าว ไว้ พอ เป็น ดัง เชบ

เมื่อเดือนก่อน ศัพท์ไทย ได้นำเรื่อง ศักดิ์วาชายทเถ ของท่านศรีอยุธยา มาลง นับว่าเป็นเกียรติยศสูงอยู่แล้ว เดือนนี้ยังมีเรื่อง คดีดกดับแห่งมหานคร ของท่านรามจิตติ ลงอีก ยิ่งกระทำให้เกียรติยศของศัพท์ไทย สูงเด่นขึ้น ซึ่งสุดท้ายจะคนหาได้ เรื่องของท่านนอกจาก สกุน สำนวน ชวนอ่านแล้ว มีสำนวนอันไพเราะที่สุดแล้ว ยังเป็นประโยชน์แก่ทางวรรณคดีด้วย เรื่องนี้มีอยู่หลายตอน เราจะได้้นำลง คัดละตอน เป็นลำดับไป

*

*

*

“ทำไม?” ของคุณ พระอรรถวิเชียรผู้เป็นเรื่อง น่าอ่านอยู่ ให้ความรู้เบ็ดเตล็ด ส่วน ๑ เราขอชมว่า แปลกดี มาก พุค อย่างตรงไป ตรงมา

*

*

*

เรื่อง “ระยะทางไป เชียงใหม่” แม้จะเป็น คำกลอน ตลาดก็จริง แต่มีลักษณะ ผิดกับ กลอนนิราศ ทั้งหลาย อย่าง ตรงกันข้าม เพราะกล่าวถึง คณะแต่ ภูมิประเทศ มิได้ โอดครวญ คิดถึงบ้านเลย แต่ประพันธ์ ขึ้นตามความเป็นจริงที่ได้ ไปพบเห็น มาในคราวที่ไป เชียงใหม่ เมื่อต้นปี นี้เอง

*

*

*

ถูกรื้อ “บท” เป็นเรื่องจริง แสดงเหตุผลอันแปลกประหลาด ซึ่งผู้ที่ได้ประสบมิได้ หวังว่าจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ส่วนเรื่อง

รถยนต์ แล รถจักรยานยนต์ ใน ประเทศ อังกฤษ ก็เป็น ความ รู้ ส่วนหนึ่ง
 สำหรับ ผู้ที่ ใช้ รถยนต์ แล รถจักรยานยนต์ ใน ประเทศ เรา มี คติ
 บท กฎหมาย พร้อม พอ เปรียบ แต่ง สว่าง แก่ ผู้ที่ สันใจได้บ้าง เรา ขอ
 ขอบใจ คุณพระ แล คุณ หลวง ทั้งสอง ที่ได้ แปล มา เฝ้า สู้ กัน พัง เปน
 อย่าง มาก

*

*

*

ตอน ก่อน บาง คน บ่น ว่า ศัพท์ ไทย ก่อน ข้าง จะ เปน คำ รา
 มาก เกิน ไป หวัง ว่า เรื่อง “พจนานุกรม” ที่ มี ใน ตอน นี้ คง จะ
 เปน ที่ พอใจ ท่าน ที่ ชอบ อ่าน เรื่อง รัก ๆ เปน แน่ ท่าน ผู้ อ่าน คง จะ
 ออ ชัน แด่ ส่งสาร มีสเตอร์ เข้ามา ได้ มี เสียด แรง ออก ความ คิด แด
 ลง ทุน ลง รอน แค้น ที่ สุด ก็ พิศุจน์ ไม่ ได้ ว่า มี สคนไหน เปน ผู้ รัก เขา
 ด้วย น้ำ ได้ใจจริง โดย ปราศ จาก ไม่ ต้อง การ โภค ทรัพย์

*

*

*

เวลานี้ เปน สมัย ที่ โลก แห่ง การ อ่าน หนังสือ กำลัง นิยม เรื่อง
 เจ็ด ๆ จั๊น ๆ ศัพท์ ไทย จึง หมุน ไป ตาม โลก บ้าง เรา ขอ แด่
 ความ ชอบใจ ท่าน ผู้ แต่ง เรื่อง ก๊กโฮ ที่ ได้ พยายาม เรียบเรียง เรา
 เข้าใจ ว่า เรื่อง นี้ เปน แขนง หนึ่ง ที่ แดก แยก ออก มา จาก พงศาวดาร จั๊น
 มี อยู่ ใน หนังสือ ชื่อ คือ แด่ว โห่ง ค่อง แด่ง ซึ่ง เปน หนังสือ ข้าง ที่ ของ

พระเจ้า กวดย่องเต้ แต่ยังหา ได้มี ผู้ใด แปล เป็นไทยไม่ แต่
ผู้แต่ง กล่าว ว่า เรื่อง นี้ เป็น แต่ ให้ท่าน ลอง อ่าน ดู พดาง ๆ ถ้า เป็น
ที่ พอ ใจ แต่ มี โอกาส แล้ว จะ พยายาม หา เรื่อง ดี ๆ สัก กุ เช่น เรื่อง
เม็กเจีย นำ ลง ต่อ ไป อีก

*

*

*

มีบาง คน มา ขอให้ เรา แปล นาม หนังสือ พิมพ์ ของ เรา ที่ ใช้ ชื่อ
ว่า “ศัพท์ไทย” เพราะ ท่าน ลอง เข้าใจ ผิด ว่า เป็น หนังสือ ที่ เต็ม ไป
ด้วย ศัพท์ ๆ แต่ง ๆ เช่น ศัพท์ ดัชนีฐาน ที่ หนังสือ พิมพ์ ไทย ได้ เคย มี
มาแล้ว เราก็ ยาก จะ อธิบาย แด แปล ให้ ฟัง ดอก แต่ เห็น ว่า จะ
เป็นการ เสีย เกิน ไป จึง ขอ อนุญาต ยืม ถ้อย คำ ของ คุณ ศุภินันท์ ที่
เป็น หนังสือ อัน ทรง ใจ ซึ่ง เกียรติยศ สูง สุด ได้ แปล ไว้ แล้ว อย่าง ตรง ไป ตรง
มา แด ชัด เจ็ดยัง มา ลง ไว้ ดังนี้

ถาม ทำไม หนังสือ พิมพ์ ราย เดือน ออกใหม่ จึง ชื่อ “ศัพท์ไทย” ?

ตอบ เพราะ ไม่ใช่ “ศัพท์เจ๊ก”

*

*

*

เรื่อง อักษร สยาม ดัง เชบ ของ “ชนบท” ซึ่ง ลง ใน ศัพท์ไทย ตอน
ที่ ๑ พรรณนา ความ เจริญ แห่ง อักษร สยาม ใน แผ่นดิน สมเด็จพระ
นารายณ์ มหาราชเจ้า กับ ใน แผ่นดิน สมเด็จพระเจ้า ทรงธรรม ถ้า ดับ
พระมหาษัตริย์ ถัด กัน ไป คือ :— ความ ใน หน้า ๘๘ ตอน สุดท้าย
๒ บรรทัด กับ ใน หน้า ๘๘ ตอน ต้น ๒ บรรทัด ตั้งแต่ คำ ว่า “สมัย

ต่อมา ฯลฯภาพยั ดักรบรพ เป็น ต้น ” นั้น ต้องไป แยก
ระหว่าง บรรทัดที่ ๓๐-๓๑ หน้า ๘๗ จึงจะ ถูก “ ขันบถ ” หวงว่า ท่าน
ผู้อ่าน คงให้อภัยในความ พดง ผิด เช่น นน

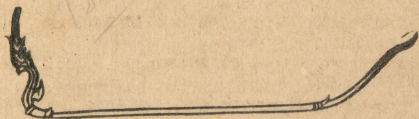
*

*

*

เรา ขอ แสดง ความ ชอบใจ อย่าง สูง สุด แก่ ท่าน ที่ ได้ ส่ง เรื่อง อุด
หนุนไว้ ใน ต้น เป็น พิเศษ แต่ บาง เรื่อง ที่ ยัง มี ได้นำ ลง นน เป็น
ด้วย หน้า กระดาษของเรายังจำกัดอยู่ อย่างไรก็ดี ขอท่าน
จง เชื่อมั่นเถิดว่า เราจะได้ นำ ลง เป็น ลำดับ ใน ตอน ต่อ ๆ ไป อนึ่ง
มีบาง ท่าน ส่ง เรื่อง แล ความ เห็น ไป ยัง เรา แต่หาได้ เช่น นาม จริง
หรือ บอก คำบดให้ทราบ ไม่ โดยเหตุเกรงว่าเราจะ เบียด แฝง นาม
จริง ของ ท่าน ซึ่ง เป็นการ ขัด ต่อ ระเบียบ ของ เรานอยู่ เรา ขอ ชี้แจง ไว้
ให้ทราบ ว่า ถึงแม้ท่านมิได้บอก ไปให้ปกปิด นามจริง ก็ดี เราก็
ต้อง ส่งลงไว้เป็น ความ ตับ โดย เกรง ครัด เสมอ.

บรรณาธิการ

เรื่อง รถยนต์ และ รถจักรยานยนต์

ในประเทศ อังกฤษ

รถยนต์ และ รถจักรยานยนต์ ใน ประเทศ อังกฤษ อยู่ในความ
บังคับบัญชา แห่ง พระราชบัญญัติรถยนต์ ปี คริสต์ศักราช ๑๙๒๖
และ ๑๙๓๓

การ จด ทะเบียนรถ

รถทั้ง ๒ ชนิด ต้อง จด ทะเบียน ทุก คัน และ ต้อง มี เครื่องหมาย
เลขประจำรถ และ จังหวัด ที่ จด ทะเบียน ค่า จด ทะเบียน สำหรับ รถ
ยนต์ เป็น เงิน ๑ ปอนด์ สำหรับ รถจักรยานยนต์ เป็น เงิน ๕ ชิลลิง
การใช้รถที่มี ได้ จด ทะเบียน ฤๅ รถที่มี เครื่องหมาย ซึ่ง ไม่อาจ จะ เห็น
ได้ โดยง่าย ด้วย อาการ อย่างไรๆ (เช่น เครื่องหมาย อยู่ใน ที่ กำบัง ฤๅ
มอง ไม่ แล เห็น โดย แสง โคม มีด ฤๅ ไม่ กระจาง โดย ขำ รูด เปน ต้น) จะ ต้อง
มีความ ผิด โทษ สำหรับ ความ ผิด ครั้ง แรก ปรับ ไม่ เกิน กว่า ๒๐ ปอนด์
และ ครั้ง ต่อๆ ไป ปรับ ไม่ เกิน กว่า ๕๐ ปอนด์ ฤๅ จำคุก ไม่ เกิน กว่า ๓ เดือน

แต่ ถ้าแม้ว่าจำเลยได้กระทำการทุกอย่างโดยสมควรแก่เหตุผล เพื่อ
จะป้องกัน การ ที่มองไม่เห็น เครื่องหมายนั้น แล้ว เช่นนี้ก็เป็นข้อ
แก้ตัวได้

ใบอนุญาตสำหรับผู้ขับ

ผู้ขับทุกคนต้องมี ใบอนุญาต ซึ่งต้องเสียค่าธรรมเนียม
๕ ชิลลิง และมีกำหนดอายุ ใช้ได้เพียง ๑๒ เดือน ใบอนุญาตนี้ถ้า
ตำรวจจะขอตรวจดูเมื่อใดผู้ขับต้องให้ดู ถ้ามีหนี้ มีความผิด
ต้องถูกปรับไม่เกินกว่า ๕ ปอนด์

ผู้ที่มิใช่ชายต่ำกว่า ๑๗ ปี จะขอรับ ใบอนุญาต ขับรถยนต์ไม่ได้
แต่สำหรับรถจักรยานยนต์ชนิดอายุจำกัดไว้เพียง ๑๕ ปีเท่านั้น

ผู้ใดขับรถโดยไม่มี ใบอนุญาต ผู้นั้นมีความผิด โทษ
ครั้งแรกปรับไม่เกินกว่า ๒๐ ปอนด์ และครั้งต่อไปปรับไม่เกิน
กว่า ๕๐ ปอนด์ ถ้าจำคุกไม่เกินกว่า ๓ เดือน

สำหรับ ความผิดซึ่งต้องด้วย ถังพิษจำคุกได้ ถึง ๓ เดือน
ผู้ขับอาจจะต้องถูกใบอนุญาตเสียชั่วคราวตามที่ศาลจะเห็นสมควร
และถ้าผู้นั้นเป็นผู้ที่ ไม่มี ใบอนุญาตแล้ว ศาลมีอำนาจที่จะสั่ง
ห้ามมิให้ผู้นั้นเป็นผู้ควรได้รับใบอนุญาตต่อไป ด้วย บัญญัติตั้งว่า
มานี้ใช้ตลอดไป ถึงความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ที่เกี่ยวกับการ ขับรถ
ด้วย เว้นไว้แต่เป็นความผิด ครั้งแรกๆ ครั้งที่ ๒ สำหรับการ ขับ
รถเร็วเกินขีดกำหนด

ผู้ใดขอรับ ฤๅได้รับใบ อนุญาตขับ รถ ในระหว่าง เวลา ที่ ถูก สั่ง
ห้าม ผู้นั้น มีความผิด ต้อง ด้วย ดัชนีโทษ ครั้ง แรก ปรับ ไม่ เกิน กว่า
๒๐ ปอนด์ และ ครั้ง ต่อ ๆ ไป ปรับ ไม่ เกิน กว่า ๕๐ ปอนด์ ฤๅ จำคุก
ไม่ เกิน กว่า ๓ เดือน อนึ่ง ผู้ที่ ถูก สั่ง ใบ อนุญาต นั้น มี น้ า ที่ ต้อง ยื่น
ใบ อนุญาต ของ ตน ให้ เจ้าพนักงาน ลง หมายเหตุ ความ ผิด ไว้ ใน เวลา อัน
สมควร ถ้า มี คน ก็ มีความผิด ต้อง ด้วย ดัชนีโทษ คู่ เคียง กัน กับ
ที่ได้ กล่าว มา แล้ว

การ ปลดอบ คำ หิน รูป พรณ และ ใบ อนุญาต ความ ผิด ครั้ง แรก
ปรับ ไม่ เกิน กว่า ๒๐ ปอนด์ และ สำหรับ ครั้ง ต่อ ๆ ไป ปรับ ไม่ เกิน
กว่า ๕๐ ปอนด์ ฤๅ จำคุก ไม่ เกิน กว่า ๓ เดือน

โคมไฟ และ แตร รถ

ใน ระหว่าง เวลา ภาย หลัง พระ อาทิตย์ ตก ๑ ชั่วโมง ฤๅ ก่อน
พระ อาทิตย์ ขึ้น ๑ ชั่วโมง ฤๅ รถ ใน ท้อง ถนน หวดง ทุก คัน ต้อง มี โคมไฟ
ประจำ อยู่ สำหรับ แสง สว่าง ตาม กฎ และ ข้อ บัง คับ ของ กระทรวง
นคร บาด อนึ่ง จะ ต้อง มี แตร ฤๅ เครื่อง อย่าง ๑ อย่างใด ประจำ อยู่
กับ รถ เพื่อ สำหรับ ให้ อาณัติ สัญญา ถ้า ผิด ด้วย เรื่อง ที่ กล่าว มา นี้
จะ ต้อง ถูก ปรับ ไม่ เกิน กว่า ๑๐๐ ปอนด์ (ใน ระหว่าง มหา สงคราม ปี
คฤศศักราช ๑๙๑๔ ได้ มี ข้อ บัง คับ เพิ่ม เติม ขึ้น ห้าม มิ ให้ ใช้ ตะเกียง
ซึ่ง มี แสง สว่าง เกิน ไป เพื่อ เปน ทาง บ่อนกน การ กระทำ ของ ข้าง คัก ทาง
อากาศ ด้วย เครื่อง บิน และ เรือ เหาะ)